DISSERTATIO PARAENETICO APOLOGETICA IN VITAM MIRABILEM, & COELESTES…

Jan Tanner

DISSERTATIO PARAENETICO APOLOGETICA

In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR

VALLISOLETANAE,

Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

A REV. P. JOANNE TANNER
Soc. Iesu Theologo Scripta,

Et ab eodem

AD REV. P. MELCHIOREM HANEL
Ejusdem Societatis, & ipsiusmet Vitæ ex Hispano idiomate in latinum, Interpretem, Directa

EDITIO SECUNDA

Brevi Vitæ Venerabilis P. Ludovici à Ponte Notitia, & aliis aucta.

Neap. Typis Dom. Ant. Parrini, & Michaelis Aloysij Mutii. 1690.

Superiorum Permissu.

ILLUSTRISS. E REVERENDISS. SIG.

DOm. Ant. Parrino, e Michele Luigi Mutii, supplicando espongono à V.S.Illustrissima, come desiderano stampare un libro intitolato, *Dissertatio Paraenetico Apologetica in Vitam mirabilem Virginis D. Marinae de Escobar Vallisoletanae, Authore R.P. Ioanne Tanner Soc. Iesu Theologo*, supplicano per tanto V. S. Ill. restar servita commetterlo alla solita revisione, che l'haveranno à gratia, ut Deus.

Neapoli die 8. Iulii 1690. Fuit provisum coram Eminentissimo Domino Cardinali Pignatello Archiepiscopo Neapolitano, quod Rev. Canonicus D. Petrus de Faelice Paenitentiarius Major Ecclesiae Cathedralis videat, & in scriptis referat eidem Eminentiss. Domino.

Sebastianus Perissius Vic. Gen.
D. Eligius Caracciolus C.R.

CENSURA

Reverendissimi Domini Doctoris D. Petri de Faelice Ecclesiae Cathedralis Neapolitanae Canonici, & in eadem Paenitentiarii Majoris.

EMINENTISSIME DOMINE.

LUstravi attentè, quemadmodum jussisti, *Dissertationem hanc Paraenetico Apologeticam, quam in Venerabilis Virginis Marinae de Escobar mirabilem Vitam à P. Ludovico de Ponte Societatis Iesu editam, scripsit admodum R. P. Ioannes Tanner ejusdem Societatis Theologus, de eaque sic Censeo.* Cùm res ista, in qua de Divinis revelationibus agitur privatae cuipiam personae factis gravissima sit, multisque obnoxia Satanae illusiobus in Angelum lucis se se identidem transfigurantis,

ut

ut non pauca docent exempla à Theophylo Raynaudo lib. de Heteroclit. Spiritualibus Sect. 2. puncto 5. annot. 35. congesta, provisum à Deo est pluribus ad eas discernendas indiciis, quæ Sancti Viri, divinaque Sapientia Spirituum discretione muniti, latè tradiderunt, quæque omnia satis eruditè affert hujus operis Author; ut inde conficiat, quæ à Deo piæ illi fœminæ dicuntur revelata, diabolicis deceptionibus non patere. Præsens itaque opus principio equidem necessarium non judico; Cùm satis mihi esset ad ejus propositum demonstrandum sola Ludovici de Ponte authoritas, & testimonium initio prefixum, Viri scilicet apud Hispanos, imo, & universum Christianum Orbem notissimæ Sanctitatis, ac speciali, uberrimaque Dei luce perfusi, quantum nunquam satis laudata ejus volumina declarant. Censeo deinde, opus hoc esse valde utile, ut potè quod doctrinam continet omnino solidam, ac præclarã, quæ potest in ejusmodi eventibus non parum animarum Rectores juvare, eamque validissimè aptam ad Conciliandam Marinę Revelationibus omnem eã fidem, quæ haberi potest Citra Suffragiũ Romanæ Ecclesiæ: quod quidem cùm nondum habeant, mereri certè videntur dignissimã. Proinde mea sententia est; quod, Eminentia Vestra probante, Typis mandetur. Die 1. Augusti 1690.

Eminentiæ Vestræ.

Addictissimus Servus.

Can. Petrus de Felice Pænitentiarius Major.

Neapoli Die 23. Augusti 1690.

Fuit provisum coram Eminentiss. Domino Card. Pignatello Arch. Neap. quod stante supradicta relatione Domini Revisoris imprimatur. Imprimatur.

Sebastianus Perissius Vic. Gen.

D. Eligius Caracciolus C.R.

EC-

ECCELLENTISS. SIG.

DOm.° Ant. Parrino, e Michele Luigi Mutii Socii Stampatori in questa Fedelissima Città, supplicando espongono à V.E. come desiderano reimprimere nella loro nuova Stamparia un'Operetta impressa l' anno 1672. in Praga intitolata *Dissertatio Parænetico Apologetica in Vitam mirabilem Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar, Vallisoletanæ Authore R.P. Ioanne Tanner Soc. Iesu. Theol.* supplicano per tanto V.E. restar servita ordinare la commissione di detto Libro alla revisione, che l'haveranno à gratia ut Deus, &c.

Illustriss. D. Ioannes Bonilla Episcopus Auriani videat, & in scriptis referat.

Carrillo Reg. Soria Reg. Gaëta Reg. Moles Reg. Miroballus Reg. Iacca Reg.

CENSURA

Illustrissimi, ac Reverendissimi Domini D. F. Ioannis Bonilla Soria Carmelitani de Observantia; olim in Provincia sui Ordinis Castellana semel, & iterum Provincialis, & Regis Catholici Caroli Secundi Concionatoris; Nunc Arianensis Ecclesiæ in Regno Neapolitano Præsulis, & ipsius Regis Catholici à Consiliis &c.

EXCELLENTISSIME DOMINE

HANC Parænetico apologeticã Dissertationem, quam jussu Excellentiæ Tuæ avidè perlegi, adeo Sacræ Scripturæ Sanctorum Patrum Doctrinis, & Theologiæ misticæ principiis conformem reperi; ut

nec

nec in minimo apice ab ipsis discrepare scrupulosus quis (me teste) possit garrire. Si enim (ut docet Cardinalis Turrecremata in prologo revelationum Sanctæ Brigittæ) ad discernendas veras revelationes à falsis, aprobatio earundem à gravibus, expertis, Sapientibus, ac Spiritualibus viris debet fieri: quænam (quæso) sunt in Ecclesia in hoc genere revelationum, quæ majori, digniorique approbatione præfulgeant? Sufficiat unus pro mille, Venerabilis, non solum mihi: non solum toti Hispaniæ, verum etiam toti terrarum Orbi, Pater Ludovicus à Ponte Societatis Jesu, cujus beatificationem, jam (Sacra Sæde ordinante) in dies incredibili anxietate ultimæ attenduntur dispositiones. Hic namque tantus Magister, qui non solum regulis mistice Theologiæ instructus, sed absque dubio superno etiam lumine illustratus, Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar per triginta, & amplius annos, confessiones, revelationes, extases, & raptus matura consideratione, attentaque inspectione direxit, quantum prædictæ Virginis vitam, & revelationes extulerit, nullus, qui primam partem mirabilis illius vitæ lustraverit, ignorare poterit: Et certe, si hujus dignissimam occupationem attendamus, & si non æquali; armoniosa tamen acclamatione usurpare possemus illud Divi Thome circa S. Bonaventuram, vitam Seraphici Francisci scribentem, mirabile proculdubio dictum: *Sinamus Sanctum pro Sancto laborare*: Dum ergo approbationem Sapientum, Spiritualiumque Virorum, tamquam indispensabilem conditionem ad discernendas veras revelationes a falsis requirimus. Quis (Omisso doctissimo Societatis Cætu, qui uno ore sat aprobavere revelationes) Ludovicum vitam Marinæ scribentem inspexerit, aliam requireret aprobationem? quasi non sufficeret unum Ludovicum vitæ

excel-

excelentia, & magisterii spiritualis gloria præfulgidum, pro tam singulari Dei Ancilla laborasse.

Nec carent hujusmodi revelationes fælici signo ab Albergino in suo Manuali Qualificatorum, *Cap.* 45. *num.*9. pro discernendis veris à falsis revelationibus, requisito: quod signum ex parte effectus, quem revelatio in animo, cui fit, efficit, & operatur, debet attendi: Si enim revelatio hominem humilem, flexibilem, & disciplinatum relinquit: proculdubio vera est, ait Alberginus.

Quisqui vitam hujus Venerabilis Servæ Dei, vel e limine salutaverit, non illius humilitatem, & animi docilitatem est admiratus? indignam se semper harum cœlestium revelationum profitebatur. Ad easdem scribendas non nisi Confessorum, iteritatis præceptis, se accingebat: Quinimò Divino sępe pręcipiēte Numine humili eficacia renuebat, Cęlestem adverteret controversiam inter Deum, & Marinam, qui ejus vitam, & revelationes perlegerit. Divinum adest præceptum, ut scriptis mandet, quod illi datur intelligi. *Scribe quod tecum ago*; Humilis ex parte Marinæ corresponder suplicatio, se indignam, & inhabilem ad hujusmodi onus. Instat Divina jussis, sed adhuc timet, adhuc in oratione pro excusatione perseverat; sed tamen vincitur. Cum namque ejus humilitas, cum conformitate Divinæ voluntatis esset conjuncta, quod humilitate renuebat, conformitate tandem exequitur. Non ignorabat ajebat S. Maximus, Humilia 8. de Epiphania loquens de Præcursore: *Prophetarum ille præcipuus, Divinis præceptis obediendum, sed ministerium sibi à Domino impositum noluit sine suæ humilitatis confessione complere, itaque, & fidelis humilitas præcata est Dominum, & obedientia implevit obsequium.*

Hoc Maximus de Præcursore. Hoc ego de Vene-

b rabi-

rabili hac Virgine. Non ignorabat illa Divinis præceptis obediendum, sed tamen fidelis humilitas præcata est Dominum,& obedientia implevit obsequium. Si ergo pro declaranda vera revelatione humilitas, ut efectus requiritur: Vix in Ecclesia invenietur, qui post revelationes sic humiliata permanserit. Humilitatem (ait Alberginus) sequi debet ut Comes individuus flexibilitas voluntatis ad directionem Confessoris. Auscultemus Marinam cum Deo aliquando coloquentem. *Si tu velles, ajebat, libenter dicerem meo Patri spirituali, cui committis mea scripta, ut omnia, quæ in ipsis reperiuntur, & quæ ipsi non integerrimè satisfaciunt, deleat, laceret, & destruat.* Non ne quæso Marina Divinum accepit Oraculum, *facit ad meam gloriam, ut hoc scribas.* Cur ergo tam subiecta placito Confessoris? Cur ad nutum dirigentis laceret, quod Deo approbante scribit? Erat tam docilis, tam flexibilis animo, ut licet in his, quæ scribebat nihil absurdi inveniri certo certius sciret: semper tamen pendebat ab ore Confessoris; Aliam inspexerit Teresiam, qui in flexibilitate,& docilitate animi attenderet Marinam. Si enim Teresia dum Divina frueretur familiaritate cum Christo se à deliciis hujusmodi retrahebat; ob præceptũ Patris spiritualis, ne deluderetur, timentis: Christo obiiciens, ut se ab ejus familiari cõmercio subtraheret; Quid aliud faciebat Venerabilis hæc Virgo, dum quod certo certiùs in sua privata revelatione cognoscebat absque ulla pertinacia: immo maxima sui resignatione, voluntati Confessoris submitere, non solum non renuebat, immo absque tali submisione minus securum judicabat. En ejus humilitatem post revelationes. En sine comparatione mansuetissimam animi flexibilitatem. Si ergo humilitas cum flexibilitate evidẽs est signum veritatis revelationum juxta Alberginum ex

sen-

ſententia Sanctorum Patrum : Hujus Venerabilis Virginis revelationes in offenſo pede, debent currere.

Cancelarius Pariſſienſis aliud ponit ſignum pro evidenti diſcretione veræ revelationis à falſa. En illud: puritas, & integritas veritatis eorum, quæ revelantur. De puritate quiſqui vitam Marinæ, vel cæcutienti oculo luſtraverit, revelationum ejus puritatem, non ſolum non videat, verum & admiretur? Odorant omnia ſua ſcripta (neſcio) quid Divinum, ut omnes trahant in odorem unguentorum ſuorum. Quæ ad eruditionem ſpiritualium ex illius calamo Divina revelatione emanarunt: Multo preſtantius, quam aurea illa Herculea cathena, ex ejus ore procedens omnes non ſolum dictis ejus acquieſcere facit; immò imperioſa jucunditate compellit. Labia ejus diſtillantia myrram primam (ajebat Salomon) de verbis Sunamitidis. Labia hujus dilectæ Sponſæ Chriſti, vero verius myrram primam diſtillantia. Si enim juxta Naturales in hoc diſtinguitur myrra prima a ſecunda; quod prima liquor eſt ex corde ardoris ſolis radio percuſſi, ea quæ ex ore Marinæ ut ſcripto mandarentur, proceſſerunt: abundantia quædam fuit ex ejus corde, non tam percuſſo, quam illuminato, radiis veri Solis juſtitiæ. Quot revelationes protulit: tot lilia puritatis Eccleſiæ produxit. Quis ſcripta hujus Venerabilis Virginis legit, qui non purior evaſſerit? loquatur Hiſpania. Teſtimonium ferat Germania. Fœlix illius patria Pincia exaudiatur: Et ſi parva ſunt iſta, unum pro mille; ejus ſincero animo legat, qui dubitaverit, revelationes. De integritate eorum, quæ ipſi ſunt revelata nil dicere convenit. Clamant namque informationes pro ejuſdem beatificatione ex diſpoſitione Apoſtolica factæ: Nil ipſi revelatum quod magna ex parte non fuerit adimpletum: & ſi aliqua deſſunt, ſciat

Scrupulosus,quod Divinis revelationibus determinatum tempus non est constitutum.Ricardus à S. Laurentio aliud irrefragabile requirit signum pro verá revelatione dignoscenda . Conformitatem scilicet revelationum ad Sacram Scripturam, & Sanctorum Patrum Doctrinam. Atentè legantur revelationes hujus Venerabilis Virginis:Nihil Sacræ Scripturæ,Sanctorumq; Patrum Doctrinis disonum, sed omnia ejus scripta sic conformia invenientur,ut nullum sit verbum, quod veritates Sacræ Scripturæ non eructet, Sāctorum que Patrum Doctrinam non redoleat. Si enim juxta Divum Augustinum in Psalmo 90. Concione 1. Divinę Scripturæ literæ vocantur delatæ de Cęlo.Ipsum auscultate. *De illa Civitate unde peregrinamur litteræ nobis venerūt; ipsæ sunt scripturæ, quæ nos hortantur, ut bene viuamus*: Si ergo litteræ quæ mediante revelatione de Cœlo veniunt,non solum conformes Sacræ Scripturæ , immo verius Sacra Scriptura vocari debent; ea,quæ Venerabilis Marina in suis revelationibus scripsit, proculdubio Sacræ Scripturæ, & à fortiori doctrinæ Sanctorū Patrum conformia esse nullus non videt. Continua Sanctorum Angelorum Dignatione fruebatur: Hi sunt nuntii , quibus literæ nobis innotescunt. Nec Maledicus quisquam contradicet,dum dicere potest;de hoc nobis dubium. An spiritus , qui Marinæ assistebant boni Angeli essent,an mali : Cum enim ex reliquis signis à nobis jam resencitis constet huiusmodi Marinæ revelationes maximam in ipsa semper humilitatem excitasse,quam quidem Maligni Spiritus(nullo Sanctorum Patrum non annuente) excitare non possunt : Manifestum relinquitur Spiritus Marinæ in majori vitæ suæ spatio assistentes de genere bonorum esse : Nemo namque dubitare potest humilitatem, patientiam, despectum sui: incredibilem dolorum tolerantiam, &

alia

alia hujus modi à ſpiritu bono,& in ſpiritu Santo fundato procedere debere:quod evidentius fiet ſi atente inſpiciantur ejus ſcripta: puritatem namque redolent: gravitatem verborum, & quidem non ordinariam habent: Edificationem legenti afferunt; profectum ſpiritualem augeſcunt: Divinum cultum loquaci ſilentio perſuadent,ita ut de illis vero verius, quàm celebris ille Luſitantus in laudē cujuſdam Spiritualis Reſcripti dicere poſſimus.

Non hic invenies mendacii condita luſſu
Ulla: nec impuros:Lector Amice:Sales
Quin reſoluta feras non fuco jura ſuperni
Fulta: ſed eximia religione Dei.

Revelationes ergo hujus Venerabilis Virginis, quæ ratione nunc immediate dictorum Divinum quid redolent:à cōnformitate cum Sacra Scriptura,& cum Doctrina Sanctorum Patrum non deficere: firmo judicio aſeverare non ſolum poſſumus, immo debemus; ne à regulis omnium Spritualium tamquam ignorantes excluſſi nigro lapide notemur.

Ultimum jam ſignum accedat pro terminando judicio circa Venerabilis Marinæ revelationes hoc eſt in ſententia omnium ſpiritualium conditiò perſonæ: pro quo ſigno loquatur (ut jam dixi) Pincia tota ejus felix Patria,quæ ita ipſam venerabili Amore ob ejus heroycas Virtutes proſequitur, ut de ejus laudibus, poſt tot temporum curricula loqui non deſiſtat. Iuditium ferat Sacra SocietatisReligio,quæ ipſā velut pia mater ſemper in ſinu fovit,& ad ubera lactavit: cujus teſtimonium ita mihi pro veritate harum revelationum firmū eſt, ut dicere auderē,nullatenus à veritate in ſpiritualibus deviaſſe illum,quem Sacra Societatis Veneranda Religio ſua approbatione confirmat. Loquantur heroycæ ipſius Marinæ virtutes, ejus in omnibus,

vita

vita exemplaris, ita eximia, ut intot annorum curriculis nullus exiterit, qui de hujus Venerabilis Virginis, & sancta ejus inter mundi pericula conversatione, vel dubiosum verbum protulerit. Loquantur denique pro conditione personæ ejus admirandæ revelationes: & pro securisima revelationum harũ approbatione, loquatur ejus purissima vita: fecit enim omnia, quæ scripsit, & rectè scripsit, ut sanctè viveret: ita ut potiori jure de Nostra Virgine possit decantari, illud Ioannis Ovveni, libro 2. & Epigrammate 25.

Qui scribenda facit: scribitve legenda, Beatus
Ille: Beatior es tu, quod utrumque facis
Digna legi scribis: facis & dignissima scribi.
Scripta probant doctum te, tua facta probum.

Hoc meum judițium pro revelationibus, & pro Venerabili Marina hoc meum suffragium: pro Apologia, & Autore, cujus encommia celebrare, ommito, & quia notissima mundo, & quia quæ non possunt dignè explicari calamo, melius extolluntur silentio. Quo verò attinet ad regiam jurisditionem, hujus que Regni pragmaticas, santiones, in nullo nec negiæ jurisditioni ob est; nec juribus Regni contrariatur. Sic sentio saluo &c. Ariani 30. Iunii anno 1690.

Frater Ioannes Episcopus Arianensis.

Visa supradicta relatione imprimatur, & in publicatione servetur regia Pragmatica.

Carrillo Reg. Soria Reg. Gaeta Reg. Moles Reg. Miroballus Reg. Iacca Reg.

FA-

FACULTAS P. PROVINCIALIS.

OCtavius Caracciolus Præpositus Provincialis Soc. Jesu in Prov. Neap. potestate ad id mihi facta à R. Adm. P. N. Tyrso Gonzalez ejusdē Soc. Præp. Generali. Facultatem Concedo, ut liber inscriptus *Dissertatio Parænetico Apologetica in vitam mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar Vallisoletanæ à P. Joanne Tanner Nostræ Soc. Theologo Compositus*, ejusdemque Soc. gravium, Doctorumque Virorum examinatus, & approbatus Typis mandetur, si iis, ad quos editio librorum spectat, ita videbitur. In quorum fidem has litteras manu nostra subscriptas, & Sigillo nostro munitas dedimus: Neap. 24. Augusti 1690.

Octavius Caracciolus.

PRO-

PROTESTATIO AUTHORIS.

PRoteſtor me in hac Apologia verba *Sanctitatis, mirabilis vitæ, & Cæleſtium revelationum* non alio ſenſu accipi velle, quàm vulgari; nec aliam fidem arrogare iis, quæ narro circa revelationes Ven. Marinæ de Eſcobar, & virtutes atque miracula Ven. Patris Ludovici à Pōte, quàm humanam, qualem meretur authoritas ejuſdem Patris Ludovici, qui eas revelationes ſcripſit; & authoritas Hiſtoricorum, qui vitam ejuſdem Patris litteris diligentèr conſignarunt: multo minus, quod ſtultiſſimum eſſet, præjudicium facere Sanctæ Sedi Apoſtolicæ, cujus eſt pronunciare de vera Servorum Dei Sanctitate, & miraculis, & de revelationibus eorum judicium ferre.

DIS-

DISSERTATIO PARAENETICO APOLOGETICA

In Vitam Mirabilem, & Cęleſtes Revelationes

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR

Ad Reverendum Patrem

MELCHIOREM HANEL

SOCIETATIS JESU.

Reverende in Chriſto Pater:

Uemadmodum liquidiſſimo perfuſus ſum gaudio quamprimum à tot jam annis expectatam, non minus à Sanctiſſimarum virtutum exemplis, quàm Cęleſtium revelationum luce verè mirabilem Ven. Marinæ de Eſcobar Valliſoletanæ Virginis Sanctimonialium Ordinis Sanctæ Brigittæ in Hiſpa-

nia fundatricis, vitam latinè jam conſcriptam, & Typis deſtinatam vidi, totamque accuratiſſimè iterum, iterumque perlegi: ità profectò poſteaquam Reverentiam veſtram (cujus diligenti ac pio ſtudio Opus hoc Romanâ donatum Civitate habemus) intellexi nonnullorum obloquiis, quin, & irriſionibus adeò commotam, ut laboris propè pœniteret, ac de ejus porrò ad plenam uſque lucem promovendi cura abiicienda deliberaret, graviterque ſanè indolui, & mox de Reverentia veſtra in tam Sancto Opere confirmanda cœpi cogitare, ne theſaurus iſte planè incomparabilis, publico bono ſubtraheretur. Et hoc quidem non putavi me facturum aptius, quam ſi brevitate quantâ per materiæ amplitudinem fieri poſſet maximâ, diſcurſum quempiam Theologico Aſceticum conſcriberem, in quo non ſolum ſolatium Reverentia veſtra inveniret, verùm, & in promptu haberet, quæ adverſus ejuſmodi cavillos opponere, & quibus ea, quæ obiiciuntur retundere valeret: cum nimis clarum ſit non paucis Catholicis etiam doctis, ac Religioſis viris multa circa revelationes in novo teſtamento à DEO variis hominibus, præſertim mulieribus conceſſas, nec libris Sacræ Scripturæ inſertas, difficilia videri; adeò ut nec deſint, qui eo uſq; eas vilipendant, ut nec legere ipſi velint, nec ab aliis audire ſuſtineant. Hoc autem non poteſt fieri ſine detrimento animarum, & gloriæ DEI manifeſto: dum enim animæ devotæ, & ad viam Spiritus unitivam utcumque diſpoſitæ, vident quempiam ejuſmodi gravē virum, ad omnia quæ in talibus revelationibus proponuntur ſtupentem, & quaſi nihil horum ſibi perſuadeat, attonitum quin, & modeſtâ quadâm ſubſanatione, tanquam ridicula explodentem; fieri vix poteſt quin, & ipſæ ab his avertantur: Cùm autem mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar, ſit præ aliis ob-

obnoxia ejusmodi difficultatibus, ut quæ plenissima est talibus, hominibus illis maximè displicent; quid mirum est, si apud aliquos vilipendatur? Neque dubito, me Divinæ Majestati in hoc aliquod facturū obsequiolum, cum iste sit etiam scopus studii Theologici; ut ea, quæ ad Sanctitatem Christiani populi conducunt, declaret, protegat, confirmet. Quâ ipsa de re memorabile est illud, quod ipsius hujus vitæ *lib.2.cap.12.§.1.* habetur, quomodo videlicet Christus Dominus postquam Ven: Virginis Marinæ in specie pueri duodennis apparuisset, eique narrasset quomodò in ea ætate cœperit, coram Scribis, & legis peritis Sapientiam suam in templo manifestare, & Messie adventum annunciare, subjecerit verba sequentia: *Et ecce quàm parùm id ipsis profuit! Vellem non ità etiamnum contingeret, sed ut veritates, & mysteria, quæ ego manifesto, ac declaro, Patribus Spiritualibus, & Ministris quorum officium est illa explicare, iidem stabilirent, & credibilia redderent quantum possunt, prò mea gloria, & honore, ac bono animarum, neque ea occultarent, & silendo infirmarent.* Sufficere equidem potuisset, & debuisset omnibus hanc vitam lecturis sola auctoritas Ven. P. Ludovici de Ponte, tantæ Sanctitatis, tantæ doctrinæ, tantæque prudentiæ viri, à quo hæc, quæ sex prioribus libris continentur, sunt conscripta, præsertim cum præfixâ introductione fundamenta certitudinis horum explicaverit; sed volunt aliqui dubitationibus suis presso pede responderi: id quod quidem aggrediar, non tamen eâ spe, ut neminē amplius, vel protervum superfuturū arbitrer, qui adhuc Cœlestes has revelationes insectetur, cum sciam veritatem non esse tanti roboris, ut omnibus etiam sine ulla ratione proclamare volentibus, os occludere, aut eos ad confessionem convictæ suæ falsitatis, & proterviæ, invitos, cogere possit; nam, & in hoc ipso

aliqui ſuam laudem reponunt.

Verum diſſertationi huic, quam in lucem publicam edere, & Typis mandare ſum coactus, duo adiungere opere pretium duxi, quæ credibilitatis ipſarum revelationum argumenta, non incongruè appellari poſſunt: Notitiam ſcilicet miræ Sanctitatis, & Sapientiæ Venerabilis Patris Ludovici de Ponte ejuſdem Virginis Marinæ Directoris, & ipſius vitæ, & revelationum Authoris Pręcipui: & introductionem, quam ipſemet Venerabilis Pater, primæ parti vitæ Venerabilis Virginis à ſe conſcriptæ, præmiſſit; quam introductionem non ſemel, pro mea confirmanda ſententia in teſtimonium adduco. Ut ex utroque opuſculum hoc, & efficacius, ut ſpero, & gratius lectoribus evadat.

§ I.

Qui Authores hiſtoriam Vitæ hujus Venerabilis Virginis ſcripſerint.

CUM inter argumenta ſuadentia veritatem hiſtoriæ cujuslibet præcipuum apud omnes cenſeatur, Authoritas illius qui hiſtoriam ſcripſit, abs re non eſt, ad ſuadendum lectoribus veras, & ab Spiritu Dei profectas eſſe viſiones, & revelationes, quas Venerabilis Virgo Marina de Eſcobar Fundatrix Reformati Ordinis S. Brigittæ juſſu Patrum ſuorum ſpiritualium ſcripſit, & habentur in duabus partibus mirabilis vitæ ipſius, dicere, qui, & quantæ authoritatis, & ſapientiæ fuerint, Authores, qui eas ſcripſerunt, cum utraque pars, non ab eôdem uno, ſed à duobus, reperiatur, diſpoſita, & ſub duplicis Authoris nomine vulgata.

Pri-

Primam partem mirabilis vitæ hujus V. Virginis, adhuc viventis,desumptam exiis,quæ ipsa jussu suorum Patrum Spiritualium conscripsit,contexuit Venerabilis P.Ludovicus â Ponte è Societate Jesù,qui per triginta continuos annos ejus confessor, & director fuit; & in hoc opere componendo laboravit ultimisVitæ suæ annis; tanta cum æstimatione hujus Servæ Dei; ut ipsa die,qua obiit, præsciens, illam fore ultimam suæ vitæ, ultimam manum huic operi imposuerit, per aliquot horas; uti narrat R.P. Franciscus Cachupin olym in Provincia Castellæ Provincialis,& in Bætica Visitator, Inquisitionis Hispanicæ Consultor, & Qualificator, fidelis historicus vitæ ipsius, *lib.1.cap.14.num.17.* & postea *lib.4. cap.1.& 2.* comprobat depositione jurata testium fide dignorum,qui præsentes adfuerunt, & in informationibus factis an.1629. Vallisoleti,Salmanticæ, Matriti,& alibi ad Beatificationem hujus V. Viri,juridicè examinati sunt.

Hæc pars Typis mandata est Matriti anno 1665.Dicata â Provincia Castellana Catholicæ Majestati Serenissimæ Hispaniarum Reginæ D. Mariæ Anæ Archiducisæ de Austria: & postea Latinè reddita a P. Melchiore Hanel, & dicata Augustissimo Imperatori Leopoldo Ignatio,Typis vulgata estPragæ anno 1672. Secundam verò partem continentem historiam novem annorum,quibus Ven.Marina supervixit Ven. Ludovico à Ponte; & insuper ea,quæ memorabilem ejus Obitum reddiderunt,scripsit R.P. Andreas Pinto Ramyrez ejusdem Societatis, in Regali Salmanticensi Collegio Sacrarum litterarum interpres, sat orbi litterario notus ob multa,& egregia volumina, quæ in diversos Sacræ Scripturæ libros Typis vulgavit. Hæc pars,eidem Serenissimæ Reginæ Matri ab eadem Provincia Castellana dicata,excussa est Matriti anno 1673. Postea autẽ

La-

Latine reddita ab eodem.P.Melchiore Hanel,edita est Pragæ an.1688.

§. II.

Quam insignis Sanctitate, & sapientia fuerit V. P. Ludovicus à Ponte, qui primam partem mirabilis Vitæ Marinæ de Escobar adhuc viventis, secretissimè scripsit, & prælo dispositam reliquit.

QUicumque vir doctus, & in lectione Librorum spiritualium versatus,opera Ascetica V. Patris Ludovici à Ponte evoluerit,& attentè, & cum reflexione legerit,apertè cognoscet,primò,illum fuisse in Theologia scholastica profundè doctum; & supra solidam ejus basim fundasse Theologiæ mysticæ libros sublimes,quos scripsit. Comperiet rursus, verum esse, quod in ipsius vita narratur; & authenticè comprobatum est in processu facto Matriti anno 1629. *fol.*79. ex depositione jurata V. Virginis Marianæ de S. Joseph Fundatricis Reformati Ordinis Monialium Sancti Augustini, quas *Agustinas Recoletas* Hispani appellant; quæ tunc temporis erat Priorissa in Regali Monasterio Incarnationis, & fuit spiritualis filia Ven. Patris per multos annos,dum commorata estVallisoleti;illum scilicet singulari, & extraordinaria luce vocatum,& illustratum fuisse à Deo ad scribendum, & diregendas animas ad supremam in singulis statibus Ecclesiæ perfectionem; per Orationem; meditationem, & contemplationem,& virtutum omnium exercitium: & non sine gravi fundamento judicare poterit, Deum, sicut alios aliis temporibus sanctos viros; ita hujus sæ-

culi

culi seductoribus, & sectæ illuminatorum promotoribus *quos Quietistas vocant*, (quorum errores dannavit Innocentius XI. anno 1687.) objecisse insignem hunc vitæ spiritualis Magistrum, qui in suis Operibus ex professo, & pro dignitate doctrinam tradit ex diametro oppositam illis erroribus; in materia orationis, & interioris communicationis cum Deo, dum agit de contemplatione, & de oratione unionis, & quietis, & de modo, quo ad illam anima disponi debet: ubique tradens modum illum mentaliter orandi, quem S. Ignatius in *admirabili illo exercitiorũ libro Sedis Apostolicæ judicio, & omnium utilitate comprobato* suis filiis comendavit, quem modum sequens obtinnit à Deo ad orationem supernaturalem evehi, in qua extases sæpe passus est, & visionibus atque revelationibus est illustratus.

Illum modum ordinarium orandi mentaliter, exercitando internas animæ rationalis potentias memoriam, intellectum, & voluntatem circa Deum, & mysteria potissimùm fidei, cũ collucutione interna, & familiari ad Deum; profundè meditando veritates fidei, & hac meditatione excitando ignem affectuum, Charitatis, & aliarum virtutum, immiscendo petitiones; & colloquia cum Deo, & concipiendo proposita fugiendi Vitia, & sectandi virtutes, ita omnibus commendat Magnus iste vitæ spiritualis Magister; ut quamvis ipse elevatus sæpe sit ad modum extraordinarium orationis; tamen dehoc modo extra ordinario loquens in Introductione Meditationum *cap.* 11. dicat. *Sed hunc modum nec postulare, nec expectare quidem licet, quòd id sit præsumptionis, & periculo illusionis expositum, transfigurante se Diabolo in Angelum Lucis; Oblatum autem à Deo submissè, & cautè oportet admittere, servatis* documentis, quæ in tertia parte meditatione 19. traduntur, & quinta parte ubi de apparitionibus Christi, præsertim

tim

tim Meditat.6.ad illud, *visa sunt ante illos quasi deliramenta verba ista*, Modos extraordinarios Orationis explicat latius in Duce Spirituali *tract.*1. *cap.*22.*&* *cap.* 23. varia documenta, & regulas generales tradit ad cognoscendas veras visiones, inspirationes, & revelationes, & impulsus spiritus boni.

Et in Vita Ven.P.Balthasaris Alvarez, *cap.*14. postquam luculentèr explicuit varia nomina, quibus Mystici appellant Orationem supernaturalem infusam; cur scilicet appelletur Oratio *Præsentiæ Dei*; cur Oratio *Quietis*, aut *vacationis internæ*, cur *contemplatio*, cur *Oratio silentii*, cur Oratio *unionis*, cur *raptus*, cur *extasis*, cur *Spiritualis volatus*: postmodum subiungit. *Hæc vero insueta, quandoquidem natura sua sunt plena periculi, nec optanda porrò sunt, nec postulanda: quin fugienda potius, donec ad ea excipienda Deus ipse compellat; eaque sentienti judicia faciat, suæ voluntatis esse, hanc ab ipso viam insisti*, *&* *cap.*41. postquam exhibuit responsa quibus P. Balthasar Alvarez diluit obiecta sibi adversus orationem *silentii, & quietis* ad quam à Deo elevatus est, postquam per plures annos se exercuerat in profũda meditatione vitæ, & passionis Christi; *cap.* 42. latè probat quantum momenti, ac securatis habeat modus ordinarius orãdi per meditationes, affectus, colloquiaque cum Deo: modumq; hunc proponendum esse omnibus, & tradendum: & adhoc probandum affert argumenta manifesta, quibus errores Quietistarum omninò dissipantur; His verò argumentis hanc præfationem præmittit: *Ne horum causa, quæ superioribus capitibus exposita sunt, minoris fortasse fiat trita, & tradita ab Sanctissimis viris meditandi via; neu quisquam sua sponte, atq; sententia eos transilire audeat, quos nobis antiqui Patres constituere, cancellos, pretium mihi visum est opere, rationes præcipuas hic proferre summatim, quibus confirmatur;*

tur; commendaturq; orandi ratio, meditatione divinorum mysteriorum, per affectus, petitiones, colloquiaq; cum Deo, ad quæ voluntas nostra ex iis impellitur, ac movetur. Et postquam late persuasit meditationis usum omnibus esse proponendum; subjungit. *Id verò certum adeò, exploratumq; est, ut, & eos etiã ipsos, qui ad quietis orationem evasere, meditationis usum, divinorumq; mysteriorum cõmentationem aliquam minime respuere oporteat. Cessant enim sæpe Dei munera; & impulsus, quibus ad quietem tãtam evehuntur. Quare necesse est, ut facultatibus ij tunc suis utantur; neq; navigiorum sint instar, quæ ventorum modò aguntur impulsu; sed triremium similes, lintriumq; minorum: qui, ubi cessant venti, remis urgentur, quòd si venti vacent, ac remi, tanquam in malacia hærebunt immoti: ita, ubi instinctus divini flamen, ac nostrarum facultatum conatus, & industriæ desint, in via virtutis otium & quietis erit ignava.*

In hoc etiã ordinario orandi modo per plures annos se exercuit Ven. Marina de Escobar, antequàm à Deo ad orationem extraordinariam vocata, imo quasi invita tracta fuerit; prout latè narrat Ven. Pater *lib.* 1. Vitæ ipsius cap. 5. ubi affirmat, illam semper conservasse magnum affectum erga modum ordinarium meditandi divina mysteria, donec à Deo supernaturaliter elevabatur ad illa videnda modo extraordinario (quod semper fiebat præter ipsius votum; imo ipsâ sæpe enixè precante Deum, ne ipsam duceret per viam illam extraordinariam)

Ut enim in eo *cap.* §. 1. inquit V. P. per duos modos seu per duas vias Orationis Deus hanc V. Virginem duxit, illam ab unâ transferendo in aliam. *Prima via* (inquit) *fuit via ordinaria, communis, & trita, meditando, & contemplando mysteria nostræ fidei, excitando ardentes affectus, petitiones, & colloquia cum Domino Nostro;*

ſtro; qui eſt modus, qui in Societate Jeſu practicatur, & docetur; & in hoc modo perſeveravit per multos ãnos; accepto à Deo ſingulari hoc favore, qui duravit per totam ejus vitam, quòd ſcilicet in oratione non diverteretur ad rem aliã diverſam ab ea, quam tunc agebat; quamvis per tres continuas horas in oratione perſeveraret. Sed multo magis quando Deus illã evexit ad modum extraordinarium orationis, in qua ſine diſcurſibus, luce ſuperiore illi manifeſtabat Divina myſteria; unde reſultabat, ut ſemper eſſet in præſentia Dei; ità adhærens, & unita ſummo bono, ut ad alia non diverteretur. Hactenus Ludovicus à Ponte; qui ibidem §.2. narrat, Beatam Virginem, quæ in viſione ſe Marinæ conſpiciendam dedit, valde approbaſſe conſilium ejus; quo decreverat facere exercitia Spiritualia Societatis per viam diſcurſus, & meditationum de Divinis perfectionibus, & de vita, & morte D. N. Jeſu Chriſti, & de infinitis bonis, quæ per ipſum nobis communicata ſunt; illique dixiſſe; *ſe eſſe, & fuiſſe veluti Patronam, & Fundatricem illorum Sanctorum exercitiorum Societatis, & fuiſſe adiutricem, & veluti Magiſtram Patris S. Ignatii, & in illa hoc opus initium habuiſſe.* Poſtquam autem hoc narravit, addit V. Pater: *Hæc revelatio facta eſt huic ſervæ Dei ad approbandum, & laudandum communem modum orandi per viam meditationũ; non tàm ut illa ipſum ſectaretur ſemper, quàm ut illum traderet aliis, eis perſuadendo, ut huic modo orandi inſiſterent, & in illo perſeverarent; donec Deus eis alium altiorem communicaret, ſicut ipſi communicaverat.*

Quæ doctrina ita animo hujus Virginis ſemper fixa ſtetit; ut in tractatu quodam myſtico, quem compoſuit ad inſtructionem Superiorum, & Patrum Spiritualium; (quẽ deſcripſit V. P. Ludovicus *lib.5.cap.32.* Vitę ipſius) Confeſſoribus impensè commendet, ut animas, quas tractant, ad internam cum Deo communicationem hor-

hortentur, & per modum ordinarium orandi dirigant. *Debent* (inquit ibi §.2.n.7.) *illas ducere in hoc exercitio per modum ordinarium, quem nos docent Sancti, & non per alium; videlicet per viam orationis, & meditationis, & gratiarum actionis, & aliarum partium, & continuæ memoriæ Dei, & præsentiæ ipsius*, & statim subjungit modũ, quo se gerere debent cum animabus illis, quæ per viã hanc incedentes, à Deo speciali vocatione elevantur ad modum extraordinarium contemplationis sine discursu, & meditatione.

Regrediendo autem ad Ven. P. Ludovicum à Ponte; qui voluerit quasi manu contrectare, eum fuisse Doctorem à Deo illuminatum, legat libellum illum, quem *Memoriale* nuncupavit, in quo notavit, & manu propria scripsit lumina, & sensa spiritualia, quæ in oratione à Deo accipiebat; qui lingua Hispanica, in qua scriptus erat, primo editus est Hispali, postea Matriti; & demum ex Hispanico in Italicum versus, excussus est hoc anno 1690. Romæ, unâ cum epitome vitæ ipsius: in hoc enim libello tanquam in semine continentur altissima perfectionis documenta, quæ in ipsius operibus sparsim reperiuntur. Quanta autem fuerit fama Sanctitatis hujus præclari Viri apud omnes, inde constare potest, quod quatuordecim mensibus ab ejus obitu, idest anno 1625. Illustrissimus Episcopus Vallisoletanus D. Alphonsus Lopez Gallo processum formaverit super ipsius virtutibus, & miraculis, ut Summum Põtificem informaret. Postea autem anno 1629. alia magis copiosa, & exacta facta sunt Vallisoleti, Salmanticæ, Matriti, Burgis, Lugronii, & alibi: ex quibus, & aliis factis annis 1657. 1660. 1661. & 1662. coram Illustrissimo D. Francisco Joanne Merinero Episcopo Vallisoletano, confecta est authentica relatio, quæ revisa, & exactissimè collata cum processibus ab Illustriss.

Promotore fidei, typis mandata est Romæ an. 1667. & ab Eminentissimo Cardinali Delcio hujus causæ Ponēte præsentata Sacræ Rituum Congregationi; Vi cujus Clemens Nonus Pontifex Maximus decrevit, ut authoritate Apostolica fierent omnes informationes necessariæ ad Beatificationem, & Canonizationem hujus servi Dei: anno autem 1672. in unum convenientes Vallisoleti tres Episcopi, nimirum Illustrissimus Don Joannes de Astorga Episcopus Zamorensis, & Illustrissimus D. Franciscus Alphonsus de Aguayo Episcopus Cæsariensis, simul cum Illustrisimo D. Gabriele de la Calle Episcopo Vallisoletano, processum authoritate Apostolica confecerunt super vita, & miraculis hujus servi Dei.

In illa autem autentica informatione latina postquā comprobatum est, illum nunquam peccasse mortaliter; subjunguntur hæc verba. *Illam innocentiam usque ad ultimum vitæ spiritum perduxit, duabusq; margaritis adornavit, videlicet Virginitatis flore, & voto non peccandi advertentur venialiter, quod exactissimè Obsarvavit: quod est signum eximiæ perfectionis.*

Ibi comprobantur virtutes omnes in gradu heroico: ibi donum prophetiæ, discretionis spirituum, penetrationis cordium; & donum altissimæ contemplationis, in qua sæpe extases, & raptus patiebatur; ibi gratia curationum, & miraculorum: tandemq; concluditur his verbis: *Quamobrem servum suum Ludovicum à Ponte omnibus, & singuls virtutibus fuisse exornatum, & à Christo D.N. condecoratum, ex superius deductis evidentissimè liquet; cumq; honor sit comes virtutis, virtutem heroicam ac perfectissimam hujus servi Dei, etiam in vita, in morte, & post obitum honor, gloria, fama, & opinio Sanctitatis, pluribus tum in vita, tum in morte, tum ipsa secuta miraculorum signis comprobata comitatur.* Præter mira-

racula autem in vita patrata; recensentur ibi viginti octo, quæ ad hujus servi Dei invocationem, vel ad tactum reliquiarum ipsius Dominus operatus est.

Vt autem legentibus hoc scriptum aliquam notitiã vitæ hujus insignis Viri, exhibeamus, placet hic transcribere brevem ejus synopsim, quam P. Philippus Alegambe, & P. Nathanael Sotuellus in Bibliotheca scriptorum Societatis exhibent.

§. III.

Synopsis Vitæ Venerabilis Patris Ludovici à Ponte, desumpta ex Bibliotheca Scriptorum Societatis JESU.

LUdovicus de Ponte natione Hispanus, Patria Pincianus ab ipsis incunabulis factus atque educatus ad pietatem. Natus est loco nobili, anno Salutis 1554. die 10. Novembris, & Societatem nostrã expetivit annum agens Vigesimum, atque admissus est anno 1574. die 2. Decembris, cum jam Philosophicis esset disciplinis instructus, & duos annos in Sac. Theologiæ studio utiliter posuisset. Multum ille quidem, ac diu secum luctatus est animo reciprocante; cum affectus, & diuturna consuetudo, eum traheret ad Sacrũ Ordinem Prædicatorum. At ex adverso tanta motionum internarum efficacitate rursum ad Societatem impellebatur præsertim cùm cerneret fructum admirabilem, quem in mortalium Salute procuranda, quotidie illa referret, ut reluctari non posset Deo incitanti. Exibat in agrum, ibique laxatis animo habenis, in gemitus, & suspiria, ne dirrumperetur, sese profundebat. Vocabat in Vota Deum, ne se pateretur ignarum esse suæ

vo-

voluntatis, in tam ancipiti fluctuatione ; quoniam ab ipsius unius nutu pendere statuerat. Sex ipsos menses tenuit illa jactatio. Sed quoties ad Orationis quietem se componebat, atque in divino conspectu expendebat res suas, semper hæc illi se cogitatio ingerebat, velle Deum, ut Societati Jesu se adjungeret: cui se tum Demum pœnitus addixit. Cum P. Martini Gutierez viri clarissimæ Sanctitatis conciones audisset, & Francisci Suarii modestiam in Theologica Disputatione, cui præsidebat, exhibitam, esset admiratus. Methymnæ Campi, posuit Tirocinium Sanctitatis suæ Ludovicus, ubi tunc ardebant omnia eo igne, quem P. Balthasar Alvarez, paulò ante accenderat, ipse in tam insigni Palæstra, adeo se strenuè exercuit, ut tanquam in absolutum perfectionis exemplar, in eum jam tum cæteri intuerentur. Subinde Majorum jussu prosecutus est studia litterarum, in quibus longo post se intervallo condiscipulos omnes reliquit propter ardorem animi, promptum ingenium, acre judicium. Sacerdotio initiatus anno Salutis 1580. Aristotelis cursum (ut vocant) docendo Legione confecit, & Sacram etiam Theologiam professus est acutè, graviter, & eruditè, AEmulatus egregie in publicis actibus, quam adamaverat in Francisco Suario moderationem. Sed cum non minùs Vitæ integritate, ac Religione, quam ingenio, ac doctrina excelleret, Magistri novitiorum, atque Rectoris partes, sæpe subire jussus est, easque per egregiè substinuit. Sed tenui, vel potius nulla valetudine, qua semper conflictabatur coactus est abrumpere, & gubernandi, & docendi cursum, & animum ad ea scribenda transferre, quæ longo usu, assidua meditatione, perpetua sui mortificatione didicit; & non tam ex aliorum libris hausit, quam in se ipse expertus est; Nimirum, ut summa quædam capita virtutum ejus delibem. Paupertatis amore

ve-

vestibus semper usus est attritis ; modica supellectili atque pertenui,cibis communibus, & nisi morbi prohiberent,& necessitas, in triclinio communi. Virginitatatis decus servavit intemeratum : Virgineam in ore totoque habitu corporis modestiam ęmulatus. Superiores,etiam quos olim habuerat subditos, aut discipulos,mirificè observabat, nihil illis inconsultis aggrediabatur; vel tum cùm præerat aliis, habebat adjuntū quempiam,cui in sui ipsius tractatione auscultaret:Erat in familiari sermone suavissimus; placidus in omnes atque mansuetus,& tam sui despiciens,ut cum ingenio, doctrina,prudentia valeret ad miraculum, infimis tamen quibusquè, facile concederet; sua submitteret aliorum judicio, & promptus ex eorū censura castigaret. Ornamenta animi sui omni studio contegebat; crebro se coram aliis in publico cænaculo de erratis accusabat. Inflammatissima charitate ferebatur in Deum,in cujus semper præsentia versabatur. Multam cum Deo familiaritatem contraxerat, quam ipse diuturna oratione fovebat. Erga Ven.Eucharistiam tanto erat affectus,ut integras sępe noctes coram illa transiret insomnes,humi provolutus; die frequentissimè salutaret;qua in re fruebatur liquidissima voluptate, nec raro Divinis illustrationibus irradiabatur.Tantis affectibus Divina tractabat, aut verius patiebatur, ut sibi videretur,interdum ob æstus vehementiam de vita periclitari. Oranti aliquando postulantique vires,ac lumen quibus fretus ex Divino nutu Salutem hominum apte procuraret; Lux divina tam copiosè superinfusa est,ut impotens sui surgeret ab oratione, & tamquam luminis vim declinaturus inābularet, ingeminaretquè, inter gemitus,& suspiria; *Non plus Domine, non plus; non tantum luminis;Sufficit, Sufficit*: Videbaturquè illi cubiculum vivis ignibus inflammari, seque atque ani-

mam

mam suã exardescere; futurumque fuisse, ut usura vitæ exueretur, nisi Deus impetum temperasset. Atque ex illo scribere agressus est,& se proximorum auxilio, Spiritu plane Apostolico impendere. Omnibus votis contenderat Missionem ad Indos impetrare; sed quando ea concessa non fuit, plurimos suis adhortationibus eò promovit. Triginta ipsos annos, ita fuit in Salutem hominum intentus, ut nunquam ab ea cura vacaret Anno 1599. Villagarciæ exoravit, ut afflatorum peste servitiis exponeretur, quo in munere versatus est sedulitate permagna. Pollebat eximia vi mentis ad motus animorum diversosque Spiritus distinguendos, potens verbo, & consilio ad turbatos animos componendos; Arcanas consulentium se cogitationes rimabatur divinitus, nec sine admiratione ipsorum cognoscebat. Multa docebatur à Deo supra vulgarem modum. Allocutione sola molestas animarum vexationes multis excussit; Corpus suum omni genere severitatis, ita confecit, ut totos 36. annos cum morbis, cruciatibusq; gravissimis sit conflictatus, ea firmitate animi, ac tolerantia, quæ faceret omnibus admirationem. Certe Medici, sine ambiguitate rebantur, eum miraculo vivere; & visoq; ajunt non semel Angelos fomentis, unctionibus, aspersionibus, vitam illi retinere fugientem. Vigesimo ante obitum anno votum conceperat, nullum se animo deliberato peccatum quantumvis tenue admissurum nam nullum unquam lethale crimen sibi cõscivisse in comperto est. Ex eo tempore nihil in ipso notari potuit, quod constaret esse capax reprehensionis. Unus erat Confessarii labor, idoneam absolutioni materiam in ipso reperire. Multa ad hæc à Deo gratuita dona accepit. Præstitit enim facilitate lacrymarum, gratia Sanitatum, Spiritu Prophetiæ, prudentia supra humanam eximia. Sæpe toto coruscare corpore visus

isus est; nonnunquam oranti globus clarissimi fulgo-
is impendere, aliquando media in luce totus radiare
ontremiscente conclavi, & tignis in laqueari striden-
ibus. Mortis suæ diem, atque horam illum præsensis-
: non ex vario coniectura est; nam & Sacramentis fe-
inato se muniri postulavit, & resolutionis suæ tempus
astare dissertè asseruit, & cum tribus horis Scriptionē
uandam ursisset, ea absoluta tamquam functus officio,
uo tenebatur in corpore; *Nunc dimittis*, inquit, *Servū*
ium Domine in pace. Demum inter dicendum, *In*
ianus tuas Domine commendo Spiritum meum, placidis-
mè expiravit Vallisoleti die 17. Februarii anno Salu-
s 1624. ætatis 70. ab adita Societate 50. ab emissa
rofessione 4. Votorum 21. Mortuo vultus quàm vivo
:renior fuit: manus flexibiles, & tractabiles, Visi fre-
uentes Angeli cadaver stipare. Funus magno con-
ursu celebratum est, & venerationis ergo vestes direp-
e, capilli præcisi, exequiæ etiam solemnes institutæ,
diuncta panegyri. Sepultus est eodem modo, quem
ocietas in Sanctorum Virorum funeribus consuevit
dhibere, & post menses omnino 19. ad diem 18. Sep-
:mbris anno 1625. corpus digniorem in locum trans-
tum est, tabe quidem jam magna ex parte confectū;
:d quod pro miraculo fuit, nullo graveolentiæ vesti-
io, cerebrum vero in exeso jam cranio prorsus fuit il-
batum. Multis à morte visus est in claro lumine
onspicuus; quibus, vel immensum gloriæ suæ pondus
eclarabat, vel ea visitatione recreatos aliquo benefi-
o donabat. Cum aliis quoque atq; aliis ornamentis
isignis conspectus est, tum vero etiam aliquando cum
eculiari Doctoris laureola, ac prærogativa; propterea
uod inspirante Deo salutarem Ecclesiæ doctrinam
i suis lucubrationibus propinasset. Post hæc incre-
rescente fama Sanctitatis, & miraculorum, quæ Deus
C di-

dignatus eſt meritis,& invocatione Ven. P. Ludovici, ſæpius operari,ſupplicatum eſt Sedi Apoſtolicæ à Rege Catholico non ſemel, aut bis, ſed pluries ; nec non à multis Archiepiſcopis, Epiſcopis Capitulis Eccleſiarũ, & Civitatibus Hiſpaniæ, ut Sancta Sedes illum referat in Album Beatorum,ac deinde Sanctorum ; quod progreſſu temporis confidimus omnino obtinendum.

Ejus vitam fuſe ſcriptam edidit noſter Franciſcus Cachupin : ſcripſit porrò materna lingua Ludovicus per multa, quæ Melchior Treuinnius noſter Latinitate donavit,& alii linguis aliis;Ea ſunt .

Meditationes de præcipuis Fidei Noſtræ miſteriis Vitæ,ac Paſſionis D. N. JESU Chriſti, & B. V. Mariæ, Sanctorumque . & Evangeliorum occurrentium, cum Orationis Mentalis circa eadem praxi;in ſex partes diſtributæ,& duobus Tomis in 4.comprehenſæ.

Dux Spiritualis,in quo agitur de Oratione, Meditatione,& contemplatione ; De Viſitationibus Divinis, gratiiſque extraordinariis.

De Mortificatione, Heroicis actionibus, ſive operibus,quæ illas omnes comitantur in 4.

De Chriſtiana Nominis perfectione in quolibet ejus Vitæ genere Tomis quatuor in 4.

Vita P.Balthaſaris Alvarez Soc.Jesù Religioſi in 4.

Latine poſt hæc ſcripſit Ludovicus, atque edidit.

Expoſitionem Moralem , & Myſticam in Canticum Canticorum,quæ continet exhortationes , ſive ſermones de omnibus Chriſtianæ Religionis Miſteriis,atque Virtutibus Tomis 2. in folio . Rurſum prælo paratum reliquit Hiſpanicè in 8.

Directorium Spirituale ad Confeſſionem , Communionem,& Sacrificium Miſſæ obeunda; ſeu de recto Sacramentornm uſu;quod anno 1625. Hiſpali editum eſt in 8.uno ſcilicet anno poſt obitem Authoris.

Reli-

Reliquit etiã descriptam à se, usque ad suum obitum, Vitam lectissimæ, & admirandæ Virginis D.Marinæ de Escobar; cujus Vitæ partem reliquam ab anno 1624. quo Ludovicus obiit, usque ad annum 1633. quo ad diem 9. Junii decessit ipsa D. Marina, pertexuit P.Michael Orenna, qui Ludovico in gubernanda ejus conscientia successit.

Hactenus P.Nathanael Sotuellus in Bibliotheca Societatis, qui hoc ultimum affirmavit; non quia P.Michael Orenna in lucem emiserit secundam illam partem Vitæ; sed quia, cùm esset Confessarius illius V. Virginis, notabat, & in codices referebat, ea quæ illis novem annis gessit, ac passa est; & materiam præbuit P. Andreæ Pinto, ut opus illud disponeret multis post annis. Fuit autem P. Orenna Vir magnæ authoritatis in Provincia Castellana; utpotà, qui in illa Provincialis exercuit munus, & Rectoris in Collegiis præcipuis; præsertim in Collegio S.Ambrosii, in quo vixit, & obiit V.P.Ludovicus à Ponte: & Vir magnæ Virtutis, & prudentiæ: ut velinde colligitur, quod meruerit succedere Ludovico à Ponte in munere Confessarii, & Directoris D. Marinæ de Escobar, cujus nomen celebre erat per totam Hispaniam: & quam Deus per viam adeo extraordinariam deducebat: ejusmodi enim fęminæ Directio, nõ peterat cõmitti nisi Viro valde spirituali, docto, & prudenti. Munus autem hoc cumulatissimè explevit; indefessè assistens eidẽ Virgini in vita, & in morte. Post ejus autem obitum multum inservivit Illustrissimo Episcopo Vallisoletano D.Fr.Gregorio de Pedrosa; qui commotus fama Sanctitatis illius Fœminæ, duobus mẽsibus post ipsius mortem informationem exactissimam confecit super ejus mirabili Vita, Prophetiis, & Miraculis; in qua informatione examinati sunt Testes omni exceptione Majores: Magnates, Senatores Regii, Do-

ctores,& Religiosi magnæ authoritatis,& Sapientiæ;inter quos,unus fuit ipse P.Orenna,qui illam tam intimè norat,& alter P.Fr.Andreas à Pōte ex ordine S.Dominici Vir præstantis Virtutis,& prudentiæ,frater germanus V.P.Ludovici,qui ob continuas ipsius infirmitates per multos annos Domum hujus Virginis bis per hebdomadam adibat; ut ejus confessionem audiret, & ab ejus ore exciperet,& in commentarios referret Visiones,& revelationes,quas habuerat;ut narrat ipse P.Ludovicus in Prologo, seu introductione Vitæ hujus Virginis postmodum describendo.

Vterque autem Testimonium Juratum perhibuit de veritate Virtutum insignium, & Donorum, quibus. P. Ludovicus à Ponte in Prologo illius Historiæ,& in toto corpore operis affirmat, mirabilem hanc Virginem ornatam fuisse à Deo; ut constabit legenti tertium librum secundæ partis Vitæ illius,in quo omnia illa latè narrantur à P.Pinto, ea deducente ex informationibus authenticè confectis ab Ordinario. Nihil enim circa Virtutes,& Dona Marinæ de Escobar scriptum est à P. Ludovico de Ponte, quod non inveniatur cùm juramento confirmatum ab iis, & similibus Testibus.

Ex his constat,quanti faciendum sit judicium Venerab.P.Ludovici à Ponte in approbatione visionum, & Revelationum Virginis Marinæ de Escobar. Vt autem omnibus constet, illum habuisse prudentissimum fundamentum ad judicandum, hujus fœminę mirabiles Visiones,& Revelationes, non à Diabolo, nec à proprio ipsius Virginis spiritu, sed ab spiritu Dei fuisse profectas,libet subiicere hic motiva, quibus ad ita judicandum inductus est; in medium producendo Prologum gravissimum, quem illi Historię pręfixit; quemque attentè legere, a te expendere satis erit ad ferendam sententiam.

IN-

INTRODVCTIO
V. P. LUDOVICI DE PONTE
Ad primam Partem Mirabilis Vitæ
VENERABILIS VIRGINIS
MARINÆ DE ESCOBAR.

Ntroductionem ad Vita m Mirabilem Venerabilis Virginis Marinæ de Eſcobar,quã V.P.Ludovicus de Ponte ipſius primæ Partis Author, ſcripſit ad declarandam Præſtantiam Utilitatem, & Certitudinem illius,tamquam non parim utilem meæ diſſertationi confirmandæ, eidem djungere, & præmittere exiſtimavi; præcipuè cùm ex ntroductione hac, quaſi ex Chryſtallino veritatis, & rudentiæ fonte, præcipuas rationes, ad meam in ea :ntentiam ſtabiliendam hauſerim. Et quidem, ut criùs, & clariùs in hac parte V.P. ſenſus omnibus inoteſcat;non tam ſenſumipſius introductionis deproiere,quàm adverbum ipſam, & ut ex Hiſpanico idioate in latinum verſam, & Typis vulgatam Pra: Anno 1672. eam habemus, tranſcribere decrevi. uapropter a Prologo, qui ad latinam interpretatiom præmittitur, initium ſumere aptiſſimum judivi.

Pro-

Prologus, quem præmittit ad primam Partem Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar à se latinè redditam P. Melchior Hanel Societatis JESV.

SI, ex Divi Gregorii (*hom.6.in Erech.*) sententia; cuiquam terrarum regioni obtigit benedictio, qua moribundus Isaac suum beavit, Jacobum; obtigisse prorsus credenda est Regno Hispaniæ, quæ tutelari gloriatur Jacobo. Libeat magni Ecclesiæ Doctoris, maximi Pontificis, verba excipere: *Quoniam*, inquit ille, *inter electos DEI, alii in contemplationem surgunt, alii verò per activæ vitæ solummodò opera pinguescunt, rectè in benedictione illa Isaac dicitur. Det tibi Dominus de rore Cœli, & de pinguedine Terræ.* Ros *etenim desupèr, & subtiliter cadit: & nos toties de rore Cœli accipimus, quoties per infusionem contemplationis intimæ, desupernis aliquid tenuitèr videmus: cum verò bona opera, etiam per corpus agimus, de terræ pinguedine ditamur*. Ita Gregorius. Quis porrò recenseat, quos Jacobeâ forte felix, Hispania numerat electos DEI, tum contemplatione rerum Cœlestium sublimes, tum activæ vitæ sanctis operibus opimos, ut non immeritò, Christiani Orbis consensu, fœcunda Sanctorum Parens habeatur. Illa Ecclesia, ut vetustiores taceam, etiam *cùm abundavit iniquitas, & refriguit charitas multorum*, dedit Dominicum Gusmanum, Vincentium Ferrerium; illa Ignatium Loyolam, Franciscum Xaverium, Teresiam à Jesu, Thomam Villanovam, Petrum de Alcantara, atque tot alios præterea tulit, quos, & si Sanctorum Fastis Romana nec dum adscripserit Sedes, ob exa-

ractam tamen piè, ac laudabiliter vitam, venerabun-
i suscipimus: e quibus una sanè est, Venerabilis Virgo
larina de Escobar, cujus hoc nostro sęculo, rarę San-
itatis, atque collatorum illi cœlitas illustrium dono-
ım fama, extrà Hispaniam quaqua versum diffusa,
:minem non rapit in admirationem. Me profectò ita
›ripuit, ut postquam primam hujus Admirabilis Vir-
nis Partem Vitæ, nuperrimè Typis Hispanicis excu-
m conspexi, animum ad illam interpretandam adje-
·rim: stimulantibus me etiam ad hoc audendum Sa-
entibus Viris, ac in primis (quem singularis obser-
ıntiæ ergò nomino) venerandæ memoriæ P. Roderi-
› de Arriaga; qui, quòd in domestico hujus famulæ
EI Sacrario Sacerdos Divinam Hostiam litaverit, at-
ıe conspectu ipsius, & alloquio fuerit fruitus, non in
›stremis id gratiis habebat, ac facundum semper, prò
›portunitate, ejusdem agebat Encomiastem. Dignum
super operæpretium me relaturum existimabam, si
:cram hanc historiam latinitate à me donatam, toti
undo redderem intelligibilem: quod quidem feci, ta-
etsi stylo simpliciorum, quàm, ut elegantioris forte
iispiam orationis amanti, satisfecerim. Atque si quis
tionem facti petat, dicam: Cura mihi fuit, ne quoad
ıs fieri posset negligerem simplicem stylum, & verba
ctæ Virginis Hispanica, quibus ipsa suas, atque non
rò satis obscurè, & involutè conscripsit gratias, & ex
ıibus hanc primam vitæ Partem contexuit venerabi-
Pater Ludovicus de Ponte, qui etiam dubio procul
·ibere cultiùs potuisset hispanicè, nisi, & ille quemad-
›dum in sua ad eam introductione ait, solicitus fuis-
:, ut à Marinæ stylo, & verbis non recederet; eò quod
i viderentur esse ipsiusmet DEI, & ex ejusdem inspi-
:ione magis genuinè manifestarent mysteria, quàm
ia, quæ visa fuissent elegantiora. Videlicèt simplex
est

est ipsius quoque, Dei cum simplicibus (quales, præ viris, solent esse fœminæ) sermocinatio, & ea Sanctis acceptissima est dictio, quæ cum eorum modestia, morumque simplicitate consentit. Neque liber hic ad aures mulcendas, aut linguam poliendam; sed animum sanctioribus imbuendum placitis, ac doctrinis est scriptus: *latet* siquidem *in illo*, licet *sub verborum humilitate*, *Thesaurus incomparabilis, qui divinæ pietatis experientia, offertur cunctis bonæ voluntatis hominibus* quod Landspergius, quoque dixit in æpistola Apologetica, ad Lectorem præfixa libro, Divinarum insinuationum, Sanctæ Gertrudis, & rem, non verba quærenda esse, ubi de salute agitur, responderunt Viri prudentissimi Typographo, solicito de stylo expoliendo, in editione Dialogorum Divæ Catharinæ Senensis. Quid quòd Judice Eminentissimo Cardinali Baronio (*tom. 3. à. nu. 356.*) *suspectum redditur, quidquid obducitur fuco, atque pigmentis: pulchiorque enitescit, ipsa sua puritate, simplicitas: quæ quod mentiri nesciat, omne, quamuis ad ornatum compositum velamentum, abhorret?* Itaque, nè te prudēs Lector, stylus offendat rudior, & quandoque, ob inusitata cultis scriptoribus intercisa, ac periodos in speciem intricatas, cacophonias, & tautologias inamænus: *rem ipsam appendo* (loquor cum Rosveydo in Prolegomenis ad vitas Patrum) *non verba; fructum lege, non folia, florem carpe: ne volaticos desidera pappos*; V. P. Ludovicum loquentem audi; & vale, DEUMque pro me peccatore ora, ad cujus unius *majorem gloriam* interpretem egi.

§. I.

§ I.

Indicat Revelationes, quas Marina pro ea conſcribenda habuit, & fnndamenta quibus innititur, veritas, & Certitudo hujus Hiſtoriæ.

1 MAgnus noſter DEUS ac Dominus, qualis omnibus fuit ætatibus, ac temporibus, eſtque etiam num in Sanctis ſuis, dignatus eſt ſibi diebus noſtris deligere Venerabilem Virginem, nomine Marinam de Eſcobar, ut in ea immenſos infinitæ ſuæ ſapientiæ, charitatis, & miſericordiæ theſauros, atque inæſtimabiles gratiæ divitias manifeſtaret, internè cum ipſa converſando, ac omnia illi declarando Myſteria, quæ nos Catholica docet Fides, celebratque Eccleſia; modis uſque adeò novis, miris ac inuſitatis, ut exhibiti eidem favores nullatenus cedant illis, quos S.Gertrudi, S.Mechtildi, S.Brigittæ, S.Catharinæ ſenenſi, S.Tereſiæ à JESU, aliiſque conſimilibus præſtitiſſe ſcribitur; quandoquidem non eſt abbreviata potens manus Domini, neque exhauſta ipſius Sapientia, vel imminuta Charitas, quo minus ſciat, poſſit, ac velit innovare miracula, quæ operatus eſt in Sanctis antecedentibus, & alia patrare paria, atque ſubinde majora per modò Viventes. Sunt etenim tot res eximiæ, quas DEUS de ſe ipſo, deque ſuis Divinis perfectionibus, nec non de iis, quæ hominis egit causâ, revelare poteſt; ſunt quoque tam varii modi, quibus talia revelare conſuevit, ut, poſtquam illa cuipiam mortalium patefecerit, ſemper ei ſuperſint alia infinita, adeò novis manifeſtanda modis, ut omnem ſuperent imaginationem:

quorum illustrissimum videtur voluisse facere compendium,cõmunicando se Venerabili isti Virgini, omnibus ferè cœlestis, ac Divinæ Communicationis generibus,recensitis in Scriptura Sacra, atque in Vitis Sanctorum.

2 Et quantumvis verum sit,omnia ista, utpotè interna,& secretè acta,DEUM inter,& animam, non potuisse sciri,præterquam ab ipsâmet Virgine (quæ DEO jubente,illa conscientiæ suæ apperiebat Arbitris,& propter fines,quos mox intelligemus,conscribebat) non tamen propterea minus credenda sunt, & probanda, quam creditæ, & probatæ fuerint res admirandæ prædictarum quinque Sanctarum, quamvis illæ ipsæ eas manifestaverint; cùm sint confirmatæ iis operibus, ac signis, quæ nos sufficienter convincant, quòd nec ipsæ fallantur,neque nos fallant,ex ignorantia, passione,vel malitia: & quandoque sint ejusmodi, ut quamvis illa voluissent, non tamen scivissent confingere, nisi ab alio altioris ordinis spiritu, ad hoc permotæ fuissent.

3 Et quãvis certum sit, & experientiâ compertum, quod his temporibus (quæ sunt occulta DEI judicia) se transfiguret Satanas in Angelum lucis,fingẽdo, & simulando ea, quæ apparent Sancta,ac Divina, tam internè,quàm externè; certus nihilomnus sum,quantum præsentis vitæ conditio patitur,spiritum,quo agebatur, venerabilis Marina, quique cum illa agebat, & ea ipsi manifestabat arcana,ac secreta, quæ referemus, non fuisse malum,sed bonum; non Dęmonem, sed verum DEUM,ipsumque servatorem nostrum, subservientibus illi, & ab eo commissa exequentibus bonis Angelis, Sanctisque Cœlitibus,atque inprimis Sacratissimâ Virgine ipsius Matre. Si quidem rigido admodum, & solicito plurium, quam triginta annorum, quibus mihi rerum suarum,tùm oretenùs; tùm scripto reddebat ratio-

tio-

tionem,examine,universa,quæ illi eveniebant, semper inveni, habere omnia boni Spiritus signa nobis à sacris literis, & Sanctis Patribus indicata. Eorum ego, ne sim prolixus, succinctam dumtaxat dabo epitomen, quam fusa isthæc comprobabit Historia.

4 Inprimis namque in verbis,operibus, & actionibus,atque rebus omnibus ejus spiritus, qui ipsi loquebatur, quidam elucebat Divinum; eam siquidem Sapientiam,& excellentiam,eam veritatem,& puritatem, eam gravitatem,& discretionem, eam denique Sanctitatem in summo perfectionis præseferebant gradu, ut abundè ostenderent,fontem, ex quo procederent, esse DEUM;cum in DEO nihil reperiri possit,quod malum, vel falsum,leve,aut imperfectum, & indignum sit tanti Domini Majestate.

5 Præterea, quemadmodum arbor cognoscitur ex fructibus, ita se Divinus Spiritus in ista sua Famula manifestabat,per septē raras illi collatas virtutes,quæ sunt septem certa Sancti Spiritus,iis prædito assistentis, indicia. Prima fuit singularis, quædam animæ,& corporis puritas,atque summus cujuscumque, quamtumvis levis culpæ,vel nævi horror, nec non prorsus rarum Castitatis donum,quo fuit à tentationibus, & motibus illi contraris prçservata. Admirabilior erat altera, quod illam in tam profunda sui ipsius cognitione fundaverit,ut inter revelationes, & favores usque adeo prodigiosos,ab omni fuerit superbia, & inani gloria, atque etiam ejus tentatione immunis. Tertia, quòd ipsi cor ità pacatum,& præsentiæ sui DEI inhærens dederit,ut in oratione, & contemplatione mentali nunquam,aut rarissimè passa fuerit, vel involuntarias mentis evagationes, quamvis illam ad multas horas produceret. Quarta,summus fuit timor, ne circumveniretur à Diabolo in rebus extraordinariis,quæ illi acci-

debant;ideòque omnem sibi possibilem adhibebat diligentiam, ut eam DEUS ab hujuscemodi illusionibus liberaret,vel talibus viis non duceret ; itaut nemo unquam tam fuerit cupidus similium visitationum,& gratiarum,quàm illa fuit solicita, ut resisteret, ac reluctaretur iis acceptandis,donec ipsam DEUS induxisset ad consensum . Quinta,sunt vehementia desideria,quibus tenebatur, ut quoslibet toleraret contemptus , & cruciatus pro DEO . Unde quando illam Divina Majestas postremo vitæ tempore , sustinendis horridissimis molæstiis,ac doloribus exercuit, tantopere acquiescebat,ut se desolatam diceret morituram , nisi modicum illud toleravisset,quod ipsi DEUS ferendum obtulerat. Hinc etiam,inter tam terribiles cruciatus,perfectissimè suam Divinæ conformabat voluntatem,neque ulla ipsi crux erat tam gravis,quàm timor , quomodolibet deflectendi ab ea conformitate . Sexta est ingens zelus salutis animarum, ut mille dedisset vitas , ne vel una damnaretur : tamque tenera commiseratio , quâ proximorum condolebat miseriis , quæ in ipsius deveniebant notitiam ; ut illis conficeretur,& gravaretur, ac si propriæ ipsius essent quæ sunt virtutes,in quibus Evangelica est sita perfectio, & de quibus in primo agetur libro. Denique summā habuit propensionem,nō tamen impetuosam, neque præcipitē,sed admodū moderatam,& circumspectam,ad reddendam omnium rerum suarum rationem suę Arbitro conscientię , à quo dirigebatur;noluitque se ipsam , seu proprio judicio , seu interno Spiritus impetu, regere , nisi accederet approbatio Magistri,ac Ducis visibilis, quem illi dederat DEUS,in iis rebus,quæ ipsius indigebant directione.

6. Hæ septem hæroicæ virtutes , seu effectus animæ, ità adversantur intētionibus Satanæ, cōveniuntq; tàm propriè DEO, qui desiderat, ac prætendit salutē ,

atq;

tq; perfectionem suorum Electorum, ut dum illæ fir-
iiter, ac stabiliter in anima perseverant(quemadmo-
um perseveraverunt in Venerabili Marina, quamdiù
go ipsi fui à confessionibus)sint septem indubitata te-
imonia, septemq; certissima indicia ejusdem DEI,qui
lam adeò insuetis ducit viis, reddendo ipsam immu-
em ab omni diaboli, vel proprii spiritus illusione.
t propterea illi dedit naturam, indè quidem extremè
formidantem ejusmodi dolos, hinc verò vividam,
rspicacem,ac impigram,& celerem in examinandis,
perspiciendis rebus internis, quæ illi eveniebant;
ut magnâ hujus solicitudinis parte, suos liberaret
onfessarios. Idcircò, non absq: sufficienti fundamen-
, existimo, quod sicut DEUS in sua Ecclesia consti-
it Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios San-
os, ad aliorum virtutum præbendum exemplum; ita
riculosis his temporibus proposuerit hanc Virginē,
timoris,& solicitudinis, cautela, circumspectionisq;
disquisitionis exemplo doceret, quomodo Divinæ
evelationes, & inusitatæ gratiæ tutò sint suscipiendę.

§. II.

Deus jubet, Marinam ob valdè sublimos fines, ea scribere, quæ ipsi eveniebant.

EX dictis sequitur,Venerabilem Virginem Marinam de Escobar ea, quæ ipsi eveniebant, non ex sua propria voluntate, neque ex ani-
i levitate conscripsisse, & propalasse; cum potiùs ab
c re summè abhorruerit, usquedum id facere jube-
tur a suo Confessario Patre Petro de Leon; ut illa ip-
diutiùs expendere posset, atque discutere, & exhi-
re aliis authoritate pollentibus, rerumque spiritua-
m peritis, ac doctis viris, qui suum de iis judicium

di-

dicerent. Cum tamen is paulo post, connivens in illius repugnantia, ei dixisset, sufficere id, quod scripserat; ipsemet DEUS, eam denuò jussit cœpta prosequi, manifestatis illi admirandis hujus scriptionis finibus, & motivis, quod ipsa his refert verbis.

8. Postquam à DEO multas obtinuissem gratias;& ingentia solatia, fuissemque ab illo multoties, visitata, & illuminata, ut cognoscerem sublimissima ipsius mysteria, dicebat mihi aliquot continuis diebus: *Scribe quod tecum ago*. Ego verò advertens mihi à Divina Majestate iterari ea verba, dixi illi quâdam vice: *Domine; quare tua Majestas id à me vult scribi*? an ne forsitan idcirco, ut reddere possim meo Confessario rationem eorum, quæ fiunt in mea anima? responditque mihi DEUS: *Non ideo*. Tum ego rursum. Quare igitur mi Domine?& Dominus mihi dixit. *Facit ad meam gloriam, ut hoc scribas*. Ideòque subito incepi scribere, quia istud dictum tantopere me ad scriptionem cōpulit, ut absque magno conscientiæ remorsu eâ supersedere non possem. Verum & si scriberem: unâ id spectabam, conabarque consequi à DEO, ac postulabam quàm enixissimè, & ex intimo corde meo,ut me illuminaret, daretque mihi gratiam, ne quidquam fieret adversum Sanctissimæ ipsius voluntati: maluissem enim mihi eximere linguam, & amputare manus, quam vel unum verbum, DEO nolente,loqui, aut scribere. Quocirca timens meam malitiam, & astutiam diaboli,continuè dicebam: Domine vis ne id a me fieri? & Divina Majestas mihi respondit: *Ita; quia ista tibi, non tui solius tantùm fiunt gratia, sed etiam proptèr alios*. Alias verò addidit: *Noveris hoc sæculo reperiri in Mundo homines, qui vehementer falluntur, dum cogitant, ac dicunt, non esse tempus; quale quondam erat; & à me non conferri gratias, neque esse, cui eas possim conferre, quas consueve-*

rim

n aliis præstare temporibus; quasi verò jam non essem, *em, qui eram. Juverit ergo eos intelligere, aliter se n habere*. Post hæc nihil ominùs adhuc metuebam, eòque illi dixi cum magna verecundia, & confusio- Domine, ergonè ego miserabilis esse debeo instar mpanæ, quæ alios advocat, ut veniant ad templum, èt ipsa remaneat in Campanili? fac de me quod vis, que enim ego aliud volo. Ad hoc mihi respondit ædam verba consolatoria, indicavitque nonnullas sonas, quibus esset profuturum id, quod mecum ebat: Ego verò respondi. Plurimum gaudeo, Domi- quod cùm ego tam parùm proficiam ex gratiis, quas hi præstas, reperiatur, qui ex illis proficiat.

). His animata, perrexit scribere ea, quæ illi con- gebant, cùm tunc esset provectæ ętatis quadraginta tuor annorum, sed DEUS indulgendo ipsius natu- i repugnantiæ, illi dixit, ut hac vice scribendo con- uenter impletet sexaginta circiter philyras chartæ; odque deindè esset amplius aliquid sibi placiturum. que ita fecit, consignando quæcumque illi accide- t, & accidebant, usque ad ætatem quinquaginta an- um, aut aliquantùm ultrà; quo tempore cùm ipsa- t scribere non posset, eò quod tnm esset vehementer irma ac debilis, ego, qui jam eram ipsius Confessa- s, mortuo Patre Petro de Leon, illi mandavi, ut scri- ida dictaret cuidam probatæ virtutis Virgini Ado- centulæ, quæ ipsi convivebat. Id verò illa ęgrè tu- ob ingentem naturæ suæ resistentiam, abhorrentis libus cuiquam alteri patefaciendis, quàm Arbitro nscientiæ. Et cum in hac re esset remissior, vidit à tris Christum Dominum, quasi duobus a se distan- i passibus, qui valdè graviter, & instar redarguentis dixit: *Quæ est hæc tua repugnantia Marina, cum i ex ordinaria Doctrina, quàm ex mea illuminatione,*

scias,

ſcias, me velle, ut obedias tuo Confeſſario? Nunc verò egō intervenio, præcipiendo, ac mandando, ut id facias, neque ultrà repugnes. Nunquid fortè noſti, qualia ſint mea judicia, ac intentiones? Et quam ob cauſam, aut cur, ſeu propter quem finem tibi ex mea miſericordia has gratias conſeram? atque an hunc in modum tecum forſan agam, quod id merearis? an potiùs propter multorum aliorum, atque alicujus ſpeciatim bonum, & emolumentum? Superſede hac difficultate, Marina; obtempera tuo Magiſtro.

Non multò poſt incepit dubitare, utrum non committeret aliquem errorem in ſcribendis ſuis rebus, dixitque Chriſto Domino. Cuperem ſanè vehementer, Domine, bonum paucis, & multa ſignificantibus verbis ſcribendi modum aſſequi; ſicut tu interdum meam animam edoces de tuis myſteriis: quod enim ſcribo, recenſendo miſericordias quas mihi præſtas, multorum eſt verborum, videnturq; mihi iſtæ narrationes fuſæ. audivit me Dominus, & penetravit cor meum, reſponditq; mihi quàm graviſſimè, quaſi interpoſitâ aliquâ morâ, quæ indicabat magnam majeſtatem: *Non dicis bene, qua namque ratione modum, quo te ego inſtruo, tibique dicto, qualiter te conſcribere oporteat meas veritates, ac myſteria, ac gratias, quàs tibi præſto, vocas narrationes fuſas? depone iſtam ignorantiam, & ſimplicitatem, ac tace, & obedi.*

10. Iſtâ Chriſti Domini reſponſione indicatur id, quod hæc ejus famula aliquoties mihi aſſeruit, ſæpè ſibi ab illo inſpiratum fuiſſe, & quaſi dictatum; quod ſcribebat ne verbo mutato, in rebus majoris momenti, quas ſuggerebat ſcribenti; quod ſi quandòque evenit ut non meminiſſet, quid acciderit, dum tamen ordiebatur ſcriptionem, id ipſi DEUS in memoriam exactè revocabat. Quando verò de re quapiam dubitabat, itanè ſe haberet; an ſecus, interrogabat de ea Dominũ, vel

ali-

aliquem aſſiſtentium ſibi Angelorum, qui illi eximebant dubium.

11. Tanto porrò tenebatur deſiderio non aberrãdi à vero, ut aliquando dixerit DEO: Si tu velles, libẽter dicerem meo Patri Spirituali, cui committis mea ſcripta, ut omnia, quæ in illis reperiuntur, & quæ ipſi non integerrimè ſatisfaciunt, deleat, laceret, ac deſtruat. Reſpondit autem ei Dominus, ſuaviter, & graviter illam corripiens: *Dic age, Marina, quis te Dominam conſtituit rei non tuæ, ſed meæ, quam ità velis jubere deſtrui, ac aboleri? nunquid forſan plus es, quam miſerabile meæ potentis manus inſtrumentum? tace, & relinque iſta, quæ ego facio prò meo beneplacito, ac providentia, & obedi, nullo verbo dicto.*

12. Sic anima ipſius reprehenſa fuit, & convicta, ut faceret, quod illi à DEO præcipiebatur. Hoc audito, incepit dictare, quæ ipſi denuò eveniebant, alicui ſuarum contubernalium, vel ſuis Confeſſariis; brevi tamen adeo debilitata decubuit in lecto, ut illam oportuerit eſſe contentam, rerum ſuarum mihi rationẽ reddere oretenus, quas ego conſcriberem. Cùm autem ego etiam propter meos graves, & continuos morbos illi poſſem adeſſe paucis vicibus; hũc defectum ſupplevit Pater Frater Adreas de Ponte, meus Germanus, ex Ordine Sancti Dominici, vir magnæ virtutis, zeli, & Spiritus, qui magnâ charitate, ac diligentiâ, per plures annos illam bis intra ſeptimanam adibat, ut exciperet ipſius confeſſionem, & propter alia, quæ ei committebat: eâdemque occaſione, me volente, illi referebat, quæ ipſi cum Domino acciderant; ille verò omnia fideliter conſignabat, ac deinde ipſi exhibebat, ut diſpiceret, an aliquid addendum exiſtimaret, vel omittendum; atq; ità correcta mihi tradebat, & ego eadem cum ipſa conferebam, ac iteratò corrigebam.

§ III.

Jubet Christus Dominus Confessarium è Societate JESU hæc scripta disponere, ut suo tempore evulgentur.

POST hæc intellexi ex relatione Marinæ, DEI voluntatem esse, ut Societas, atque speciatim ego (donec viverē) utpotè ipsius Cōfessarius, haberē curam earum chartarum, ut redigerentur in ordinem, & suo tempore evulgarentur: atq; à Sancto Patre nostro Ignatio, jussa fuit mihi dicere, *ut hoc facerem, tanquam si ad me unicè spectaret, quemadmodum spectabat; scirem q; esse partum domesticum*: quibus ultimis verbis significavit à Domino DEO assumptam fuisse Societatem prò instrumento ad conferendas illi has gratias, atque ut ipsa illam suâ educaret doctrinâ, & institutione. Habitâ hac monitione cœpi dubitare, bonumne foret, statim hac de re agere, priusquam me è medio mors tolleret, quæ continuè meis oculis observabatur; & quia id procrastinabam, Dominus in Vigilia Sancti Petri, anno 1614. (qui ætatis Marinæ erat sexagesimus) gravi, & imperiosa voce illi dixit: *Audis ne? jam est tempus, ut redigantur in ordinem, quæ tibi contigerunt, & gratiæ tibi à me præstitæ; dic tuo Confessario, ut id cito faciat, ac si tibi, vel ipsi paulò post esset moriendum: hoc enim statuto tempore eveniet.* Isto monito, & judicio gravissimorum Patrum Societatis permotus, accinxi me ad opus quam secretissimè, donec adesset tempus illius publicandi; quod esse consuevit post mortem personæ, cujus gesta conscribuntur.

14. Et quantumvis id exequi fuisset facile, si secutus fuissem ordinem, quo suas ipsa res conscribebat, vel

vel dictabat; quia tamen omnia erant indigesta; transiliebat enim ex his ad alia, & quædam interrumpebat, ut ad prorsus diversa transiret, judicavi è majore DEI gloria futurum si assumerem aliquem modum, quo clariùs, ac distinctiùs exponeretur excellentia, & sublimitas mysteriorum nostræ fidei, ac mirabilium Operum, quæ Divina Majestas in ista sua Famula, & per illam operata est, etsi quandoque non haberetur ratio ordinis temporum, ubi illum sciri parùm referret: semper tamen fui sollicitus, ut non recederem ab ejus stylo, & verbis eo, quo mihi viderentur ipsiusmet esse DEI, & ex ejusdem inspiratione magis genuinè manifestarent mysteria, quàm alia, quæ visa fuissent elegantiora; demptis etiam nonnullis, quæ ipsa adiungebat, ac repetebat, ut se magis aperiret, vel declararet repugnantiam, quam sentiebat, in acceptandis adeò insuetis gratiis, donec adigeretur ad illas admittēdas. Quas equidem repugnantias repeto sæpius, ut sint instar theriacæ, seu antidoti, contra venenum, quod solent haurire Tirones, & imperfecti ex lectione hujusmodi revelationum, dum similium vana concipiunt desideria: quod non facient, videntes Venerabilem Marinam se ita illas recusando, cautèque admittendo, dignam reddidisse, ut eas consequeretur, dum conaretur pro viribus viæ communi, ac tritæ verarum, ac solidarum virtutum insistere.

§ IV.

Partitio primæ Partis hujus Historiæ, in sex Libros.

QUapropter contenta in hac Historia, quæ sunt innumera, neque minus proficua, quam gloriosa, redigemus in sex libros. Primus liber cō-

prehendet extraordinarias vias, quibus illam DEUS duxit, combinatas ex admirandis favoribus, horrendis cruciatibus, & eximiis virtutibus; quæ tria hujus vitæ Sanctitatem reddunt undequaque absolutam, ac per quam stabilem;secundum illud dictum Ecclesiastis; *Funiculus triplex difficile rumpitur*; quia favores, ac dona, absq; crucibus, facile consuevit vincere superbia, præsumptio, & vana gloria, cruces autem, ac tormenta, sine gratiarum solatiis, nullo negotio præcipitant in impatientiam, tædium,& pusillanimitatem spiritus; & virtutes absque prædictarum duarum rerum mixtura nunquam sunt solidæ, nec robustæ,neque bene probatæ; ideoque facile illas superat pigritia, ac tepiditas cordis: quando verò omnia tria sunt coniuncta,cõstituunt Sanctitatem excellentem, & quasi inexpugnabilem. Atque hæc tria generatim erunt argumentum istius primi libri, qui exhibet specialium rerum fundamenta, quæ singillatim referuntur in sequẽtibus libris.

16. Secundus liber erit de admirandis revelationibus quas habuit de mysteriis nostræ Redemptionis, quæ fuerunt ipsi materia Orationis, & contemplationis tàm ordinariæ, quàm extraordinariæ; nec non de magnis gratiis, quas in illis est consecuta. Specialitèr verò in eo agitur de mysteriis vitæ Christi Domini,de ejus Passione, Ascensione,& Adventu Sancti Spiritus, atque de institutione, & festo Sanctissimi Sacramenti; præterea de vita Beatissimæ Virginis, incipiendo ab ipsius nativitate; iis, quę concernunt purissimam illius Conceptionem, ob singulares causas, dilatis ad finem libri quarti, ubi etiam agetur de ejus Assumptione.

17. Liber tertius est de admirabilioribus revelationibus ad mysteria Divinitatis,& Trinitatis Divinarum Personarum, & ad æternam Sanctorum felicitatẽ, quam ipsi DEUS dedit delibandam, conferendo illi

alias

alias insuper eximias gratias.

18. Liber quartus complectitur speciales revelationes, quas habuit de officiis, & excellentiis Angelorum Custodum, ac Sanctorum, qui illam frequenter invisebant, præsertim verò de prerogativis Beatissime Virginis sine macula conceptæ, & assumptę; unàque res insigniores, quæ illi cum iis Sanctis evenerunt.

19. Quintus Liber erit de rebus memorabilibus, quibus juvit animas Purgatorii, & promovit salutem proximorum, cùm illi DEUS manifestaret omnium miserias, & quæ ipsi essent agenda, dicenda, ac scribenda prò iis adiuvandis; ubi refertur doctrina, prò consequenda perfectione, quam à DEO didicit, & scribere jussa fuit ad profectum eorum, qui sunt addictiores, tractandis rebus spiritualibus.

20. Denique liber sextus erit de heroica ipsius perfectione, quæ enituit in modo, quo toleravit suos terribiles cruciatus, & exercuit omnis generis virtutes; atque de raris gratiis, quas illi DEUS præstitit, additis præclaris promissis, concernentibus ipsius obitum.

21. Hactenus in illo Prologo seu introductione V.P. Ludovicus à Ponte, qui finem imponit primo Libro his verbis. Hic finem imponimus primo libro, qui est summa quædam trium rerum, quas complexa est via extraordinaria, qua illam duxit Dominus noster, contexta miris favoribus, & deliciis: terribilibus cruciatibus, & tormentis, non sine illustribus Virtutibus; quas inter elucebat in illa profunda humilitas, & cognitio vilitatis suæ: obedientia exactissima ad nutus Dei, suorumque Angelorum, & Confessariorum: Zelus ardens salutis animarum: continua oratio, & tractatio cum Deo, cujus præsentiam numquam anima dimittebat: insignis patientia in suis necessitatibus, infirmitatibus, tormentis, & veluti martiriis, quæ de manu Dei, ope-

rà

râ Angelorum, Dæmonumque patiebatur: atque hæc, ultra graves sui afflictiones, rigidas verberationes, frequentia, & cruenta cilicia, continuata jejunia, aliaque genera pænarum, quæ dum corporis vires utrumque sufficerent sponte suscipiebat, communicato consilio cum suis Confessariis,& exequebatur quantum hi permittebant accomodantes se ejus ardori tam flagranti; tesi cum prudentia Christiana. Hæc omnia declarabunt,extollentque res ipsæ singula proximis libris persequendæ.

Hactenus V. Pater, qui cumulatissimè præstitit, id quod promisit, tandemque conclusit totum opus sequēti §, qui caput est vigesimum primum libri sexti.

§. V.

Quomodò ipsi DEUS communicaverit eximiam Spiritus mysticam, & experimentalem scientiam, præceperitque, ut conscriberet omnes suas experientias, in commodum proximorum, consignandas, & in ordinem redigendas à Confessario, quem habebat ex Societate JESU.

22. EXtraordinariis gratiis, quas Deus suæ famulæ,per decursum longævę ejus vitæ prę̄stitit, & istud accenseamus, quod ipsi fuerit unà cum illis communicata Scientia spiritualis, quam cōmunitèr vocamus Theologiam Mysticam, & scientiam experimentalem, de qua loquens Divina Sapientia, ait quòd *ostenderit justo Jacob regnum DEI*, Et *dederit illi*

illi ſcientiam Sanctorum, quia ductu Divini luminis eſt ingreſſus ad percipienda arcana Regni Cœlorum, quæ nimirum ſentiebat, & experiebatur in ſe ipſo, quod eſt proprium Sanctorum.

23. In hoc mirè excellebat iſta famula DEI, cui Divina Majeſtas ſenſim communicavit, quinque admirabiles experientias, quæ complectuntur univerſam ſcientiam Spiritus.

24. I. Quia in primis experta eſt, ac attigit omnia concernentia Infantiam, Paſſionem, & Mortem Salvatoris, ac reliqua ipſius Sacratiſſimæ Humanitatis Myſteria, quibus interfuit, ac ſi tunc denuò executioni mandarentur, ita ut ſentiret in ſe dolores, ac tormenta Redemptoris, uſque ad participata ejus vulnera pedum, manum, latteris, & capitis.

25. II. Hinc eſt progreſſa ulterius, ad cognoſcendam, & experiendam immenſitatem DEI Trini, ac unius, cum ſuis attributis, quæ beatos reddit Angelos; ac Sanctos; participando in ſe ipſa, ac deguſtando iſtam beatitudinem; videndo aliquid de eo, quod ipſi vident in ſuo DEO, pro ſua capacitate, idque interdum ea claritate, quamvis momentanea, inſtar relucenſcentis fulgoris, ut poſſimus dubitare, an non fuerit viſio clara, qualem nonnulli per ſpeciale Privilegium concedunt Sancto Paulo.

26. III. Tertiò experta eſt omnes modos familiaritatis, & communicationis inter DEUM, & animam, per alloquia, per inſpirationes, per ſpecies, & viſiones imaginarias, perque viſiones intellectuales, per raptus, elevationes, & uniones, mille modis, jam in fundo ſui cordis, jam in Cœlo Empyrio, jam commorando ibi, quaſi ſtabiliter ſecundum Spiritum, jam idem percipiendo in ſuo cubiculo.

27. IV. Ad hæc accedit experientia dolorum, crucia-

cia-

ciatuum, molestiarum, ac tormentorum internorum; & externorum, quæ est passa, partìm ex Divina dispositione, partìm propter persequutiones Dæmonum, DEO permittente; itaùt experiretur, dolores esse scalas ad gaudium; & Crucem esse viam pro adeunda cœlesti gloria.

28. V. Denique experta est, & probavit actus heroicos omnium virtutum, in quo consistit perfectio Evangelica, cum summa prudentia, circumspectione, cautela in viis extraordinariis, quibus ducebatur, ne deciperetur. Unde factum est, ut esset adeò plena hac Divina scientia, ut posset esse excellens illius magistra; & anima ipsius, ac modus vivendi, esset instar libri vivi; ubi infinita sapientia DEI descripsit, atque expressit omnia mysteria nostræ sanctę fidei Catholicę, admirabili artificio; adjunctis duobus raris privilegiis, quorum unum erat, quod etiamsi revelationes interdũ essent admodum copiosæ, ac diffusæ, & continerent multa, ac minutissimas circumstantias; tàm fixè tamen illas imprimeret suę memoriæ, ut illarum non oblivisceretur: Alterum autem quod illi Deus suggesserit verba convenientia, quibus posset declarare, quod viderat, & fusè referre; etiamsi aliquandò esset res tàm sublimis, ut illi non suppeterent verba, pro ea exprimenda. Et quia omnes istæ experientiæ, ac res, quę illi accidebant, fiebant arcanè, & modo invisibili, manebantque in ipsius spiritu, quasi in libro clauso, & signato; Voluit Majestas Magni nostri DEI, ut iste liber aperiretur, omnesque prodirent in lucem præcipiendo illi frequentius (sicut fusè dictum est in Prologo istius Historiæ) ut conscriberet omnes gratias, quas illi prę stiterat per decursum vitæ, eo quod eas ipsi non communicavisset pro illa sola, sed etiam in commodum multorum.

29. Hoc

29. Hoc fuit primum, quod DEUS præcepit Venerabili Marinæ, & comprehendit generatim id, quod Divina Majestas extraordinariè in illa est operata; voluit tamen simul ut observarentur consuetæ leges Ecclesiæ; utque examen rerum publicandarum, & earumdem coordinatio, ac dispositio fieret, secundum judicium, prudentiam, & scientiam Confessarii, Magistri, ac Directoris, quem habebat ex Societate: eò quod non omnia, quæ DEUS secretò suis servis revelat, velit publicari, imò non expediret quædam probare. Propterea cùm Germanus meus Frater Andreas de Ponte, ex Ordine Sancti Dominici conscripsisset, ea quæ Venerabilis Marina ipsi dicebat, vel dictabat, ut illa mihi traderet, ut dictum est in Prologo; retinuisset autem ipsorum apographa, mandavit DEUS, ut illa ab eo peteret, mihique traderet, & ego ex ipsis demerem, quod judicarem, non convenire, ut publicetur. Hactenus ibi V.P. Ludovicus à Ponte.

30. In libro autem 2. *cap.* 25. Agens Venerabilis Pater de luce infusa, quam habuit Ven. hæc Virgo ad penetrandum Mysterium Eucharistiæ; sic scribit.

31. Post Pentecostem celebrat Ecclesia Festum Sanctissimi Sacramenti, eò quod id non possit facere feria quinta in cæna Domini. Utroque tempore habuit Venerabilis Marina insignes revelationes, ac visiones de hoc Mysterio, quas recensebimus, incipiendo ab admirabilioribus, de modo, quo re ipsa, & verè Christus Dominus existit in Sacramento, quas mihi enarravit, deditque scriptas, dum docerem Theologiam anno 1595. in nostro Collegio Vallisoletano. Docebam autem tunc materiam de Eucharistia, atque hoc punctum de Transsubstantiatione. Referebat mihi id talibus verbis, & cordis affectibus, ut obstupescens, conferendo meas tenebras cum tanta luce, dicerem DEO:

Confiteor tibi Pater, Domine Cæli, & Terræ, quia abscondisti hæc à sapientibus, & revelasti ea parvulis; ità Pater, quoniam sic placitum fuit ante te. Hactenus ibi V. Pater.

32. Ut autem constet, quanto cum fundamento existimaverit Venerabilis Ludovicus à Ponte, quod sicut DEUS in sua Ecclesia constituit Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios Sanctos ad aliarum virtutum prębendum exemplum; ità his periculosis temporibus proposuerit hanc Virginem, ut exemplar timoris cautelę, & circumspectionis, qua divinę revelationes, & inusitatæ gratiæ sunt tutò suscipiendæ, transcribam §. sequenti caput undecimum libri primi.

§. VI.

De nimio timore, quo perpetuò angebatur ne pateretur illusiones in suis extraordinariis viis; quamque solicitè petierit à Deo illuminari; ac de admirandis rebus, quas ipsi Divina Majestas dixit, ut illam redderet securam.

33. ALIAM Crucem constantiorem, & graviorem toleravit Venerabilis Marina totâ vita, inter adeò insolitos favores, quæ fuit terribilis timor, ne in illis deciperetur à Diabolo, aut à sua imaginatione; Nève idcircò, aliquid faceret, quo suũ DEUM offenderet; & quamvis Visitationes essent tàm magnæ, & proficuæ, abundantes tantis solatiis, hi tamẽ timores, qui illã invadebãt omnẽ istã attẽperabãt vo-

voluptatē;unde faciebat,quod poterat,ut illas evitaret; atq; interdum valdè lętebatur, quando ipſis carebat, adeo ut aliquando dixerit ad Deum : *Bonum meum, ſi aliqua Anima eò deveniret, ut diceret, ſe nolle acceptare iſtas tuas gratias extraordinarias, propter ſuos timores, quid faceres?* Divina Majeſtas illi reſpondit : *Ego nemini confero has gratias contrà ipſius voluntatem;quia licèt vos velim mihi eſſe ſubiectos, nolo tamen vos cogere,* Hoc reſponſo habito,veluti convicta, ſiluit.Inde fiebat ut, cùm inciperent extraordinariæ viſitationes,vel indicium aliquod illarum, aut ſignum notaret; ſubito confugeret ad DEUM; adeò ut oculis fidei illum intueretur præſentem, in omni loco, iteraretq,preces, & obteſtationes,poſtulando ab illo lumen ipſius cœleſte, ad cognoſcendas ejuſdem veritates, & ne ulla in re deciperetur. Quia vero hoc Deo placebat, ipſeque illi inſpirabat, nec Divina Majeſtas, nec Sancti, neque Angeli, qui veniebant ad illam inviſendam, proptereà offendebantur, nec abibant; imò illam expectabant, ut perageret ſuam ſolitam orationem, cui minimùm quadrantem horæ ſolebat impendere, vel ſemihoram, atque aliquando unam,& duas horas;id quod ipſamet declaravit loquendo de ſe in tertia perſona graviſſimis his verbis : *Quando anima illuſtrata Divino, & vero lumine, ſentit præſentiam ſui Cæleſtis ſponſi, ac Domini, qui illi ſignificat, quod illam velit viſitare, & conſolari extraordinariè, patefaciendo ipſi aliqua ſua Divina Myſteria, vel ſecreta, timet, ac tremit, & verecundatur proſtrata in conſpectu ſui Magni DEI, quem omnibus ſuis viribus amat, & cui ſummè deſiderat placere, & à quo humilitèr,atque magno ardore ſpiritus,quem illi Dominus communicat, petit, ut ipſam edoceat de ſuis veritatibus; detque illi ſuum Divinum lumen; quando ita anima complectitur ſummum Bonum, & cum illo quaſi lu-*

ctatur, usque dum obtineat hanc benedictionem(quam divina Majestas, nunquam negat ei,qui illam humiliter postulat) invenit se quasi victam à Domino, qui ipsam suavitèr inclinat ad acceptandam gratiam,& visitationem, quam illi vult exhibere; & postquam istam gratiam suscepit, relinquit illam ditatam Divinis donis, quæ nequeunt explicari,& adferunt ingentem pacem,ac solatium;ut propterea absque omni dubio credat, suum Deum, ac Dominum esse illius Operis Authorem.

34. Hoc scripsit Venerabilis Marina, quando jam erat provectæ ætatis, & ego mirabar, dum mihi narraret illam luctam, quà certabat cum suo DEO, ut sibi impertiretur lumen,prò cognoscendis ipsius veritatibus; quia id faciebat accumulando tot preces,ac tot motiva, & rationes allegando, ad eum modum, quo illas allegat Ecclesia in Litaniis Sanctorum,ut aliquādo erubuerit, reprehenderitque se ipsam, dicendo ad Deum, quod sibi videretur id exigere, quasi debitum ex justitia. Divina autem Majestas illam est solata,dicendo ipsi. *Est verum,quod titulo justitiæ hoc à me petas: cùm enim ego promiserim me concessurum,quod à me peteretur, mansi quasi obligatus ad dandum,quod à me postulatur*. Implevit quoad hoc Divina Majestas istud promissum, tàm integrè, ut multis annis, quibus ego illi fui à Confessionibus, & cum ipsa egi, semper adverterim,quod illam præservaverit ab illusionibus.Hic timor partìm fundabatur in ipsius natura,quę erat meticulosissima, ut dictum est; partìm sine dubio fuit speciale donum DEI, sicut ipse Dominus illi dixit, quodam die hoc modo; *Esto certa, quod nulli Creaturæ ex omnibus, quas duxi per vias extraordinarias, dederim majus donum timoris, quàm tibi*: Causas verò cur illud ipsi dederit, declaravit rationibus,quas illi dicebat,ut il-

illam redderet securam, quod non sit illusa, neque unquam esset illudenda.

35. *Quadam vice, ait ipsa, dixi ad Dominum: Bonum meum, & Domine mi, quales sunt hi timores, qui me affligunt, mihique tremorem incutiunt? Quid me vis facere, ut tibi placeam, ac satisfaciam?* Respondit Dominus: *Nihil refert, quod habeas istos timores, quia per illos te reddo securiorem sicut es; & propterea non omittis facere, ac dicere, quod volo. Dic mihi si viveres absque istis timoribus in hoc Mundo, & sine ista cruce, quid tibi deesset? & quid scires pati? Cumque me aliquando multum angerent, dixi Divinæ Majestati:* DEUS *mi, & Domine mi, quomodò me relinquis in manibus meorum Inimicorum? & respondit mihi quàm amantissimè? Quid dicis Anima? Ego te certè non relinquo, nisi in brachiis Crucis, cui ego affixi mea brachia; significans mihi, istos timores, esse crucem, cui me ipse affixisset. Magno me affecerunt solatio hæc verba Domini; dixi tamen illi statim.* DEUS *mi, & Domine mi, optimè fit, quod dixisti, ideò sis benedictus. Dic mihi nihilominus Domine: non ne est melius, ut anima perveniat ad pacem, quæ reperitur in te, ac tantam tranquillitatem, ut ipsam nihil ampliùs audeat infestare, nec illius passiones, nec natura, neque Diabolus; utque non ampliùs pugnet, ac tu solus cor possideas: nonnè hoc esset melius; mi* DEUS? Respondit Dominus: *Adverte: quando ego ex mea bonitate, & ob alias justas causas, exhibeo eum favorem, & gratiam animæ, quæ illam meretur, ut ipsi dem istam pacem: ac tranquillitatem; de qua tu loqueris, esto bonum, ac donum, & munus meum sit tamen, quæ non est assecuta hæc specialia dona, si pro illis obtinendis impendit laborem manuum suarum, adjuvante ipsam mea gratia, ac decertat, & patitur, multò se excellentiùs gerit; quia ista laborat prò consequendo thesauro, illi verò alteri confertur ex gratia; adverte præterea in tali statu animæ, qua-*

lis

lis est tuus, id, quod vocas passiones, ac defectus, esse opus meorum incompræhēsibilium judiciorum; ut humilietur anima, & conservetur in subiectione, sitque dedita mortificationi; tùm ut magis augeatur ipsius præmium, & mea gloria, tùm etiam ut præbeat exemplum utile meis fidelibus Amicis: hoc est, quod agitur in tua Anima: Quid te vexas & affligis? Esto bono animo, & quiesce in me.

36. *Dum aliàs agerem cum Domino aliquantùm confusa meis timoribus dixi illi, ea, quæ divina ipsius Majestas mihi dicebat, & mysteria, quæ mihi revelabat, esse ejusmodi; ut, licet credam absque omni dubio, quidquid mihi dicebatur, & videbā, tamē quodammodò timeā, & metuā quod mihi Divina Majestas conferat tantas gratias, cum ego sim, quæ sum. Respondit mihi Dominus: Anima si credis meis verbis, & venereris mea Mysteria, ita sicut dicis, ac facis quod ipsum ego volo, utcumque timeas, ac metuas; quare vis tibi à me auferri turrim, & murum fortem, sancti timoris mei, ac circumspectionis, quæ custodit; ac defendit animam ab omnibus telis, ac fraudibus Diaboli, & repræsentationibus phantasiæ, aliisque hujusmodi rebus; quæ tela Diaboli, dum illa vult jacere, ut animam decipiat per illusionem, resiliunt, & revertuntur ad illum cū ingenti confusione, rubore, ac damno ipsius; & similiter, quare vis tibi à me auferri coronam Crucis, quam pateris; vivendo cum timore, & tremore, ac sancta circumspectione quandoquidem etiam vivis, certam habens, & securam in me spem: noveris præterea, animam, quæ id non haberet in specialibus viis, & extraordinariis exercitiis, victuram in magno periculo, ne deciperetur à Dæmone, & à sua propria imaginatione.*

37. *Alia vice, cum mihi Dominus aliquid dixisset, angebar meis timoribus, considerans, esset ne DEUS, qui mihi loquebatur; & dixit mihi Divina Mayestas. Quid habes: Anima? Quid sētis? Ego sum tuus Deus; ego sum, qui lo-*

quor

quor, quid times? Respōdi illi: DEUS mi, & Domine mi, vivo cū timore, ac tremore, quia denique sum in eo statu ut decipiar, & non intelligā, atque cognoscā te; id quod ego, propter nullam rem creatam, nec propter Cælum, neque propter Terram vellem contingere, ut te, vel in minima re offenderem. Hæc est, Domine, mea anxietas, & mea cura, in qua vivo, sicut scis: Respondit Dominus, modo quodam sublimissimo, suavissimo, & efficacissimo: Anima: non decipietur, qui non voluerit decipi, & ambulaverit in veritate coram me: quod cum ita sit, non habes, cur timeas; Hoc Dominus taliter dixit, ut mihi mirabiliter satisfecerit quoad justam veritatem; atque sic fui animata.

38. *Dum aliàs magno affectu agerem cum Domino; dixi illi: DEUS mi, & Domine mi, unum S., & clavum pone in meo corde; quia desidero tota esse serva, & ancilla Domini. Divina Majestas mihi respondit amabilissimè, & blandissimè: Anima jam pridem, hoc feci, & tota es mea. Tum ego respondi. Quomodò ergo, mi Domine, sum tàm mala, & miserabilis, ac tàm parùm profeci in omnibus pertinentibus ad tuum servitium? Dominus autem mihi respondit valdè affabilitèr; ne ideò solicita sis, Anima mea; quia verè tibi dico, quod te habeam scriptam in libro vitæ: quodque per mea auxilia, & subsidia proficias ex favoribus, & gratiis, quas tibi præsto. Respondi denuò Domino: ac dixi: Deus mi! cum ità sit, quomodo vivo cum tantis timoribus, ne tibi displiceam, teque offendam? Et sum adeo meticulosa propter vias tàm extraordinarias, per quas me ducis, ut vivam afflicta, ac anxia? sed Dominus mihi respondit: Bene sic fit: nonnè tamen inter istos timores, in quibus vivis, has veritates agnoscis? Iste tuus timor est filialis, qui etiam in Cælo habetur, quia timor Domini manebit in æternum. Ego optimè scio condire, quæ in speciem sunt contraria, quamvis non sint; & conjugere istum Sanctum timorem; quem habes,*

cum

cum veritate, quā tibi manifestavi; quod tibi satis constat. Hoc me magno solatio affecit, & confortavit in Domino.

Alia vice agendo cum Deo, conquerens de me ipsa, dixi illi cum magno pudore: Domine mi, & Deus mi; jam tot annis sum prædita usu rationis, & toto hoc tempore, cum tu mihi contuleris tot, ac tanta beneficia, tàm ordinaria, quàm extraordinaria, dederisque tot ac tanta auxilia, pro meo profectu, debuisset meritò anima mea plurimum profecisse, ac esse libera à passionibus, & excessibus naturæ, atque à tot peccatis, quibus sum obnoxia. Divina mihi Majestas benignè respondit, ac amanter: Quid facis peccatrix? quæ causa est tuarum quærelarum, ac tui doloris? quia in bona, & veraci voluntate, atq; sano creaturæ corde, non possunt habere locum talia mala, de quibus te, tanto cum dolore accusas: si quidem sicut non est signum, radicem arboris, vel vitis esse malam, vel putridam; propterea quod progerminet ramos, vel stalones supervacaneos, & superfluos, procedentes ex aliis causis, quos suo tempore veniens putator diligenter recidet, ut fructus arboris sit uberior, & utilior: ita ex sano corde, & bona voluntate creaturæ erga suum DEUM, qui est fundamentum, & radix arboris vel vitis proferentis veras virtutes; & bonum spiritum, atque perfectum amorem sui DEI, non potest provenire quidquam mali, aut noxii, Quod si hæc arbor germinet ramos supervacaneos, & superfluos in speciem, illi oriuntur ex aliis causis; putator autem cultro mortificationis resecat solicitè istos ramos, & illos destruit, atque comburit, si opus sit, mortificando has superfluitates, quæ sunt passiones inordinatæ, & affectus naturales, in eoque multum laborat, ut ità fructus sit major, utilior, & uberior.

39. In duplici occasione, vehementer augebantur istæ anxietates, ac timores. Una fuit, quando ipsius Cõfessarius illam reprehendebat propterea, quod esset in iis nimia, permittendo se ductui naturæ; cum enim ipsi

plu-

plurimum crederet, imaginabatur sibi, se ideò multos ea in re commisisse defectus, displicentes DEO, cui sic aliquandò locuta est

40. *Deus mi, & Domine; mihi, & Confessario meo videtur pessima esse mea natura, qualis ergo videtur esse tibi: nonnè abominabilis? Respondit Dominus: Non videtur mihi, neque videri potest malum, quod ego facio; neque natura, quam ego do meis creaturis, quæ est accommodatissima, ad illarum bonum, & commodum, atque ad id, quod ego ab ipsis volo: sed nec ea, quæ ego ipse denuò, & sine culpa naturæ ipsarum iis offero, ac permitto illis evenire, prò earum exercitio, & profectu, aliisque bonis, quæ indè eliciuntur. Hoc quidèm, ajebam tùm ego, bene credo, mi Domine, non posse videri malum; sed bene etiam mihi persuado, peccata, ac defectus, quos in his occasionibus committo, non nisi summè tibi displicere: Bono esto animo, dixit Dominus, quia si in occasionibus; de quibus loqueris, committis aliquos defectus, ego ex illis multum pro te elicio utilitatis, propter tuam bonam dispositionem, & ideò illos permitto; atq; sicut exiguæ paleæ in præsentia infiniti ignis; ita illi coram mea bonitate pereunt, ac disparent; & tua naturalis inclinatio summè mihi placet, estque aptissima, ad id, quod à te volo: sicùt aliàs tibi dixi, pro tuo solatio, & propter tuam necessitatem, in qua eras constituta; ideòque non est, cur turberis, vel affligaris, quod exercearis, & reprehendaris à tuo Confessario: permitte illum exequi suum munus, habet enim bonam intentionem; ac adverte, ne concidas animo, quia tui defectus; si eos habueris, non possunt esse majores, neque minores, propterea, quod illos reprehendat Confessarius, vel omittat reprehendere: quales sunt coram me, tales erunt. Cùm tamen hæc omnia, propter occulta judicia DEI, qui id permittebat, non sufficerent ad auferendam mihi crucem internam, & afflictiones, quas*

 pa-

patiebar, dixit mihi Dominus, modo quodam Divino, & amabili. Anima mea, quid tibi est? quæ est causa tuæ afflictionis? Amo enim te, neque me offendisti; veni mecum, & quiesces modicùm, docebo te, quoddam secretum mei cordis, ob quod in me recreaberis: atque dum hoc diceret, univit me secum, invenique me in Pectore Patris æterni, ubi mihi ostensum fuit, clarissimè, & manifestissimè, prò meo captu, mysterium Beatissimæ Trinitatis, ac æterna Processio Verbi Divini, qua procedit à patre, & quomodò ab istis duabus Personis Patre, & Filio per amorem quemdam æternum, ac infinitum quo se amant, procedat Divina Persona Spiritus Sancti. Mansi satis diù in ista cognitione, cum extraordinaria admiratione: magis tamen stupebam, quomodo Pater, intelligendo, & comprehendendo se ipsum, produceret Verbum Divinum; & aliquanto post per quemdam raptum fui unita DEO; undè factum est, ut magna ex parte conquiesceret illa turbatio, non tamen integrè permittente id Divina Majestate, prò meo majori exercitio; itaut mihi non prodesset, quidquid ageret meus Cõfessarius, volens mihi satisfacere, ut me redderet quietam. Tunc mihi dixit Dominus: ne te affligas, Anima, sed tolera istam Crucem cum reliquis, quas tibi ex amore offero, quamvis hanc, quæ tibi denuò præbetur, non merearis: offer illam mihi, & ama in me, ac reverere tuum Confessarium, & Patrem spiritualem, sicut facis; quia mihi in hoc places, & placebis.

41. Ex ista revelatione, est advertere quomodò DEUS fuerit solitus permittere istas Cruces, & afflictiones, ut ex illis sumeret occasionem, præstandi suæ famulæ magnas gratias, nobisque preclaras daret instructiones, ne erraremus.

42. Altera occasio in qua augebantur afflictiones, ac timores, erat, quando ipsius Confessarius dubitabat

bat de quibusdam rebus, quas illi recensebat; quia hoc illi sufficiebat, ut sibi imaginaretur se esse illusam, ideòque cum his dubiis, recurrebat ad DEUM, qui prò infinita sua sapientia ad ea respondebat, afferendo illi motiva, ad eam placandam; & quia ipsa vehementer solicitabatur, ut illorum recordaretur, eo fine, ut eadem referret suo Confessario, ipsique satisfaceret, dixit illi Dominus quâdam vice. *Ne te superfluè fatiges, ut velis omnia Confessario narrare, quæ tibi dico, reddendo illi rationem eorum, quæ tibi contingunt; quia noveris, quod quantuncumque illi dicas, denique, tanquàm homo, nequeat penetrare omnes veritates abditorum secretorum animæ, atque ità non possit, in aliqua re non hæsitare: tu tolera istam Crucem, amore mei; quia, & aliæ animæ illam toleraverunt: quin imò te moneo, ne nimium soliciteris, ut velis tuo Confessario satisfacere in his rebus, putesque, quod nisi ipsi satisfiat, non possit mihi satisfieri: si quidem, ut tibi dixi, cum sit homo, non potest assequi semper veritatem harum rerum internarum, sicut ego illam scio, qui sum DEUS; potestque sæpè dubitare, ubi non est dubitandum; ac proindè, quin illi satisfiat, potest mihi satisfieri.*

43. Hoc ipsi dixit Divina Majestas, ut reprimeret supervacaneam afflictionem, non verò congruam solicitudinem de reddenda conscientiæ ratione Patri Spirituali. Postremò postquàm illi DEUS dixisset quidpiã, ita illam reddendo internè certam, ut ei non potuerit remanere dubium, esse DEUM, qui illud dicebat, ad eum modum, quo dicit Sanctus Thomas, redditos fuisse ab ipso certos Prophetas, se esse eum, qui illis loquebatur, & talia revelabat, addidit: *Ista tibi modò dico, cum tanta certitudine, ut sic tibi auferatur aliquid de nimio timore, quo subindè angeris, an ego sim, qui ordinariè tibi loquor; utque intelligas, quod qui tibi ista dicit, dicat*

cat etiam cætera , quamvis tibi non videaris habere tantā certitudinem. Multa alia illi acciderunt, non solum cum Christo Domino, sed etiam cum ipsius Angelis,& Sanctis, quoad hoc ipsum, quæ suis locis afferentur. Hucusque ibi V. Pater; qui libro *6. cap.* 15. §.4. describit colloquium, quod Venerabilis hęc Virgo habuit cum Deo, ex quo efficaciter probatur, non permissurum fuisse Deum, ut anima tùm ardēter ipsum amans, & tam continuè ab ipso postulans liberari ab illusionibus; nihilominus illusa, & decepta permanserit tota vità.Sic enim ipsa loquitur;

44. Quadam die mihi cum communicatura essem nec bene valerem, Angelus quidam, & ipse Deus dixit. Jam Dominus ad te veniet, ut eam conferat sanitatem, quam tibi creaturæ suæ novit utiliorem. Respondi; non aliam à Deo sanitatem peto,quam animæ meæ. Recepto Sacramento, statim Dei hominis JESU Christi præsentiam modo quodam Spirituali, & mysterii pleno sensi in me ipsa,imò vidi. Loqnebatur mihi Dominus, dicens. *Per totam vitam tuam optasti placere mihi, & res mihi gratas facere, & semper à me hanc gratiam favoremque petivisti: Dic igitur, quæ tibi est timendi, & dubitandi ratio? Quis Pater filio particulam panis petenti porriget lapidem? Quæ mater obliviscetur filii,quem utero gessit? Quin imò,& si foret aliquis tàm crudelis Pater, & Mater adeò immemor, numquam in me talia cadent. De hoc certissima esto*. Cum ita se Dominus communicaret animæ meæ, vidi per superna spatia quasi ambulantem Spiritum Sanctum; specie Maximæ Majestatis. Erat quasi Aquila perspicax, & divina: ac etiamsi anima mea ipsam speciem cognosceret,vix tamen illam videbat. Multi Angeli divino Spiritui comitatum præstabant, & obsequium. Venit hic tandem

ad

ad auditũ animæ meæ,& in recessu ejùs interiore pauca mihi, sed valdè divina, & interna verba dixit : contigit hoc ter, & singulis vicibus non nihil à me abscedebat. Iste affatus erat tam Spiritualis, & arcanus, ut vix eum anima mea perceperit. Post hæc statim videbatur applicatus pectori meo nummus ex auro defæcatissimo. Quæ mysteria cùm admirarer, ad Dominum qui intra me erat, conversa, quid hoc est inquam Domine Deus meus, quid hoc mysterii fuit, quod vix percepi? Respondit Dominus : *in hoc tuo corde ipsam te, ò anima intuere, ibi invenies, & videbis mysterium, quod quæris*. Conversâ quò Dominus dixerat, animâ meâ, vidi in corde meo sigillum ipsius Dei, in quo figurata erat Sanctissima Trinitas : sed speciatim in eo cognoscebatur Persona Spiritus Sancti. Tunc mihi Dominus dixit. *Deus omnipotens, ò anima, & divinus Spiritus isto mysterioso affatu, quem vidisti, & non intellexisti, magnam tibi fecit misericordiam; nam cordi tuo manu sua præpotenti opposuit, clavem, & seram, & impressit suum sigillum, ut nullus illuc ad illusionem ingredi queat, & ipse solus sit cordis animæque tuæ Dominus. Ista sunt quæ, vidisti, mysteria; & ecce, inquiebat Dominus, opto, & jùbeo, ut quæcumque tibi ostendam mysteria, quascumque res dicam, credas firmitèr, à me proficisci, & de nulla re quam videris, vel audieris dubites, nisi sit directè contra meam legem, Fidem, Sacram Scripturam, & doctrinam Sanctorum.* Et ita in his loquebatur Dominus secundùm regulas communes, & ordinarias, confirmans animam meam in veritatibus ei dictis, & exhibitis misericordiis, docensque quomodo vellet, ut in iis me haberem.

45. Sufficiant jam, quę hactenus scripta sunt de sanctitate, & Sapientia Mirabili Venerabilis Patris Ludovici de Ponte, deque testimonio, quo vitam, & re-

revelationes Venerabilis Virginis Marinæ, ad plenam earum fidem, apud viros doctrina, & ſpiritu præditos, ipſe V. P. roboravit; ſiquidem ea, ſatis erunt, ad meum inſtitutum ſtabiliendum, & confirmandum, in diſſertatione Apologetica, quam pro credibilitate ipſarum revelationum ſcribere neceſſarium exiſtimavi, & immediatè ſubjungo.

DISSERTATIO APOLOGETICA

In Vitam, & Revelationes

VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ DE ESCOBAR.

1. POstquàm ea, quæ ad hanc dissertationem præmittere tãquam necessaria duximus, sunt relata, tempus est, ut jam, clausula hac, licèt longa ad nostrum institutum utilissima Parenthesi, ad eam transitum faciamus.

§. I.

An in novo Testamento dentur aliquæ fide dignæ revelationes Divinæ extrà Sacram Scripturam.

2. SI in veteri Testamento inter signa credibilitatis non postremum fuit donum Prophetiæ, & divinarum revelationum; quantò magis debet in novo Testamento signum hoc veræ Fidei eminere: proùt reliqua omnia signa credibilitatis eminẽt; adeò, ut uni Decadi Martyrum antiqui Testamenti, respondeant milliones Martyrum in novo Testamento, unusque Sanctus *Christianus* plura miracula intra unicam diem fecerit, quàm in tota veteri lege reperiantur. Jam ergo, quemadmodum non defecerunt homines spiritu prophetico, ac dono revelationum prædití, quamdiù lex vetus duravit; ita multo minus debent

bent deficere in lege Gratiæ usque ad diem extremũ. Bene *Theophilus Raynaudus in Heterocl.spirit.sect.2.pũct. 5.num.26. dubium, inquit, esse non potest, quin sint in omni ætate, ac sæculo revelationes in Ecclesia DEI. Alioqui, ut sapientèr admonuit Gerso tract. de discretione revelationum, revocari possent in dubium revelationes antiquæ, quæ æquè paterent calumniis, ac illæ, quæ posterioribus tẽporibus, & iis ipsis, in quibus vivimus, accidere comperiuntur. Ac proindè Gerso, ingenia quædam libera, quæ ad nomen revelationis, subito altè tollunt cachinnos, valdè insectatur in prædicto opusculo, sub initium. Nec iis parcit sub finem, qui ex eo quod unum aliquem delusum in revelationibus audierint, diffundunt ejus deceptionem ad omnes revelatianibus donatos.* Et verò nonnè vel obitèr rem inspicienti statìm apparet, debere etiam in hoc apparere excessum Gratiæ præ veteri Testamento ut plurimi non minus frequenter ac familiariter DEO colloquantur, quàm collocutus sit Moyses, aut ullus Prophetarum veterum?

3. Neque tamen libris Canonicis Sacræ Scripturæ sunt inserendæ omnes particulares revèlationes; nam & in veteri lege dubium non est, multò plura fuisse Sanctis revelata, quàm in Sacram Scripturam fuerint inserta; cum etiam nominentur aliquot utriusque sexus Prophetæ, ex quorum Prophetiis, nec litera in sacris paginis legitnr. Sic quoque in primitiva statìm Ecclesia habemus ex actis Apostolorum, fuisse Prophetas, ac Prophetissas, quorum revelationes non sunt annotatæ; Et verò quis credat DEUM nulli Sanctorum locutum, nisi qui in Sacra Scriptura referuntur? Imò potiùs cuivis facile occurret, nullum futurum fuisse finem augendi libros Canonicos, si omne Verbum DEI, cuicumque revelatum, eis fuisset adiiciendum.

4. Sed

4. Sed tamen dicet adhuc aliquis: cur ergo Ecclesia saltèm non determinat, quænam certæ, vel incertæ sint fidei? Planè ac si quærerent: cur Ecclesia non determinet semper, quisnam verus sit Martyr, dũ quispiam videtur pro virtute occidi? quodnam semper sit verum miraculum? quibus Doctorum libris sit, quibus non sit acquiescendum? nempe copia eam obruit; Ità profusa est erga eam Sponsi ejus Christi Domini liberalitas. Qui enim sufficiat his omnibus, tantâ quãtâ opus est, diligentiâ examinandis? Unius Sancti canonizatio, quot annorum studia fatigat? Ad unius libri suspecti condignam trutinam Concilia congregãtur: Quid ergo si singulas in novo testamento, tam copiosas revelationes simili studio excutere vellet? sufficit ergo quemadmodum in aliis libris præstantissimis, quod viri in Theologia tàm mistica, quàm speculativa, & morali præclarè versati, nihil in eis inveniant dissonũ, & discrepans ab eis, quæ Ecclesia tanto adhibito apparatu vera esse pronuntiavit, utpotè ad quæ tanquam ad Lydium lapidem, reliqua, quæ subindè nova emergunt, sunt examinanda: proùt factum est cũ multis lucubrationibus in Tomos SS. Patrum insertis, quibus tamen alia ab Ecclesiæ calculo auctoritas non accessit.

5. Quanquam etiam revelationes hujusmodi aliquas sumpsit sibi Ecclesia, quandoque solemniter examinandas, ac approbandas, proùt contigit revelationibus S. Brigittæ Viduæ à Conciliis Constantiensi, & Basiliensi, nec non ab Urbano VI. Bonifacio IX. & Martino V. Romanis Pontificibus collaudatis, & commendatis, id quod videre quisque potest in ipso vestibulo harum revelationum, ubi hæ approbationes, unà cum magnorum aliorum virorum doctorum elogiis solent apponi.

6. Nec majori opus erat approbatione ad eum, quem Divina Majeſtas in eis ſpectat finem: nempè ut nobis auxilio eſſent ad ſalutem æternam; prout ad eãdem nobis inſerviunt ſcripta, ac dicta à SS. PP. Sapientiæ, ac ſanctitatis pleniſſima: ut & variæ hiſtoriæ fide planè dignæ, etſi non tantâ, quanta libri Regum, aut acta Apoſtolorum. Planè enìm inepti eſſet hominis, nihil penitus, præſertim ſi rarum, & admirabile appareat, velle prò vero agnoſcere, niſi neceſſitas Divinæ Fidei ei imponatur. Ridemus, ſic delirantes Hæreticos, qui dum per nimiam cautelam, nihil quod Sacrâ Scripturâ non contineatur, volunt recipere; ipſammet Sacram Scripturam ſibi eripiunt: imò ſic, nec ſciunt, ſe ritè baptizari; cùm nullibi in Sacra Scriptura exſtet, hanc, quæ eis ſuperfunditur, eſſe veram aquam, &c.

7. Quanta autem etiam apud quoſdam Catholicos ſit hoc in genere moroſitas, patet; quia nec approbatio Eccleſiæ eis ſufficit, ſi quidem & revelationes S. Brigittæ aliqui nauſeant: id quod etiam provenire poteſt ab aſpera indole, aut prava conſuetudine, vel denique etiam ex pœna DEI, cujus juſto judicio nõ datur eis gratia, ut tantos theſauros poſſint, ac ſciãt in occaſiones cœleſtium meritorum adhibere: planè proùt videmus fieri cum Indulgentiis quas quidem aliquas in Eccleſia dari non dubitant, ſed in particulari de ſingulis Indulgentiis ſunt, qui dubitent: nunc quidem: an Pontifex cauſam ſufficientem habuerit? nunc, an ſufficiant opera præſcripta? nunc, alia, & alia examinando, ſemperque certitudinem majorem requirendo, donec vita elabatur, & ipſi nullius Indulgentiæ fiant compotes.

8. Longè aliter ipſimet Summi Pontifices: apud quos quanta fuerit auctoritas revelationum SS. Brigit-

tæ,

tæ, & Catharinæ Senensis, etiam num in carne viventium, patebit legere volenti Historiam Ecclesiasticam, ubi inveniet, earum præcipuè intuitu Sedem Apostolicam Avenione Romam rediisse. Inveniet etiam inter reliquas rationes, quibus Urbanus Romæ residens, verus fuisse Pontifex, adversarius verò ejus Clemens, Schismaticus, probatur, adferri à maximis viris eam, quòd S. Catharina Senensis ità constanter asseruisset.

§. II.

Quænam sint in Ecclesia illæ Revelationes; & an inter has etiam recensendæ, quæ continentur in mirabilis Vita Venerabili Virginis Marinæ de Escobar.

9. ETsi revelationes à DEO privatìm hominibus Sanctis in novo Testamento factæ, sint innumerabiles, cum pauculi sint ex celebrioribus Sanctis, quibus non legatur Divina Majestas fuisse locuta: quædam tamen sunt prolixius annotatæ, quin & in speciales libros redactæ: de quibus ut generatim feratur judicium, eæ solæ videntur admittendæ, quæ à doctissimis, sapientissimisque simùl ac sanctissimis viris diu probatæ, multum excusæ, demum plurimùm collaudatæ; ab Episcopis permissæ, ab Ascetis admissæ, ab Ecclesia DEI, non reprobatæ sunt.

10. Antiquissimus ejusmodi libellus est in Bibliotheca SS. Patrum, cui titulus, *Hortus Pastorum*, continens revelationes factas cuidam Sancto Viro nomine Hermeti, cujus libelli tanta olim fuit in Ecclesia æstimatio, ut ejus auctoritate ad tempus Paschati celebrando statuendum uteretur. Exstat & libellus reve-

latlonum cujusdam Fratris Raimundi, itemq; B. Amedei, aliorumque virorum; ad quos reduci possunt etiã Epistolæ S. Francisci de Paula. Sed longè celebriores, quia ad sanctitatem, & tenerrimam ergo DEUM pietatem inflammandam longè opportuniores sunt, revelationes Sanctarum Mulierum, quas inter auctoritate eminet, grande volumen S. Brigittæ. Has videntur proxime sequi Dialogi cum DEO Sanctæ Catharinæ Senensis. Celeberrimæ præterea, atque à Ludovico Blosio, Ioanne Lanspergio, aliisque Sanctis æquè, ac eruditissimis Viris laudatissimæ sunt revelationes Beatarum Gertrudis, atque Mechtildis, quas etiam Pater Ludovicus de Ponte, unà cum prædictis, ac cum revelationibus S. Theresiæ, tanquam primarias, & notissimas, ac indubitatas, in sua introductione commemorat. His accedant revelationes, & Epistolæ S. Hildegardis, itèmque revelationes S. Elisaberh. Prætereà vita B. Angelæ de Fulginio Viduæ, & vita S. Magdalenę de Pazzis; itemque vita S. Franciscæ Romanæ, Viduæ, nec non B. Mariæ Cegniacensis itidem Viduæ; ac vitæ Sanctarum Virginum Ludgardis, & Liduvinæ.

11. Post has omnes voluit Divina Majestas sponsæ suæ Ecclesiæ veluti pro novo cimelio in ornatum mittere, & has de quibus agimus admirabiles revelationes Venerabilis Virginis Marinæ de Escobar, idque ob eas, quas Pater Ludovicus de Ponte in sua superiùs posita introductione refert, rationes; quæ etsi nõdum ab Ecclesia eã certitudinẽ, quã S. Brigittæ, aut S. Catharinę Senensis, vel S. Theresiæ acceperint; ob quasdam tamen circumstantias peculiares, majorem etiam prę multis aliis merentur fidem.

12. Et in primis ob peculiarem Divinæ providentiæ dispositionem, quod tales, ac tantos huic suæ fa-

mili-

mulæ dederit spiritus Directores ac revelationum harum examinatores, ac conscriptores, idque ex duobus doctrinæ laude in Ecclesia præcipuis Religiosis ordinibus, nempè Prædicatorum, & Societatis Jesu, ex qua post alios quatuor pios, & graves viros fuit quintus ejus Confessarius P. Petrus de Leon, vir doctissimus, & piissimus; qui non contentus omnem adhibere diligentiam in revelationibus, quæ tunc huic Venerabili Virgini accidebant, excutiendis; insuper consulebat alios Patres in Domo Professorum Societatis JESU, Vallisoleti, eisque ad plures dies trutinanda dabat, quæ jussu ejus ipsamet Venerabilis Virgo conscripserat: qui demum, sua, & omnium consensu, omnia secura, & verè Divina esse agnovit. Huic successit incomparabilis ille vir à Sanctitate, & doctrinæ Asceticæ excellentia Orbi notus P. Ludovicus de Ponte, Theologiæ Doctor, ejusdemque per aliquot annos professor, ac deindè supremus Vallisoleti studiorum Præses: qui ob suos libros tenerrimâ pietate simul, ac exquisitâ Theologiæ Mysticæ cognitione plenos, seculi sui Bernardus à viris præclaris appellatur. Hic ergò vir à Spiritu Sancto tàm illustratus, totos 30. annos Venerabili huic Virgini à Confessionibus, toto eo tempore in examen eorum, quæ divinitus tunc cum illa fiebant, intentus, non solum ea tanquam verissima, & nulli illusioni, aut fraudi permixta agnovit, nec solum ea magno labore conscripsit, ac digessit; verùm etiam præcipuam partem futuræ suæ in Cœlis gloriæ ob hunc librũ speravit, adeò ut cùm divinitus horam mortis suæ præscivisset, perrexerit usque ad pauculas ante mortem horas, nempè ad ipsum quodammodo lethalem agonem, ac ultimarum virium defectum, hæc ipsa Venerabilis Virginis Marinæ, tunc adhuc viventis, gesta, ac

nar-

narrata ordinare, & annotare; quasi nullam aliam putaret se posse pro felici morte obeunda præparationẽ DEO acceptiorem adhibere. Et verò, quàm vir ille fuerit sibi ipsi de sufficienti quoad hæc dignoscenda peritia conscius, patet ex admirabili illo casu, quem ipsemet refert in vita Ven. Virginis Marinæ *fol.* 1. *c.* 19. §. 2. Quod cùm existente Aulâ Regis Hispaniarum Vallisoleti, fuissent Venerabilem Virginem aliqui Angeli allocuti, ut quasdam personas faceret ad quædam publica officia promoveri, eò quod id esset è gloria Divina futurum; ipsàque id P. Ludovico Confessario suo exposuisset: noluerit ipse consentire, ob certas, & graves rationes. Cumque iterum iidem Angeli apud Virginem prò eodem negotio instarent, asserentes nihil eorum, quæ P. Ludovicus metueret eventurum, nihilominùs ipse in sententia perstiterit, judicium suum judicio Angelorum præferẽdo. Et tamen hic tantus vir, quantoperè supexerit Venerabilem Virginem Marinam, patere potest ex *lib.* 2. *cap.* 25. ubi sic loquitur: *Revelationes, ac visiones recẽsebimus de modo, quo re ipsa, & verè Christus Dominus existit in Sacramento, quas mihi enarravit, deditque scriptas dum docerem Theologiam anno* 1595. *in nostro Collegio Vallisoletano. Docebam autem tunc materiam de Eucharistia, atque hoc punctum de transsubstantiatione. Referebat mihi id talibus verbis, & cordis affectibus, ut obstupescens, conferendo meas tenebras cum tanta luce; dicerem Confiteor tibi Pater, Domine Cœli, & Terræ, quia abscondisti hæc à sapientibus, & revelasti ea parvulis. Ita Pater, quoniam sic placitum fuit ante te.*

13. Hujus tanti viri vices quandoque frater ejus germanus P. Fr. Andreas de Ponte Ordinis Prædicatorum, ut itidem virtutis, ac doctrinæ eximiæ, supple-

bat

bat in confeſſionibus,& revelationibus excipiendis;qui & ipſe maximi has revelationes faciebat, prout de eo narrat P. Ludovicus. Sed, & aliis quibuſdam præclaris ex S. Dominici familia viris nonnunquam confitebatur, ac cæleſtia hæc ſecreta manifeſtabat, proùt videre eſt *l.1.c.32.*

Alterum argumentum certiſſimæ harum revelationum veritatis eſt vita ipſa Ven. Virginis Marinæ, Sanctitate, & omnis generis virtutibus heroicis fulgentiſſima; de quo cum P. Ludovicus de Ponte in in ſua introductione ſupra relata præclarè diſſerat,non eſt; cur hic amplius exaggeretur.

14. Tertium argumentum itidem à P. Ludovico inductum,eſt ipſa excellentia harum revelationum undique divinum quid ſpirantium. Tanta profecto, tamq; ſublimia in eis traduntur ad virtutes altiſſimas, ad diſcretionem ſpirituum, ad gubernationem animarum pertinentia lumina, & documenta, ut omnes mundi Doctores,ſinè ſpeciali,ac extraordinaria,& ſublimiSpiritus Sancti illuminatione,nullo modo, ſolo lumine naturali Scientiarum tale quid excogitare,multoque minus omnes Hæretici,, aut quicumque impoſtores,quocumque etiam malignorum ſpirituum auxilio confingere poſſint. Videatur vel ſolus *liber* 5. *à c* 22. ubi ex profeſsò tractat doctrinam altiſſimarum virtutum, & gubernationis Animarum.

15. Quartum argumentum eſt à valde ſpecialibus circumſtantiis, temporis, & loci, aliiſque in quibus hæ revelationes acciderunt. Sciendum namq; eſt. Virginem hanc in ea tempora incidiſse, in quibus universa Hiſpania,fuit graviſſimè adversùs mulierum revelationes exulcerata, eò quòd paulò antè non modò populus, verùm, & viri ex omni ſtatu ſummi, ipſique ſcientia-

tiarum, & Academiarum, quin, & Ecclesiæ pariter, ac Aulæ regiæ togâ Sagòque Principes, à muliercula quadam Dæmoni devota Ulysippone, pudendam planè passi fuissent imposturam, tàm acerbo sensu doloris, ut is etiam putetur viro cuidam magno vitam extorsisse; qui tàm propudiosæ suæ illusionis verecundiam non potuerit sustinere. Cùm ergo ad ea ipsa tempora Ven. Virginis Marinæ revelationes cæperint propalari, necesse est omnem odiorum, ac acerbissimarum linguarũ procellam in eam fuisse conversam, ut omnia ejus gesta, dictàve, ac omnes visiones essent omnibus suspectissimæ, atque in earum omnium reprobationem, quin, & detestationem, propenderent universi. Et tamen postquam, & in conspectu Tribunalium, & Inquisitionis, & in prçsentia ipsorummet sapientissimorum Regum, totiusque Aulæ Regalis, & in oculis Universitatum; verbo, in luce totius Hispaniæ revelationes hæ fuissent facilè 40. annis, continuatæ, divulgatæ, trutinatæ, exagitatæ, uno quodammodo ore omnium tàm sæculariũ, quàm Religiosorum Doctorum, Inquisitorum, Episcoporum, Universitatum, sunt pro Sanctis, & Cçlestibus agnitæ, collaudatæ, proclamatæ: adeoùt in quadam post ejus mortem concione non nemo Ecclesiastes, vel hinc eam vere sanctam, verè à DEO Divinis revelationibus honoratam cum plausu Auditorum probaverit, *quia in hoc*, inquit, *cõsentiũt etiam illi ordines religiosi, qui alioquin, ubi possunt, solent, & quasi conãtur dissentire*.

16. Quintum argumentum est ab ingenti hujus etiamnum viventis Virginis apud summos viros æstimatione, & auctoritate. Societatis Nostræ Præpositus Generalis P. Claudius Aquaviva, vir inter suæ ætatis sapientissimos meritò recensendus, ejus apud DEUM præcibus statum Societatis universæ commenda-

da-

davit. Patres Hiſpaniæ Viſitatores ex eadem Societate in rebus difficilibus ad ejus apud DEUM opem, quin, & ad ejus conſilia, & divinitus reddenda reſponſa recurrebant. Ipſa Regi Hiſpaniarum Philippo Tertio binas DEI juſsu miſit Epiſtolas, de negotio Immaculatæ Cõceptionis Beatiſſimæ Virginis Deiparæ: ut, & ad R.P. F. Dominicum Pimentellum Provincialem Hiſpaniæ Ordinis Prædicatorum, poſtea Epiſcopum Conchenſem, & Sanctæ Eccleſiæ Romanæ Cardinalem. Quin ex eodem divino juſſu ſcripſit hac de re ad ipſummet Reverendiſſimnm ejus ordinis Generalem, bono, prout ipſa divinitus intellexit, ſucceſſu. Ejus pręcipuè intuitu impoſita eſt Concionatoribus per Hiſpanias lex, ne ſermonem ad populum incipiant, niſi prius laudem Immaculatæ Conceptionis Beatiſſimæ Virginis Mariæ pronuntient. Ipſa inſtruebat ſuos proprios Confeſſarios, ipſumque P. Ludovicum de Ponte quomodo regendę eſſent animę, & ſpiritus diſcernendi. Inſtruebat etiam Prę ſides ac Superiores Religioſorum de modo ſuos ſubditos ad DEI beneplacitum gubernandi, proùt videre eſt *l.*5. ac ſpecialitèr in Epiſtola ad Provincialem Hiſpaniæ Ordinis Prædicatorum An: 1599. ibidẽ *c.*31. relata. Denique apud ipſum ſupremum Eccleſiæ caput, operâ ejus, effectum eſt, ut in Eccleſiaſticos faſtos referretur ſolemnis memoria. S. Joachimi Patris Sanctiſſimæ Virginis, ob quam ab ea navatam operam *S.* Anna gratias ei coràm ſpectabilis retulit, & in univerſam Eccleſiam ingentia pacis bona ſunt conſecuta divinitus, prout habetur *l.*4.*c.*8.

17. Non erit etiam ſuperfluum apponere ſenſum P. Roderici de Arriaga, à Theologicis ſuis tomis per orbem clari, quem ſæpiſſimè ipſemet audivi magnificè de Venerablli Virgine Marina, ità loquentem, ut

I Pra-

Pragensi in Collegio nostro passim diceretur, quamprimum fieret mentio Venerabilis Marinæ, mox P. Arriagam fieri tam eloquentem, ut nullum finem eam laudandi inveniret; dicebat ipse intèr cętera, se coram illa sacrum sæpius celebrasse in ejus cubiculo, eique venerabile Sacramentum porrexisse, quo sumpto ipsa singulis vicibus per dimidiam horam formosissimę puellæ vultu apparuisset, tametsi alioquin reliquo tempore esset rugosa jam vetula. In illo etiam cubiculo, tametsi omnes fenestræ essent occlusæ, & obmuratæ, (eò quòd ob oculorum vitium lucem non posset sustinere,) adeoque valde tenebricoso, semper tamen ajebat auram fuisse similem illi, quæ in vere sentiri solet in quopiam amœno prato.

18. Sextum argumentum est ab eximiis fructibus, quos hæc Venerabilis Virgo ad gloriam DEI protulit quos quidem infrà seorsim recensebo, unicum nunc commemorare contentus, quòd ipsa sit fundatrix Ordinis Virginum S. Brigittæ quem in Regna Hispaniæ induxit, novasq; ei regulas, DEI monitu, nationi Hispanicę accommodatas præscripsit, proùt legere est *lib.* 5. *c.* 20.

§. III.

Quare DEUS in his revelationibus utatur tantis erga suos blanditiis.

19. QUemadmodum reliqua sua omnia attributa vult Divina Majestas suis creaturis innotescere, ità vult quoque eis innotescere, sui amoris omni in genere perfectionem

nem infinitam. Cùm ergo eam, quæ in amore Gubernatoris ergo suos subditos, in amore Parentis ergà filios, in amore Pastoris erga suas oves; in amore Fratris ergasuum fratrem, in amore Magistri erga suos discipulo, in amore Domini erga suos servos, quin, & in amore Filii, erga suum Patrem, & Matrem, cum inquam omnem eam, quæ in his amoribus relucet, perfectionem, in vario suo ergà creaturas, amore, longè eminētissimo modo contineri, diversis, ac multis jam ab Orbe condito modis manifestasset; necesse etiam erat, ut aliquando, ostenderet bonum illud, quod in amore blando, qualis præcipuè est inter matrem, ac proles parvulas, inter gerulam, vel nutricem, ac ejus lactantem; inter sponsum, & sponsam, Amori suo non deesse: cum ipse re vera, non solum noster Dominus sit, & Magister, sed etiam Pater, & Mater, & Nutrix, & gerula, & Sponsus animarum nostrarum, nec in attributo amoris blandi minor, quàm in ullo alio attributo.

20. Manifestum est ergo debuisse in mundo exstare non minora, nec minus omnem nostrum captum excedentia miracula blanditiarum DEI erga creaturas, quàm exstant miracula Sapientiæ, Omnipotentiæ, Justitiæ, Misericordiæ. Manifestum prætereà est, longè magis novo, quam veteri Testamento has blanditias convenire; utpotè cum vetus lex timoris fuerit, & severitatis, nova verò sit lex gratiæ. Imò verò hæ tantæ à DEO blanditiæ sunt unum ex pręcipuis signis veræ Ecclesiæ longè super veterem Synagogam elevatæ; adeò, ut nisi cælestes hæ blanditiæ nunc invenirentur, videretur DEUS Prophetas suos fefellisse, per quos pridem prædixerat, & specialissimè in libro Canticorū explicaverat, quantis erga sponsam suam Ecclesiam esset quondam blanditiis usurus; quas quidem qui ibi

legit, non poteſt quin obſtupeſcat illum exceſſum, quē in nullo terreno ſponſo ulla unquam ætas vidit; quia videlicet DEUS prout in omni genere entis, ità, & in ratione blandi amoris, omnem poſſibilem creaturam in infinitum excedit. Indè eſt, quòd in illo divino epithalamio tam exoticæ, ac planè obſtupeſcendæ inveniantur ſimilitudines, & comparationes; ad eum modum quo nimis ardentibus Amaſiis, dum in ſuo æſtu amoris hærent, nulla metaphora ſatis eſt ad declarandum ſuum ergà dilectam tenerrimum amorem. Cùm ergo harum omnium in veteri teſtamento prænunciatarum blanditiarum copia debeat in Eccleſia DEI apparere, juxtà illud Eſaię 66. v. 12. *ad ubera portabimini, & ſuper genua blandientur vobis, quomodo ſi cui mater blandiatur, ita ego conſolabor vos*: planè neceſse eſt, ut eas aliquibus in novo Teſtamento exhiberi palàm innoteſcat. Quod profectò quiſquis conſideraverit, mirari deſinet, quaſcumque in revelationibus Sanctarum legerit cœleſtes blanditias, cum, & omnes non excedant eas, quæ in Canticis ſunt prædictæ. Quod ſi quibus blanditiæ hæ adhuc diſplicent, quanto magis diſpliceret, ſi legerent D. DEUM ità Virginem quampiam Sanctam adamaviſſe, ita ei blanditum eſſe, ut diceret: *O quam pulchra es Amica mea! tota pulchra es! oculi tui ſicut piſcinæ in Heſebon, naſus tuus ſicut Turris Libani, guttur tuum ſicut vinum optimum*; & his ſimilia, quibus ſe Sponſus Cœleſtis quodammodo defatigat, ut blandiſſimum ſuum erga animas noſtras affectum ſatis declaret. Nimirum hi ſunt, de quibus diceret S. Auguſtinus: *Da amantem, & intelliget quid dico*: quia quæ ex corde frigido prolata eſſent inepta, ea ſuum habent decus, quādo ex corde affectibus inflammato præcedunt. Neque enim ille magnopere amat,
qui

qui adhuc vulgaria, &consueta loquitur, itaut appareat eum omnia verba præmeditari: in tali enim nec dum affectus dominatur; at qui amore totus incenditur, ille ea loquitur, quę non debent ad rigorem ordinariũ prudentiæ, & ad libellam omnia cautissimè perpendentis rationis, examinari; alioquin nunquam dixisset S. Augustinus: (quod passim dixisse fertur:) *O' DEUS! Si ego essem DEUS, & tu esses Augustinus, mallèm ego esse Augustinus, ut tu esses DEUS!* nunquam Sãcti se Dęmonibus omnibus pejores reputarent; nunquã ad tam mira obsequia cæcæ obedientiæ intellectum submitterent; quæ quisquis frigidus ipse consideraverit, aut solum intellectum, non verò affectum respexerit: nunquam ut approbet inducetur: Sapiens est illud effatum; amorem ad ea, quæ facere non potest aspirare: amorem excessibus vivere: amorem esse cęcum: ut nolit ab oculis intellectus terminos sibi statui; sed eò evolat, quò intellectus sibi relictus, non præiret: itàut extrà impetum amoris facta, notam imprudentiæ non evaderent; quæ tamen in æstu decori, ac honesti amoris facta, decent, ac placent: imò nisi fierent, amor non esset vehemens, nec dilecto innotesceret. Hùc pertinuit illud Agesilai Regis cum suis filiolis in arundine equitantis, responsum: *nescitis quid sit esse Patrem.* Quin, & hinc ortum habuit ipsa Christi Domini pro nobis mors, & passio, verè excessus amoris. Unde B. Jacoponus cum ei sese amore Christi Domini in cloaca voluntanti Christus Dominus conspicuus utrum stultizaret exprobrasset, opportunè respondit: *Tu potiùs, ò Domine, tu magis stultizasti, quando amore mei, tam miseri hominis, patibulum inter duos latrones ascendisti*. Et propterea ipsemet Christus Dominus Ven. Virgini Marinæ ad tantos favores attonitæ anno 1612. 20. Maii proùt scri-

ſcribitur *l.2.c.21.§.4.* dixit: *Noli obſtupeſcere, me hoc facere, propter unicam animam. Seis enim, ac fide credis, majora, quæ prò omnium ſalute feci: & ſi opus eſſet facerem prò una illarum.* Aliàs prout habetur *l.1.c.3.§.3.* dicenti, quòd tanta vix legantur contigiſſe Sanctis, reſpondit: *ergò ne mea potentia eſt alligata ſolum ad id, quod feci?* Iterùm alias obiicienti: *Domine quis unquam credet tantas, ac tam mirabiles gratias? Reſpondit: quare non crederentur? Nonne fuit magis mirum, quod ſim factus homo propter homines, & tantum illorum cauſa fuerim paſſus, quodque vobiſcum manſerim in Sacramento Altaris?* Item cum eam in lecto decumbẽtem vellet propriis manibus ſublevare, ipsâque huic dignationi valdè reluctaretur: *Adverte, quid eſt plùs, an quòd hoc tibi faciam, quòd me juvante conſurgas, an verò, quod maneam in Sanctiſſimo Sacramento, ut me ſumant ÿ, quos ego amo, propter quos etiam ſumor à tot malis Sacerdotibus, & ſæcularibus?*

21. Et re vera ſi Evangelium perpendamus, & in eo Chriſtum Dominum ad pedes Judæ proſtratum, à Dęmone ad montem deportatum, à Judæis conſputum, colaphizatum, denudatum, irriſum, flagellatum, in patibulo ſuſpenſum conſideremus; evaneſcet omnis illa noſtra opinio, quà dignationes Sanctis in Eccleſia exhibitas, DEUM dedecere arbitramur, aut ne pariant contemptum, veremur; Ceſſabit, & illa nimia admiratio, quòd in his Sancti ſe reciprocè ergà Deum tàm blandè gerant, & tam mira mutuæ confidentiæ exhibeant ſpecimina: neque enim ſine his ſatisfieret blandi amoris perfectioni. Quanquam etiam extra ſimiles revelationes, multi Sancti blandiſſimè cum DEO egerunt, ut patet in meditationibus SS. Auguſtini, & Anſelmi, in jubilo S. Bernardi, & vel maximè in illis canti-

tilenis, ac ritibus, quos Ecclesia in festis Natalitiis ergà Christum Dominum adhibet, ubi Christum Dominum in cunis agitari, Angelos ad pulmentum coquendum destinari planè non ferrent, aut cachinnis exciperent illi, quibus blanditię illę in revelationibus Sanctarum, tam vicinę fabulis anilibus, aut Comędiis videntur.

22. Specimina nimirùm quædam, & præludia hæc sunt futuræ quondam in Cœlis cum DEO familiaritatis, ubi Christus Dominus *transiens ministrabit suis*, cujus etiamnum *deliciæ sunt esse cum filiis hominum*. Qui si amore nostri victus, nostra non est dedignatus assumere tædia, & tristitias; cur, & nostras blanditias dedignaretur? Qui nos redimit sanguine, dedignabitur suas electas animas sibi annulis desponsare, torquibus, floribus, monilibus exornare, variis vestimentis condecorare? satis id profectò testantur ea, quæ in Breviario Romano S. Agnes ab hoc suo Cœlesti Sponso deliciosè sibi, haud dubiè in aliqua visione, contigisse enarrat. *Mel, & lac ex ejus ore suscepi, & sanguis ejus ornavit genas meas. Dextram meam, & collum meum cinxit lapidibus pretiosis. Tradidit auribus meis inæstimabiles Margaritas. Circumdedit me vernantibus, atque coruscantibus gemmis. Ejus mihi organa modulatis vocibus cantant. Annulo fidei suæ subarrhavit me; Induit me cyclade auro texta, & tanquam sponsam decoravit me corona. Ostendit mihi thesauros incomparabiles, quos mihi se daturum repromisit.* Quibus quidem similima in vita Ven. Virg. Marinæ passim reperiuntur.

23. Denique si Dæmon ipse tam promptus, quandoque suis adest, eisque se exhibet familiarem; dubitari ne potest quin infinities propensior sit, ac paratior ad omnem DEUS nobiscum familiaritatem? Neque enim

enim Dæmon id ipſum ullo, noſtri amore, ſed ſolùm quâdam affectatione imitationis DEI facere putandus eſt, proùt in rebus omnibus Simiam Divinitatis agere affectat.

§. IV.

Quare ejuſmodi Revelationes mulieribus potiùs præſtentur, quàm Viris?

24. NEgo in primis certò conſtare pluràne DEUS mulieribus, quàm viris revelet, prçſertim cum revelationes non ſint unius generis, proùt habemus ex D.Thoma 2.2.q.174.a.2.& 3.ubi docet excellentiſſimum modum prophetię, ac revelatìonum. quique à ſolo DEO(q.172.a.5.ad 2.)non verò à Dęmone prçſtari poſſit, eſſe eum per quem aliqua ſupernaturalis veritas conſpicitur ſecundum intellectualem veritatem, non per ſimilitudinem corporalium rerum, ſecundùm imaginariam viſionem, adeòq; non per phantaſiam; atqui ea, quç nullo modo ſubſunt phantaſiæ, non ſunt enarrabilia, aut certè non poſſunt propriis verbis explicari, ſed ſolum per quaſdam planè ineptas, improportionatas,& inſufficientes ſimilitudines: proùt videre eſt in revelationibus B.Angelæ de Fulginio l.1.ubi fruſtra laborat, quin, & ejus Confeſſarius, in explicando debitè quidnam viderit, quando quadam vice, certo quodam modo DEUM ſe vidiſſe narrat. Patet hoc in Apocalypſi S. Joannis, ubi plurima ſunt ideò obſcuriſſima, quia per ſimilitudines imaginarias, ſeu tales, quales phantaſia noſtra poteſt capere explicantur, & indicantur profunda myſteria

non

non imaginabilia , sed solum intelligibilia . Ita in vita Ven. Virginis Marinæ *l.3.c.1.8.1.* valde est admirabilis visio, ubi post alia, dicit Ven. Virgo, *quale sit hoc secretum admirabile, nec suppetunt verba, neque reperitur ullus creatus intellectus, qui possit sufficienter declarare. Deus det cui voluerit, ut id experiatur, & agnoscet ita esse.* Cum autem sæpiùs ibi Ven. Virgo utatur similitudine maris, & littoris, subdit: *Voco autem littus, egressum ex hac immensitate; non quod ibi viderim mare, vel littus, aut aliam speciem corpoream* . Deindè §. 4. jussit DEUS conscribere quomodò anima in Divinam caliginem absorpta se habeat, & quod tunc loquatur , *ea phrasi, ac sensu quo illic agitur* . Ex quibus apparet, quod illa non sint nobis satis exprimibilia . Et propterea tales ita ad solum intellectum pertinentes revelationes, sunt aliis hominibus, prȩter eos, quibus fiunt, ferè inutiles, eo quod non posint enarrari , ita ut etiamsi in libros referantur, vix ab ullo intelligantur. Sunt tamen eàtenus utiles, quatenus videndo tanta, & tàm imperceptibilia dona à DEO Sanctis præstari , excitemur ad sincerum ejus Majestati præstandum obsequium . Insuper Sanctus ille, qui revelationibus illis intellectum habet tàm illuminatum , redditur valdè aptus ad prȩclarissima tradenda documenta, quibus in Sanctitate, & omni spirituali necessitate diriguntur. Cùm ergo viri Sancti præ sanctis mulieribus excelluerint in gubernanda Ecclesia, atque in omnigena dirigendi spiritus doctrina, facilè credi potest, eos, quàm plurimas merè intellectuales habuisse revelationes , quas tamen ideo literis non tradiderint, quia nec sàtis exprimere potuerũt, nec sperarunt se satis ab aliis intellectum iri .

25. Sed quod ad revelationes phantasiȩ operâ peractas attinet, videntur sanctis mulieribus frequentiores

accidisse, cum longè plures sint conscriptę. Quod quidem mirum non est, cùm Philosophi norint, fœminas in imaginatrice vi præcellere: Sciunt autem Theologi, quod gratia divina natnrę se accommodet, itaùt in Angelis operetur ad quandam correspondentiam, & quasi proportionem naturę Angelicæ; in hominibus verò accommodet se naturę humanę. Deindè in viris fit modo quodam virili, in fœminis fœmineo; sicut in Amos Propheta pastoritium quid apparet, quandò è contrario Danielis Prophetia, undique aulam, & quiddam regale spirat. Hinc fœminis non datur spiritus Apostolicus ad percurrendas gentium provincias, nec ad concionandum, aut Hierarchiam Ecclesię gubernādam; ut proindè mirum non sit, quod vicissim detur eis, præ viris, abundantia spiritus pręcum, & orationis, ac tenerrimę devotionis.

26. Jam ergo clara est ratio cur erga Sanctas mulieres tantis divina Majestas dignetur uti blanditiis, quia videlicèt, cum juxta suam sanctissimam voluntatem, quod in Canticis Cāticorum pronuntiare dignatus est, statuerit omninò Ecclesię manifestare infinitatem sui tenerrimi amoris, & attributi divinarum blanditiarum, ubi quęso aptiùs blanditias illas exercet, quā erga sexum planè ad blanditias natum? aut ergà quem aptiùs assumet personam Sponsi, quàm erga Sanctas Virgines. Ipsamet hoc agnoscit Ecclesia, dum Sanctimoniales specialitèr ornat titulo Sponsarum Christi.

27. Et verò in hac vita satisfaciendum est etiam phantasię, cui nunquam persuadebitur blanditias inter duos grandes viros, aptè adhiberi; itaùt alter alterum compellet: *columba mea: aurora mea: ecce tu pulchra es*: cùm ergo sciamus Christum Dominum esse virum, Deum verò ipsum semper etiam sub sexu virili; imò sub figu-

figura viri grandęvi concipiamus; planè phantasię nostræ non satisfieret, si inter eum, & virum quempiam Sanctum, tenerrimas illas Canticorum blanditias mutuò in quapiam visione intercessisse audiremus. Si quidem hos, verba potiùs gravitatis plena, & authoritatē spirantia decere arbitramur. Non diffitemur tamen posse à viro quocumque etiam gravissimo blanditias, & verba teneritudinem redolentia non ineptè adhiberi erga suam sponsam, aut etiam erga tenerum quempiā suum filiolum, vel quemvis alium puellum.

28. Et propterea ut nobis se divina Majestas etiā in hoc accommodet, si quando ejusmodi blanditiis vult Sanctos viros dignari, tunc eis se Christus Dominus in specie infantis, aut pueruli exhibet, ut detur reciprocæ teneritudini locus. Quin, & illud animadversum est, quod ipsa SS. Virgo Deipara potiùs fuerit solita cum iis conversari, eò quòd sic in persona, vel matris, vel sponsę potuerit cum eis agere blādissimè. Hinc quoque ortum est, ut Christus Dominus nunquam legatur sibi annulo desponsasse in sponsum, vel sponsam ullum Sanctum virum; sed bene permultas Virgines; quando è contra SS. Virgo Mater Dei nullam sibi desponsavit Sanctam, sed Sanctos, ut S. Edmundum. Quod si quando Deus, velit sibi virum desponsare, assumit personam fœmineam Misericordiæ; vel Sapientię, &c. proùt factum est ergà S. Joannem Eleemosinarium, B. Laurentium Justinianum, Henricum Amandum Susonem, &c.

29. His sic stabilitis, nihilominùs ipsamet divina Majestas adhuc aliam causam assignare dignata est, dū S. Theresiæ, cur sibi miserculę fœminæ, & non potiùs Primariis Academiarum Doctoribus, tam familiaritèr colloqueretur, interroganti, respondit: *Doctoribus illis*

 non

non vacare, propter tot quos perlegendos assumunt libros. Ex quo divino responso profectò apparet, ipsosmet viros sibi obstare, utpotè aliis nimis intentos; quando interea sexus fœmineus præcipuâ curâ soli DEO attẽdit. Accedit, quod ex divinis habeamus litteris, cum simplicibus esse Dei sermocinationem. Mirùm ergò nõ est, quod non solum mulieribus præ viris, sed etiam idiotis præ eruditis talia mysteria innotescant: adeòùt etiam voluerit DEUS, quandoque per fœminas innotescere quædam, quæ universam Ecclesiam concernebant, quale fuit, & illud, quod per S. Luciam Virginem Martyrem Syracusanam revelaverit finem imminere immanissimæ illiusâ Diocletiano excitatę persecutionis. Sic Sanctus Franciscus Xaverius ex studiis, quibus in Parisiensi Academia vacabat, fuisset avocatus, & consequenter Indiæ hoc Apostolo caruissent, nisi sorori ejus, quantus esset in vinea Domini operarius futurus, fuisset divinitus indicatum. Sic Societas Jesu, per S. Ignatium tanto fructu in Ecclesia DEI erigenda, fuit priùs ab aliquot Sanctis mulieribus prævisa, & ab eis prænuntiata.

§. V.

Quomodo fiant Cœlestes hæ revelationes.

30. TRiplex est à S. Thoma 22.*q*.173.*a*.4. modus descriptus. Primus quando ipsis sensibus exterioribus aliquid percipitur; prout Danieli apparuit manus scribens in pariete, & sępiùs voces variæ sunt auditæ. Secundus quando solâ imagina-

tio-

tione aliquid percipitur; prout fit per ſomnia, & proùt ſunt pleræque omnes, quas deſcriptas habemus, revelationes plenę corporeis, quas phantaſia percipit, ſimilitudinibus. Tertiùs, quando per ſolas ſpecies intelligibiles ſoli menti, & intellectui aliquid imprimitur; proùt factum Salomoni, & Apoſtolis, de quo jam diximus §. precedenti. Primus autem modus eſt facilis, & cognitioni obvius. Medius ille habet difficultatem. Fit ergo ille, proùt docet S. Thomas *22.q.172.a.2.c.* vel per novas ſpecies imaginarias phantaſiæ impreſſas, (proùt fieret ſi alicui cæco nato divinitùs imprimerentur in imaginatione ſpecies colorum) vel per hoc, quod ſpecies jam antea per ſenſus acceptæ, divinitus ordinentur, & traſmutentur diverſimodè in ordine ad id, quod eſt ab anima illa intelligendum. Sicùt enim ex diverſa ordinatione earumdem literarum, accipiuntur diverſi intellectus, ita etiam ſecundùm diverſam diſpoſitionem phantaſmatum reſultant in intellectu diverſę ſpecies intelligibiles. Hoc autem poteſt utrumque fieri, tàm in vigilia, quàm in ſomno.

31. Hinc jam facilè ſolvitur, ea, quam quidam obiiciunt, difficultas; quod videlicèt hæ Sanctorum revelationes videantur ſomniis ſimillimę, atque ideò appareant ridiculæ: nam re ipsâ verè aliquando fiunt in ſomno, proùt contigit SS. Patriarchis Jacobo, & Joſepho; & alias ſemper fiunt modo ſomniis non diſſimili, proùt loco citato inſinuat Princeps Theologorum. Unde etiam iſte modus eſt obnoxius illuſionibus Dæmonum, poteſtque etiam ex morbis contingere: adeoque indiget accurato examine, ut ſpiritus divinus à ſpurio diſcernatur.

32. Eſt tamen modus iſte in hoc præ aliis utilis, quod talis revelatio poſſit facile per modum Hiſtoriæ

lit-

litteris tradi, prout in se ipsa gesta est; tametsi sæpe lateant profūdiora mysteria, proùt patet in Apocalypsi S. Joannis, quæ quidem videtur magna parte facta in imaginatione, & modo quodam somniis non planè absimili.

33. Neque tamen dubitandum est, quin sæpe interveniat modus ille primus, quo re vera sensibus externis ea ex quibus cōstat revelatio, percipiuntur; prout cum Ven. Virgine Marina sępiùs contigisse certum est.

34. Sed præcipua restat difficultas, num Sancti reipsâ verè corpore adsint ibi, ubi aliqua percipiunt: ut quando Ven. Marina toties narrat se fuisse in Cœlo, atque in diversis terrarum Provinciis, aut Templis, vel domiciliis, &c. Habet hanc difficultatem S. Doctor 22.*q.*175.*a.*6. ub tractat locum S. Pauli 2. ad Cor. 12. *sive in corpore, sive extra corpus, Deus scit*; & respondet non posse hanc quæstionem satis determinari, cum ipsemet S. Paulus hæc ignoraverit. Unde meritò, nec à me, nec ab ullo in carne, peti debet, ut quæstionem hanc planè decidamus.

35. Quod tamen ad Ven. Virginē Marinam specialitèr attinet, fuit ipsa sæpissimè unà cum corpore ad diversa loca translata, cum ipsamet id expresè sæpiùs asserat; & intrà ipsum cubiculum ordinariè etiam spectantibus hominibus, solita sit Angelorum ministerio levari ex lecto, proùt ejus necessitas corporalis exigebat. Sed an etiam in Cœlum fuerit aliquando cum corpore translata, nec ipsa satis exprimere mihi videtur, nec aliundè colligere potui; cùm nullibi declaretur, an corpus ejus tunc, & quidem quandoq; per plures dies à lecto abesse fuerit animadversum.

36. Qui plura de modo revelationum, & raptuum scire velit, legat S. Thomam 22.*q.*171. usque ad 175. inclusivè.

37. Ne-

37. Neque tamen dissimulare volo in hac Ven. Virginis Marinæ vita, esse quid hoc in puncto præ aliis revelationibus admirabile, prout præter loca alia, habetur etiam *l.3.c.13.&* 14. ubi Christus Dominus animam ejus ex Cœlo ad eam detulit, tanquam quid ab ea distinctum, dixitque eam esse partem superiorem animæ. Sed planè stupendum est quod habetur *c.*14. §. 3. quomodo superior pars animæ habitans in Cœlis salutaverit advenientem ad Cœlum partem inferiorē ejusdem animæ §. 4. Cùm pars inferior rediret in terras, pars superior remansit in Cœlo. Deinde §.5. putat ipsamet Ven. Marina, fuisse in Cœlis coniunctas, suam animam, & suam naturam, seu suam partem superiorē, & inferiorem. Quæ omnia puto esse emblematicè intelligenda, ut exprimatur quomodò, cogitationibus, & corde possimus per divinam potētiā ita DEO inhærere, ut tamen his inferioribus naturæ operationibus tunc etiam adhuc sufficiamus; sed tamen facilè admiserim, me non esse sufficientem ad tantas DEI gratias explanandas, cum hæc sit gloria DEI, ut omnem nostram capacitatem opera ejus excedant.

§. VI.

Qui sint apti ad legendum cum fructu tales revelationes.

38. UT suus his Cœlestibus revelationibus fructus constet, aduertendum est, non prò omnibus vulgari, cùm non desint quidam ita dispositi, ut noxiæ potiùs eis essent futuræ, quàm salutares; proùt nec Sacræ Scripturæ promiscua

lectio

lectio omnibus expedit, adeò ut nec in Religiosorum tricliniis super mensam omnia quæ in ea continentur, prælegantur.

39. In primis ergò non porrigendæ hæ reuelationes hæreticis iuxtà Divinum Christi Domini monitum: *Nolite Sanctum dare canibus*. Ipsi enim hæc pretiosissima Catholicę Ecclesię cimelia fœdissimè discerperent, conculcarent, & scurrilibus suis dicteriis, ac sannis (proùt à Patriarcha suo Martino exemplum acceperut) defædarent, cùm nec ipsi Sacræ Scripturæ, ac in primis Sacratissimo, illi Cœlestis Sponsæ in canticis Epithalamio parcant; Sed illud in profanis suis nuptiis, carnalibus suis deliciis adaptent, ac primo incitamento suæ libidinis adhibeant. Nihil eis occurrere potest quam carò, quàm cœnum, quàm fœtor; quem in colloquijs, in picturis, in libris exhalant. Lutheri fuit spiritus omnia negare; ut hodieque Lutheranismus præcipuè fundetur super hanc maximam; *plus potest unus stultus negare, quàm centum sapientes probare*. Et propterea Lutherani post quantamcumque demum disputationem, evidentem probationem, & clarissimam demonstrationem, semper adhùc obstinatè, planè quasi ad tantam lucem cæci clamant, & ingeminant, sibi denique non videri. Mirabile autem est, quòd cum eò sint imprudentiæ progressi, ut in rebus ad salutem æternam spectantibus eis persuadendis, nulla eis testimonia, nulla signa credibilitatis sufficiant, adeòut pro libidine sua quem volunt librum pro Canonico suspiciant, quem nolunt, repudient, & ex Sacra Scriptura expungant: fabulis tamen & anilibus nugis facillimè credant, proùt ex Kalendario eorum perpetuo sunt plena futilibus quibusdam narrationibus, de novis prodigiis, & portentis, quæ

etiam,

etiam, quasi ad tenorem populi, per compita decantant, typis euulgant, nec de his sinè nota imprudentiæ putant licitum dubitare. Iusto DEI supplicio in eos, qui sui Martini sordes ausi sunt Ecclesiæ, & omnibus SS. Patribus anteferre.

40. Sed dicet quis, potiùs ergò tales revelationes non essent typis vulgandæ, ne in scurriles hæreticorum manus incidant; at sic omnes etiam Monachorum ordines, eorumque vestes, omnes item cæremoniæ, ac libri rituales, plurimorum item Sanctorum vitæ, aliaque innumera essent abroganda, quia hæretici suæ sibi inde faciunt materiam scurrilitatis.

41. Secundò non sunt ad harum reuelationum lectionem admittendi homines sceleribus præsertìm carnalibus, penitùs immersi, *ne Margaritæ proiiciantur ante porcos*. Siquidem & his non minus quàm Lutheranis mox se ingerit caro, & omnia hæc cœlestium blanditiarum specimina eis obnubilat exhalatio libidinosa.

42. Tertiò nec sunt revelationes hæ lectu utiles hominibus penitus idiotis, aut quibus nihil penitus de via perfectionis innotuit: hi enim ad omnia hæc planè hærerent attoniti, nec aduerterent sub corporalibus his symbolis latere mysteria cælestia; adeòque ex omnibus nimis ruditèr acceptis, tanquam DEO indignis, non nisi offensionem, & confusionem referrent. Hinc etiam non expedit in quavis lingua vernacula eas dedi.

43. Quartò non sunt etiam his revelationibus legendis apti, quorum aut indoles, aut prava consuetudo est omnibus contradicere, semper aliena carpere, nec quidquam admittere, quod ipsimet experti non sunt. Multòque minus illi qui à spiritualibus abhorrent, itaùt non nisi profana eos delectent, & no-

va, militaria, historięque non sacræ. Huc etiam pertinere possint illi, qui ad primum nomen fœmineæ revelationis commouentur, & mox; ut ita dicam, aures obturant; Ad quos respexerit Blosius, dum in fine appendicis, ad monile spirituale, postquam locutus est de revelationibus factis S. Brigittæ S. Chatarinæ Senensi S. Mectildi, & S. Gertrudi, hæc verba subiungit *Liquet, quàm longè adhuc à spiritu DEI sint, qui prædictas revelationes tanquàm somnia muliercularũ reiiciunt, & irrident. DEUS illis ignoscat.*

44. Quintò non proficient etiam ex his revelationibus quicumque etiam docti, ac religiosis ordinibus adscripti, qui nihil antea de sublimi, ac delicata via unitivi cum DEO amoris in libris Asceticis, aut vitis extraordinariorum Sanctorum legerunt. Hinc non in quovis cœnobio expedit eas publicè legere, cùm pronum sit invenire aliquos, qui quidquid non intelligunt, contemnant; quorum authoritate permoti alii, etiam ipsi ab eis avertantur, eas vilipendant, ac planè explodant, sic quoque non sunt proponendæ osoribus omnis teneræ devotionis, solitis se appellare *solidos*, idest *exsuccos*: nihil nisi essentialia æstimantibus. Ex quibus omnibus patet, nec pro concionibus temerè quidlibet ex eis esse populo proponendum; sed cum delectu, ac præmissâ ferè declaratione, ac explicatione ad mentem auditorum præmuniendam, ne pro sperato fructu risus, vel offensio sequatur. Quòd autem contingat, etiam in doctioribus, quandoque hæc non intelligi, mirum non est, cùm non omnes Doctores Theologiæ intelligant etiam Theologiam mysticam, aut exstases, & raptus; quin quandoque nec ordinarium modum contemplationis. Huc pertinet illud, quod Ven. Virgini Marinæ contigisse refer-

fertur *l.* 1.*c.*23.ubi S.Dominico agente juſſa eſt ex ſua ſolitudine egredi ad Monaſterujm Prædicatorum prò ipſorum aliquo ſpirituali auxilio; quod tandem fecit ſuccesſu felici, de quo ipſa §. 2. ſic ſubdit: *lib.* 1. *cap.* 23. §. 2. *Aliquot diebus continuabam, quod mihi DEVS inſpirabat, eratque, ut exponerem Religioſis, quibus cum agebam, quædam puncta rerum Spiritualium; ſi quidem hoc magni Theologi, non benè intelligunt, niſi eorum habeant uſum, ſintq; DEO familiares. Dicebam illis, exempli cauſa, quid ſit vniò animæ cum DEO, & quos in ea motus & affectus operetur hoc tantum bonum: alias autem, quid ſit cognitio ſui ipſius, quando illam DEVS per ſpeciale lumen infundit animæ, non abſque magna vehementia, & efficacia, & quos adeò admirandos, ac utiles producunt effectus, in anima; alias quid ſit ſpiritus, quid agere, & converſari cum DEO, qualiſve modus, quo Divina Majeſtas aperit animæ, cui ſe ea ratione communicat, ſuam voluntatem, non in rebus dumtaxat ordinariis, verùm etiam in extraordinariis.*

45. Aptiſſimæ ergo ad haſcè tam ſingulares gratias legendas ſunt illæ animæ, quæ puritate conſcientiæ, & virtutum ſtudio enituntur per orationis mentalis viam ad familiaritatem cum DEO pertingere: præſertim ſi jam aliquid per auditionem, vel lectionem, vel aliquam quamcumque demum experientiam de divini Amoris deliciis intellexerunt. Omnes item quos DEUS animâ ad devotionem pronâ donavit; multòq; maximè ſi cor habeant inclinatum ad deliciandum cū DEO, & ad quaſdam pietatis teneritudines. Denique omnes quicumque magni faciunt eos Cœleſtes guſtus, quos divina miſericordia ſuis dilectis communicat, quoſquè magis ordinariè ferventes religioſorum Novitii ſolent experiri.

46. Le-

46. Legendæ etiam à Patribus Spiritualibus, seu aliorum in via spirituali Ducibus; ut variorum DEI ductuum acquirant notitiam, & intelligant quam mirabilis sit Deus in Sanctis suis, & quàm non sint animæ omnes ad eandem viam spiritus adstringendæ.

47. Denique legendæ etiam sunt à Theologis, ut videant quomodò hæc sint armis Theologis protegẽda, & quomodò aut rudibus, aut malevolis respondendum, occurrendum, & satisfaciendum; atque ut mysticæ Theologiæ cum scolasticæ cognitione coniunctâ sciant, & possint tantò magis, & meliùs Ecclesiæ quacumque in occasione inservire; norintque aptum, & prudens de talibus ferre judicium, ubi opus est, nè fortè in occasionibus oblatis appareant talium penitus ignari, cum exiguò Ecclesię Catholicæ, & Academiarum honore.

§. VII.

Quanti fructus ex Sanctarum Mulierum Revelationibus in Ecclesiam DEI redundent.

48. UNica. S. Theresia sufficeret ad ostendendum quanta hinc nascantur emolumenta, quando ab illa unica cœlestibus visionibus illustrata, tot, & tanta sunt in universam Ecclesiam bona consecuta: verùm fructus aliquos ex innumeris enumeremus.

Primus sit, quem adducit P. Ludovicus de Ponte in vita Ven. Virginis Marinæ *l.2.c.13.* dicens: *Donum orationis, est fructus gloriosissimus qui colligitur ex hujusmodi*

di visionibus. Nempè per has anima quasi manuducitur ad intimam cum DEO familiaritatem. Et in primis ex eis facillimè hauritur modus ille contemplandi, qui à S.P.N. Ignatio vocatur *applicatio sensuum*. Itèm instructio, qui circa quodlibet mysterium affectus sint eliciēdi. Prætereà magnum hinc accipitur adjumentum ad SS. Communionem, quàm piissimè obeundam.

49. Secundum est egregium signum credibilitatis Ecclesiæ Catholicæ ex tanta abundantia spiritus devotionis, & doctrinæ Asceticæ, atque ex tàm sublimi, etiam in sexu fragili, Sanctitate, & cum Deo familiaritate; quando nostri temporis hæretici, non dico Sanctas Virgines, sed vix habent Virgines; Si quidem, ut ajunt, mandata DEI ac virginitas servatu iis sunt impossibilia. Doctrinæ verò Asceticæ nec vestigium apud eos exstat, ut ipsum etiam nomen ignoretur; totaque teneræ devotionis substantia demum in quibusdam exquisitis constet epithetis, quibus exempli gratiâ Christi Domini vulnera appellant rubino rosea, aut purpureo rubicunda. Et verò quam grandis est iste honor Ecclesiæ, quòd in unius Catholicæ mulieris libello plus exstet sublimis, & excellentis doctrinæ Sacræ, quàm in toto Alcorano, in tot Thalmud, in omnibus Grecorū, AEgyptiorum, Arabum, Sinarum, & reliquarum gentium profanis Philosophis, in omnibus Hæreticorum, & Prædicantium tomis.

50. Tertius est, quòd Ecclesia Dei hinc habeat prò eis, qui in gradu eminentiori DEO serviunt, etiam quædam eminentiora lumina, incitamenta, præsertim prò contemplativis. Neque enim decorum fuisset, si homines devotioni magis addicti, nihil speciale, præ aliis quibuscumque justis habuissent. Et verò quidnam potest esse efficaciùs ad extorquendum à corde nostro erga

ga DEUM amorem,quàm si nos ab eo tantopere amari videamus? Quin etiam hinc desumitur robustum in omnibus hujus vitæ difficultatibus solatium,dum videmus tanta nobis à DEO in Cœlis præparari.

51. Quartus fructus est discretio spirituum,& prudentia prò agnoscendis DEI ductibus, & variis unionis gradibus necessaria. Certè à S. Thæresia didicere viri doctissimi, totaque Religio Carmeli. Magnus ille spiritus Magister in Societate nostra, P. Achilles Gagliardi, sapientissimum illum suum libellum ornavit eis, quæ à B.Aloysio Gonzaga adolescente intellexit. Ità Ludovicus Blossius multus est in allegandis pro librorum suorum firmamento Sanctarum mulierum visionibus, & doctrinis: id quod etiam videre est in tomis P. Nicolai Lancicii Societatis nostrę.

52. Quintus fructus est, quod per eas plurimorum fidei nostræ mysteriorum pleniorem accipiamus cognitionem, præsertim eorum quę circa Christum Dominum nostrũ à SS.Evangilistis sunt prætermissa. Sic *l.* 2.*c.*25.§.1. Christus Dominus Ven. Virg. Marinæ miranti cur sibi tanta de Venerabili Sacramento ostenderet, dixit *lib.* 2. *c.* 25.§. 1. *Ego volo, ut mei Amici hic aliquantum degustent, & cognoscant mysteria, quæ prò illis,& prò ipsorum bono, ac remedio sum operatus in Mũdo.* Plurima etiam nobis innotescunt de statu vitæ futuræ, tàm in Cœlo,quàm in Inferno:atquè ut sciamus, nos in Cœlesti Patria non futuros instar immobilium truncorum, nihilque operaturos. Certè in revelationibus Ven.Marinæ quasi specimen quoddam cœlestis vitæ voluit Deus exstare: quanquam, & pleraque veteris Testamẽti mysteria mirabilitèr in ea renovavit,ut Scalam Jacob, & luctam cum DEO *l.*3.*c.*4. Moysen, qui vidit posteriora DEI, & raptum S. Pauli *l.*3.*c.*1. & 2.

Abraham

Abraham qui *tres vidit, & unum adoravit l.3.c.8.* Rubum ardentem *l.2.c.6.* Eliam, cui Deus in sibilo venti apparuit *l.2.c.9.* Illud Davidis: *si ascendero in Cœlum, tu illic es l.2.c.16.§.7.* Serpentem æneum *l.2.c.16.§.7. sub umbra ejus quem desideraveram, sedi l.2.c.16.§.5.* Miphiboseth in mensa Davidis *l.2.c.18.§.4.* Currum Ezechielis *l. 2. c. 20.§.2.* Mysteria itèm plurima novi Testamenti, qualia sunt Incarnatio *l.2.c.4. & 8.* proùt in Indice invenitur. Item quomodo S. Dionysius dixerit, se crediturum fuisse SS. Virginem esse Deam *l.2.c.3.* Quomodo Christus Dominus Magdalenam coram Martha excusaverit *l.2. c. 7. §. 4.* S. Magdalena ad sepulchrum *l.2.c.16.§.6. Noli me tangere lib.2.c.18.§.2.* Quomodò Christus Dominus sit in Venerabili Sacramento *l.2.c.8.§.3.* Plurima item ei aperta sunt de divinis attributis, de dignitate Angelorum, aliisque: proùt Lector abundè inveniet. Quod si quando movemur ad pietatem spectaculo quopiam in Theatro comico de vita Christi Domini, aut Sanctorum exhibito; quantò magis id sperandum est, dum mysteria illa ità renovari legimus, ut quodammodò eis interesse videamur? AEstimamus piorum virorum contemplativorum de gestis Christi Domini probabiles coniecturas; cur ergò cœlestia de his responsa, repudiemus; aut dum ipsemet Christus Dominus ea iterum exhibet, legere, & spectare dedignamur? Certè quantoperè ei hæ repræsentationes placeant, patet, vel ex eo, quòd per eas voluerit totam Missam celebrari.

53. Sextus fructus revelationum Ven. Virginis Marinæ peculiaris, est exemplum, quàm cautè sit in talibus extraordinariis divinis favoribus procedendũ; siquidem Ven. Virgo Marina, tantas hoc in genere adhibuit cautelas, ut P.Ludovicus de Ponte non dubita-

taverit asserere, ut in ejus introductione vidimus, sicut Sanctum Franciscum Seraphicum in Paupertatis Evangelicæ, aliosque Sanctos in virtutum aliarum; ita eam exemplum cautelæ, & circumspectionis esse à DEO Ecclesiæ datam. Unde, & Christus Dominus *l. 2. c.26.* ad eam dixit: *times? perge. Si ità timerent animæ, non essent tot illusiones.*

54. His addi possunt peculiares illi fructus, qui ex Ven. Virginis Marinæ visionibus in totum mundnm, ac in Hispaniam præsertim, provenerunt, proùt sparsim in ejus vita inveniuntur: quos inter est ille ad Immaculatam SS. Virginis Deiparæ Conceptionem, initio concionis collaudandam pertinens, de quo dictum suprà. Item quòd festum S. Joachimi in Breviarium Romanum imponi procuraverit. Quod ordinem monialium S. Brigittæ in Hispaniam induxerit. Quod Canonizationem S. Ignatii de Loyola à DEO tempore vitæ suæ impetraverit, & pridem prædixerit. Quòd plurimis hominibus subsidiis temporalibus, & spiritualibus succurrerit directa divinis his revelationibus. Denique quòd plura adhùc futuris temporibus ventura à DEO exoraverit, inter quæ est, futura cõversio Angliȩ, & alia, quæ lecturi in ejus vita deprehendent.

55. Denique tanta, ut sic loquar, Divinæ Majestatis sollicitudo, ut hæ revelationes conscriberentur, & tanta P. Ludovico de Ponte in Cœlis pro labore eas combinandi promissa præmia, manifestant quanta Deus bona lectoribus piis, & sinceris communicare disponat; sic jussit Deus Brigittam sua conscribere ad movenda corda, quæ lectione S. Scripturæ tunc temporis non movebantur. Sic lecturis revelationes S. Gertrudis grandes cœlestes favores pollicitus est.

56. Roganda est ergò divina Majestas, ut nobis, & af-

& affectum ad eas diligenter, ac piè voluendas, & lumen ad debitè intelligendas elargiatur, ut sic defectũ, qui sępè in nostris orationibus mentalibus contingit, compensemus.

§. VIII.

Obiectiones quædam diluuntur.

57. IN primis adverti graves etiam viros à Fide revelationibus ejusmodi præstanda retineri, eò quòd videantur sibi contradicere; id quòd præcipuè notatur circa vulnera Christi Domini, quorum non tot millia computantur in revelatione una, quot in altera; ut proindè necessariò alterutra revelatio falsa, & consequenter fictitia, aut illusoria sit habenda. Quod si jam semel deprehendantur falsæ, nullam amplius in toto fidem merentur. Sed ad quæstionis hujus solutionem advertendum est, rebus divinis, & Propheticis, frequens esse, ut sint profundæ, & obscuræ. Grandis certè Sanctos Patres extitit labor, ut Evangeliorum concordiam demonstrarent. Quantùm S. Augustinus circa totam Sacram Scripturam hoc in genere desudarit, apparet ex ejus de Civitate DEI libris. Et quidẽ quod ad vulnera Christi Domini attinet, poterat ipse ea, diversis vicibus diverso modo computare, nunc vulnera seorsim sine ictibus, & vibicibus, nunc ictus simul, & vibices, & vulnera; nunc vulnera solius flagellationis, nunc totius corporis: nunc sola pauiò majora, nunc omnia etiam minutissima: nunc quædam ob vicinitatem; aut quia eodem ictu inflicta, conjungendo, nunc singula minutim separando. Ut ta-

ceam quod in numeris,ac cifris,facilis sit lapsus typi,& descriptoris; qui etsi quandoque irrepsisset, itaût demum manifestus error deprehenderetur, nunquid propterea revelationes omnes abiiciendæ? planè sicut si omnes Indulgentias, omnesque Sanctas reliquias;omnes item Sanctorum Patrum libros abiiciamus, quia, & in his non solum errores, sed, & fraudes,& imposturæ contingerunt. Corrigenda ergò benevolè sunt, quæ clarum errorem habent; quæ verò nimis òbscura, ea tantispèr relinquenda, ac interim aliis clarioribus ad salutem animarum nostrarum utendum est.

58. Adde quòd,& à Sanctis quandoque revelationibus intersparsæ narrentur eorum piæ contemplationes; ad quod si minus attentus Lector non advertat, perplexus redditur.Sic *l.2.c.2.* Ven.Marina refert quomodò contemplata sit Sanctos Parentes Deiparæ Virginis in die ejusdem Præsentationis; nec tamen dicit, sic sibi esse revelatum. Deinde contingit, ut narrent quædam se sic in revelatione vidisse; nec tamen asserant sibi revelatum, sic re ipsâ quondam contigisse.Sic Ven.Marina *l.2.c.6.* narrat se parvulum Christum Dominum natum vidisse pendentem in aere, & non vidisse, an tetigerit terram. Nec tamen dicit eum terram non attigisse; multòque minùs asserit sibi revelatum: quod re vera tempore suæ nativitatis nō attigerit terram;utproptereà nihil hinc habeamus determinatum.

59. Dicunt alii, multas fœminas esse deceptas, adeòque se nihil velle negotii habere cum fœminis. Dico ego: multi Religiosi apostatarunt, diruamus ergo omnia Monasteria. Sensus iste, est hominum primos statim impetus sequi assuetorum. At vir sapiens, videt, solummodò sequi, quod necessaria sit diligens cautela, etiam circa pias mulieres; qualem profectò,&

ego

ego ſupra ſuaſi, nec niſi eas revelationes, quas commune doctiſſimorum ſapientiſſimorumque ſimul ac Sãctorum virorum judicium comprobavit, dixi ſecurè, & ſine ulteriore cura admittendas. Decepit fœmina Tertullianum; at obſtitit. & reprobavit ſummus Pontifex, obſtitere tunc ſtatim, & reclamavere magno numero viri ſapientes. Neque verò mulieres impoſturam, aut facientes, aut patientes, unquam ea poſſunt tradere ſubliſſima ſpiritualia lumina, & documenta, qualia in revelationibus ſupra §.2. relatis admiramur; ſed ſubſtantia gloriæ earum ſolet conſiſtere in quibuſdam miraculi ſpeciem præſeferentibus; ut quod vulneribus Chriſti Domini putentur inſignitæ, quòd ſublimes à terra in flammis pendeant; quod multum jejunent. Alia profectò ſunt argumenta veritatis revelationum à ſæculis celebrium Sanctarum fœminarum; prout intèr alias fuiſſe, certum eſt in Sancta illa Ancilla Chriſtiana, quæ totam Iberorum gentem in Aſia ad fidem Chriſti Domini convertit, prout annotatur in martyrologio Romano ad diem 15. Decemb.

60. Quod ſi hoc ſolùm, quòd ſit fœmina, quòd ſit vetula, quòd ſit puella ſufficit, ut extrà dubitationem, & attonitam quandam admirationem eluctari nõ poſſimus, miremur ergò ſimilitèr, quinàm fieri potuerit, ut unam puellam Iudæam DEUS ſuper omnes Sanctos, & Angelos evexerit, in ſupremam Cœlorum Reginam.

61. Obiiciunt alii, Revelationes has etiam à viris doctis irrideri, aut ſaltem non commendari. His jam ſuprà reſpondi. Hanc nempè DEUS à ſuis creaturis inter cęteras patitur etiam calumniam, ut prætioſiſſima, & rariora ejus dona contemnantur; conſueta ſola laudentur. Incarnatio, & Paſſio Judæis erat ſcandalum, Gentibus ſtultitia: valdè dolendum eſt, quod quando-

que proptèr ejusmodi nõ exiguę auctoritatis viros,multi etiam sęculares,& magnates fructum harum revelationum perdant,qui si eas viderent ab eis commendari, ad earum lectionem excitarentur, ad vitam Sanctã aspirarent. Multi etiam hinc Doctrinam Asceticam, & discretionem spirituũ haurirent, necessariam prò aliorum in via spirituali directione. Nunc autem,quandoque verum hìc illud est Christi Domini : *tulerunt clavem, ipsi non introjerunt , nec alios introire permiserunt* . *Luc.*11.*v.*52. si quem ejusmodi irrisorem DEUS Ven. Marinæ in Confessarium dedisset,quantùm is Sanctam illam animam impedivisset: & excruciasset.

62 Præthereà mirantur aliqui,quod Sanctæ illæ tẽpore harum visionum, tam mirabilia, & quasi ridicula faciant: immemores quam mirabilia,legamus in Apocalypsi, quin, & de S.Petro in Monte Thabor. Nonnè, & in quovis alio gaudii excessu videmus accidere , ut planè faciamus ea, quæ alioquin inepta judicaremus ? & proptereà non opus est, ut omnia imitatione exprimamus , cum quædam Sanctorum gesta sint solummodò admiranda .

63. Adhuc opponunt alii, se denique ad tales revelationes non habere piam affectionem . At respondeo, fortè nec eam cupiunt,nec à DEO unquam postularunt . Religiosum , & perfectionem, multi nauseant? proptereà dixi supra , non omnibus has revelationes prodesse .

64. Sed tamen dicunt in his non consistere substãtiam vitæ Christianæ, aut Religiosæ: Omninò ; nec in aromatibus consistit substantia ciborum : repudiemus ergò omnia condimenta. Solida , & pręcisè necessaria vestis est quodpiam linteum , & pellis quibus obvoluamur ; ergò Sartores elegantiæ,& commoditatis sectatores emandemus . 65. Re-

65. Reponunt nihilominùs, malle ſe talia legere in viris contemplativis. At re vera vix fidem inveniēt. Nam qui orationem mentalem verè adamant, ſolent magnoperè deſiderare, ut ſubſidia ſanctarum cogitationum, inde accipiant, qualibus profectò revelationes Sanctarum planè abundant, itaut etſi non veræ revelationes, ſed meræ eſſent piȩ contemplationes, valdè adhùc prodeſſent. Quin, & longè ſecuriùs leguntur, quàm Ruſbrochius, Thaulerus, Suſo, Harphius, aliiq; contemplationis magiſtri, quorum ſcripta per ſe intellectu ardua, & imitatu cenſentur eſſe periculoſa; præterquamquòd quibuſdam in locis à rudibus Sciolis ſint corrupta.

66. Sed cum ad hæc, & ſimilia, his Venerabilis Marinæ Cœleſtibus revelationibus adverſātiū tela retundenda, dictas querevelationes Lectoribus commēdandas, nullum ſit ſcutum inexpugnabilius, nec argumentum efficacius, quàm Prologus, quem revelationibus S. Gertrudis à ſe conſcriptis, Joannes Lanſpergius præfixit: liceat ipſum tranſcribere, ad omnium obiectionum ſolutionem indubitatam, & ipſarummet revelationum dignam, quam merentur æſtimationem.

§. IX.

Joannis Lanſpergii Carthuſiani Prologus ad revelationes S. Gertrudis editas opera Tilmanni Bredenbachii Sacræ Theologiæ Doctoris.

67. IN lucem prodocimus librum divinarum revelationum, quod certè genus eruditionis, non debueramus ignoraſſe haud admodum gratū

iis

iis præſertim,qui mundano,humanove ſpiritu tument, quique litera magis docti ſunt,quã ſpiritu. Adeò enim illis quævis ejuſmodi ſunt frigida,atque inſana videntur,ut non ſolum ad ea nauſeâ quâdam moveantur;verum etiam hujuſcemodi libris, ubi poſſunt,'detrahunt, & quæcumque non intelligunt carpunt: parùm interea conſiderantes, quod totum ferè vetus Teſtamentum, revelationes eſſe fateri cogantur:DEUS non ſolum varios Scriptores Eccleſiaſticos , verum etiam multiformem docendi modum, alia itidem, & alia eruditionis genera, phraſim quoque ac dictionem multiplicem in Eccleſia conſtituit: Idque in utroque ſexu, quo nemini deeſſet, vel (ut ita dicam) juxtà ſuum genium , unde erudiri , undè illuminari , unde trahi , unde ædificari poſſet. Quid igitur jam mirum, ſi hominibus mollioris cordis, ut qui beneficiis,blanditiis,aut amore trahuntur, magis quàm præceptorum auſteritate, id quod in ſexu fœmineo DEO devoto præcipuum eſt, DEUS loquatur per revelationes.Non inficior quidem pias aliquot Virgines , aut mulieres DEO devotas , ubi ſibi ipſis relictæ fuerant , nuquaquam ſuſpicione caruiſſe : veruntamen, quæcumque fuerunt,ſuntque hujuſmodi, facilè deprehenduntur , neque enim diù latere poteſt fictio præſertim fœminea , ſi quidem ubicumque profundiſſimæ humilitatis non fuerit fundamentum , citò quidquid ſuper illo fuerit ędificatum, non abſq; ignominia ruit.Nõ eſt autem perſonarum acceptor DEUS, nec ſexum à ſexu (quem utrumque fecit) diſcernit,niſi quod infirmiori plerumque ubi humilitas , & devotio id meretur, potiora dat dona, ut confundat fortia, ſapienteſque in ſuo ſenſu confutet, quod dona ſua ſibi (hoc eſt DEO) aſcribenda cognoſcantur ſoli;quandoquidem illiterati, & ſimplices minus habent, quàm ut
ea

ea Scripturę Sacræ ad unguem ſint conſentanea, licet difficilia plerumque ſcribant, & ardua effingere poſſint. Per quoſcumque igitur, vult, loquitur Deus. Hæc aſpernari propterea, quod per mulierem DEO revelante inſinuentur, nonnè tumidi foret cordis, inſolentiſſimæque ſuperbiæ? Præſertim cum per ſe ipſum in ſcripturis Sanctis eadem(quod dixi) DEUS quoq; ipſe nobis revelaverit: licèt pro temporum hominumque conditione, hic aliquanto lucidiùs,uberiuſque eorumdem explanatio fiat.Sed quia in ſexu fœmineo amantiora, fideliora, puriora, ſuavioraq;corda viris fortaſſe etiam Apoſtolicis, aliquando anteferenda invenit; ideò benigniorem, quod reor, ſe illis interdum exhibuit. Undè fit, ut viris alioqui doctiſſimis, qui ambulant in mirabilibus ſuper ſe, occupantes magis animũ ſuum curioſis quæſtionibus (penè dixeram ſuperſtitioſis) quàm neceſſariis, aut ſecretis, quæ ſcire non oportet, inveſtigandis,aut mundanis literis ediſcendis,non tantâ ſe familiaritatis gratiâ manifeſtet DEUS, quanta ad eorumdem confutationem potiùs fœminis,illiteratiſque viris DEO devotis illabitur. Quamvis eædem hujuſmodi devotæ perſonæ (quod congruum eſt) nihilominùs interea pro humilitate virornm Doctorum directioni, ſemetipſas ſubiiciant. Ex quarum interrogationibus; ex quarum humilitate illuminata, non parùm (ſcio) proficiunt ſæpe numero Patres, aut Confeſſores earum bonæ voluntatis, in hoc planè multâ laude digniores timidis, quibuſdam ſciolis, aut literatis, qui ſi interrogante præſumentes de ſe, aut laudanda damnant, aut commendant vituperanda;hoc ſolo clari,quòd ſexùs infirmioris devotionem rident, nihil pendunt, & quandoq; earum ſpiritum impediunt.

EPI-

EPILOGUS.

68. HAbet Reverentia vestra pro mea tenuitate expositum, quod prò commendatione, & auxilio Sancto hujus Operis mihi occurrit. Non quidem, prout initio monueram, quod hæc omnibus sint ità satisfactura, ut nemo ampliùs reclamet; sed tamen ità, ut cordatis hominibus sint sufficiens prębitura fundamentum, ne mirabilem hanc Vitam Venerabilis Virginis Marinæ mordeant, nisi prius aliquod admodum grave, & certum adversùs eam momentum deprehendant. Cæterum Reverentiæ Vestræ ex animo gratulor, quam DEUS elegit ad opus tantæ suæ gloriæ; nec possum quin ominer, specialem quandam Reverentiæ Vestræ in Cœlis coronam parari, si quidem, & Reverendo Patri Ludovico de Ponte, ob hanc vitam prima vice digestam, & Hispanicè conscriptam, Divina Majestas magnum in Cœlis prœmium promisit, proùt ipsemet Pater Ludovicus refert *lib.6.c.21.§.6.*

69. DEUS Optimus Maximus faxit, ut animæ, quàm plurimæ ex hoc Reverentiæ Vestrę labore, ad quam maximam Sanctitatem proficiant, ejusque Majestati sincerè ex toto corde serviant, ad quam maximum ejus beneplacitum, cujus ineffabilis, & omnia merita, ac demerita vincens Bonitas, præcibus, & meritis Sanctorum suorum faciat nos quoque ex Sanctis.

AP-

APPENDIX
AD DISSERTATIONEM

De duobus extremis, vel credulitatis nimiæ, & ſecuritatis; vel nimiæ incredulitatis, & timoris, in viſionum, & revelationum Cenſura, & Qualificatione fugiendis.

Ex Doctrina, quam Venerabilis Pater Ludovicus à Ponte varijs in locis ſuorum Aſceticorum operum tradit.

1. CUm Viris in rebus etiam Spiritualibus maxime verſatis difficilimum ſit, recta ad Cēſuram viſionum,& revelationum incedere via, quin vel ad credulitatis nimiæ, vel nimiæ incredulitatis ſemitam declinent, & utrumque ſit in ſimilibus æquè periculoſum: ad utriuſque extremi periculũ vitandum, regulas in hac Appendice proponam univerſales, ex operibus Aſceticis Venerabilis Patris Ludovici à Ponte depromptas, & à tanto vitæ Spiritualis Magiſtro, ut veriores, & ſecuriores ad hunc Scopum traditas. Hæ præſertim reperiuntur in ſumma illa cęleſti doctrina myſticæ Theologiæ plena, cui titulus eſt *Dux Spiritualis* hiſpanicè *Guia Spiritual*, in qua, de oratione, meditatione, & contemplatione, deque viſitationibus divinis, gratiis, & extraordinariis modis, quibus Deus hominibus loquitur, accuratè diſſerens; ad diſcernendas à falſis veras viſiones, inſpirationes, & revelationes Dei, boni, verique ſpiritus im-

pulsus regulas prædictas, mirabili, & planè cœlesti lumine plenas, ne in re tanti momenti erraremus, nobis scriptas reliquit. In hoc enim Duce Spirituali *tract.* 1. *cap.* 23. § 1. sic ait.

2. *Primum igitur esto fundamentum, amplecti consilium S. Joannis* 1 Epist. 4. 1. *dicentis:* Nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus, si ex Deo sint. *Si enim te absq; hoc examine projicias, ut credas quodcumque spiritus internè tibi dicit, graves illusiones ac deceptiones patieris; vel quia fidem adhibebis falso spiritui, credens esse verum, aut non adhibebis vero, credens esse falsum, & admittes Angelum Satanæ, credens esse Angelum lucis, aut reiicies Angelum lucis, existimans esse Angelum Satanæ; cùm utrumq; sit valdè perniciosum: neq; enim minus nocet portam cordis Deo pulsanti claudere, credendo esse dæmonem: quàm pulsanti dæmoni aperire, si credas esse Deum. Et æquè perniciosum est,* spiritum *bonum (ut Apostus ait)* ad Thess. 5. 19. extinguere, *Sanctasq; ejus inspirationes; atq; est fovere malum, & execrandas ejus suggestiones. Necesse ergo est omnes spiritus probare, ut eos amplectamur & sequamur, qui sunt Dei: repellamus vero eidem contrarios.* Hoc supposito fundamento latè hanc materiam ibi versat; & *cap.* 24. agit de aliis regulis, & magis particularibus indiciis boni spiritus, & admirandis ejus effectibus,

3. Tractat etiam hanc materiam in eodē Duce spirituali tract. 3. qui est, *de perfecta contemplatione, & unitione cum Deo;* præsertim cap. 8. in quo agit de tribus extraordinariis contēplationis formis, in quibus Deus D. N. mysteria sua manifestat per figuras corporeas, aut imaginarias, ac etiam sine illis: ac de admjrandis effectibus ac proprietatibus earum. Ubi postquam explicuit primum modum, quo Deus loquitur per figuras aliquas, imagines, aut externa signa, quæ sensibus cor-

po-

poris, & omninò vigilantibus percipiuntur;& quæ tanquam instrumenta accipit ad illustrandum spiritum,ut intelligat mysteria, quæ illi repræsentant: sunt enim veluti specula, in quibus videt anima divina misteria, quæ Deus illi manifestat. Quo pacto in *rubo ardenti* Exodi 32.seipsum manifestavit *Moysi*. Et Joanni Baptistæ manifestavit abundantiam spiritus divini requiescentis super Christum per *Columbam de Cœlo manentem super ipsum*:& abundantiam spiritus communicati Apostolis per *linguas ignis*.Postquam hoc, in quam, explicuit, transit ad explicandum modum contemplationis per interiores figuras in parte animæ inferiore, quam imaginationem, vel sensum internum appellamus; in quibus solet Deus seipsum nobis manifestare, suaque mysteria revelare altero è duobus modis,ut ait S.Thomas 22.q.174.ar.2.& 3. vel imagines, & figuras, quæ prius in eis erant, ita disponendo, & ordinando, ut id referant, quod ipse intendit; aut alias recens figuras formando, per quas illustret intellectum ad intelligendum, & penetrandum, quod illi repræsentant,& ibi ex scripturis probat, hoc modo frequenter Deum egisse cum Profetis veteris, & novi testamenti.

4. Postea autem nu.3. addit.*Et quoniam manus Domini non est abbreviata, nec alia nunc est, quàm fuerit olim, etiam nunc concedit multis personis raræ virtutis, quas ipse in suas accepit, hunc modum contemplationis, seipsum illis ostendendo, aut in forma infantuli, aut in cruce, aut in aliis figuris, & imaginibus;quæ divinas personas repræsentant, aut Angelos, aut Sanctos, aut alia varia mysteria, quod totum geritur in facultate animæ imaginatrice,in qua ponit Deus speculum sive librum, in quo superior intellectus pars, divina luce illustrata, videat legatq; ingentibus admirationis, & amoris affectibus,quod illi Deus vult revelare. Nam hujusmodi imagines, etiam sunt tan-*

quam signacula imprimentia in anima veritates, virtutesque cælestes, quas referunt: idq; modò cum teneritate quadam, & suavissimis lacrymis; modò cum jubilis, & exultationibus jucundissimis; modò cum arctissimæ charitatis unitione, qua quietissimè Deum ipsum complectitur, licèt magna cordis vehementia. Interdum veluti suspensa aspiciens, & audiens: nihil tamen loquens; licèt aliquando etiam loquatur; quamvis parcè: &, cum opus est, petit aliquid sibi, aut aliis juxta necessitatem, quæ impulit ad orandum; aut juxta Dei inspirationem ad id inducentis: semper tamen adeò mutatam, & cum tanto profectu se deprehendit, ut facilè advertatur, esse Deum, qui per eas imagines loquatur, & talia in ipsa faciat.

Deinde in eodem capite 8.§.2, agit de supernaturali contemplatione per similitudines, & in primis probat figuras imaginarias infusas à Deo in contemplatione multum differre ab iis, quas nos industriâ nostrâ in imaginatione formamus; & earum discrimẽ assignat. *Nostræ enim figuræ* (inquit) *ut plurimum sunt de rebus, qnas vidimus, aut audivimus, aut alio sensu percepimus, hæ verò plerumque sunt rerum, quas nunquam vidimus, neque audivimus, neque in cogitationem nostram inciderunt. Nostræ sunt meræ figuræ, quæ ad summum emolliunt aliquantulum cor, suntque ex usu ad intellectus ratiocinationem; At hæ sunt vivacissimæ, eo quod in eis repræsentetur DEUS vivens, Et Angeli, & Sancti ejus: efficiuntque effectus stupendos in intellectu, & voluntate, ad quos nullis nostris viribus aut industria pertingere possemus. Illæ nostræ brevi tempore durant, & facilè transeunt, estque nobis liberum eas, vel accipere, vel dimittere. Illæ Dei remanent valdè affixæ animæ nostræ, earumque effectus diutissimè durant cum magno profectu nostro, veniunt tanta divini spiritus vi, ut non possimus prætermittere, quin eas acceptemus, &*

quid

quid per eas nobis dicatur, attendamus. Nostræ denique semper ferè sunt eædem: in his vero stupenda est varietas plurimæ comparationes, & gratissimæ similitudines, quæ celestium Mysteriorum arcana nobis aperiunt. Deindè subiungit: *Et hic modus comparationum frequentissimus est in contemplatione, eo quod DEUS D. N. accommodet se nostro modo cõcipiendi res spirituales per corporis similitudines. Et in hoc sensu S. Bernardus declarat illã promissionẽ, quã fecit* cant. 1. 10. *DEUS suæ spõsæ, cupienti ipsum videre in claritate meridiei, dixit enim* Murenulas aureas faciemus tibi, vermiculatas argento, *sive juxta aliam versionem*, similitudines auri fabri faciemus tibi, cum distinctionibus argenti, *quasi diceret illi, revelabo tibi mysteria divinitatis meæ, per varias sensibilium rerum similitudines, quibus fides per auditum ingressa, valde illustretur, & confirmetur.* Divinæ res, *inquit Bernardus* sunt quas dicimus, sed nemo illas benè assequetur, nisi qui sit expertus. *Quæ tamen declarari possunt ex iis, quæ Verbum Incarnatum in suis sermonibus afferebat, declarans Mysteria* Regni *Cœlorum per parabolas, & similitudines harum rerum visibilium. Et in hunc modum internè imprimit imaginationi nostræ præclaras similitudines, & comparationes, quæ illustrantes intellectum, jucundissimam, & valdè claram reddunt meditationem, & comtemplationem divinorum Mysteriorum. Quoniam verò res hujusmodi delicatæ exemplis melius capiuntur, duo, vel tria recentia valdèque utilia hic ponam cujusdam personæ jam vita functæ, cui hujusmodi visiones erant valdè frequentes: de cujus veritate, ac virtute propterea sum securus, quod in ea inveniantur illa indicia, & signa, quæ in primo tractatu sunt posita.* Et statim adducit tria egregia exempla visionum sensibilium, quas habuit illa persona, quæ sanè diversa fuit à Venerabili Marina de Escobar; nam hæc super vixit novem annis

Ve-

Venerabili Patri, qui obiit anno 1624. illa autem jam obierat anno 1608. quando hæc ſcripſit V. Pater.

Materiam hanc egregie prius explicuit magnus hic vitæ ſpiritualis Magiſter tomo primo meditationum parte 3. meditatione 19. nam expendens, quomodo Chriſtus Dominus ſuper mare ambulãs *Mat. 6. 43. phantaſma* â diſcipulis exiſtimatus fuerit; hinc varia documenta elicit ad diſcernendum Chriſti verum ſpiritum à phantaſtico, ſive imaginario, verumque, & ſolidum fervorem, & affectus, quos DEUS, dum pias animas viſitat, in oratione jucunda ſua præſentia in eis efficit; ſic enim loquitur puncto 3. illius meditationis.

Circa verbum illud (inquit) *Apoſtolorum*, quia phantaſma eſt, *conſideranda ſunt tria hominum genera, qui cũ Chriſto Domino agentes, alios atque alios de ipſo, ejuſq; rebus conceptus habent. Alii enimquod re ipſa phantaſma eſt, & umbra phantaſtica, Chriſtum verum eſſe exiſtimant; ſomnia enim ſua, & imaginarias apprehenſiones pro certis veriſque habent revelationibus; affectus, & animi ſui perturbationes, veras judicant eſſe virtutes; nam imprudentem iram ſuam, zelum exiſtimant; turpem amorem dicunt eſſe ſpiritualem. Hi ut plurimum ſunt ſuperbi, præſumentes, & proprio judicio nimium tribuentes. Quamobrem ſæpè* Satanas ſe transfigurans in Angelum lucis, *eis perſuadet propriam ipſorum ſententiam, veriſſimam eſſe lucem; cum verè ſint tenebræ: & aliàs proprium ipſorum judicium, Satanæ fungens officio, facit eos credere omnes internos ſuos motus, & inſtinctus eſſe ab ſpiritu S. cùm re ipſa à proprio ſuo, carnali, ſeculari, ſuperbo cæcoq; dictentur. Aliàs propria imaginatio, cum capitis præſertim imbecillitate, eos decipit, dum adeo vivam Chriſti imaginem ſibi illa effingit, ut Chriſtum ipſum verum exiſtiment, & fictitio hoc favore inaniter evaneſcunt, ſibi perſuadentes ea verba, quæ paulò antè ipſi fortè cogitaverant, aut quæ libenter audirent ab*

ipſo

ipso Christo esse prolata. Ac denique etiam ipsi valde spirituales, qui veras DEI inspirationes habere consueverunt, judicant interdum tales esse, proprias ipsorum ratiocinationes, sicut Nathan Prophetæ accidit 2.Re.7.3.13.*cum dixit David, cogitanti domum Domino ædificare*: Omne, *inquit*, quod est in corde tuo, vade, & fac: quia Dominus tecum est. *Adnotavit autem* S.Gregor.2.Dialog.21. & Homil.2.in Ezech. *Non ex revelatione id dixisse Nathan.sed ex proprio judicio, siquidem eadem nocte dixit Dominus eidem Nathan, ut diceret Davidi, non ipsum, sed filium ejus* domum Nomini Domini ædificaturum, *Eodem etiam modo decepti de aliorum spiritualibus motionibus judicium faciunt; fidem facilè iis, quæ ipsis dicuntur, adhibentes, seq; signis externis apparentiisque induci patientes. Ex quo fit, ut approbent ea, quæ verè sunt phantasmata; illamq; viam teneant, de qua* Prov.14.21. *Spiritus Sanctus*; Est via, quæ videtur homini justa, novissima autem ejus deducunt ad mortem.

Alii contrà omninò, quod vere Christus est, Phantasma existimant, & solidam virtutem appellant passionem; verã inspirationem, proprii spiritus impulsum judicant juxta illud Mat.6.48.At illi, *ut viderunt* eum ambulantem super mare, putaverunt phantasma esse, & conturbati præ timore clamaverunt dicentes, quia phantasma est. *Tales solent esse nimis timidi, scrupulosi, & ignari, qui ob suam ignorantiam, aut timidam, & melancolicam complexionem* illic trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Psal. 52.6. *Quod interdum etiam iis accidit, qui in via spiritus aliquos progressus fecerunt: cùm graves aliquæ tẽtationes, & tempestates exurgunt; sicut in hac occasione, Apostolis accidit, ipso Christo Domino has tenebras, dubiaq; permittente: sitne Deus, an Phantasma, quod ipsis oculis cernunt, & experientia noverunt: quò sic exerceantur, & roborentur, crescantq; in humilitate, & aliis virtutibus, tunc*

enim

enim terribilior censenda tentatio est, cùm illud ipsum, quod Deus tamquam remedium mihi offert, novam interpretor deceptionem. Et similiter decepti aliqui increduli, & inexperti de aliorum spiritualibus motionibus sentiunt, de iis, quæ ignorant, blasphemantes: existimantes, visiones omnes ac revelationes, & opera, quæ vident, audiuntve admirāda, phantasmata, atque deliria esse. Idque perinde asserunt, atque si hisce temporibus nemini se Deus, sicut olim Sanctis communicaret. Utrumque hoc ex S. Greg. hom. 5. in Ezech. *extremè est perniciosum: neque enim minus malum censeri debet, si Christum existimes esse phantasma, quàm si contra, habeas phantasma pro Christo, aut repellas quod est DEUS, existimans esse dæmonem, quam admittere quod re vera est dæmon, existimans esse DEUM: Et æquè noxium est si carnis impetum sequaris, credens esse Spiritus S. atque spiritus impulsum extinguere, credens esse carnis impetum.*

Tertium hominum genus mediam tenet viam, quæ est juxta S. Ioan. consilium. Nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus, si ex DEO sint: *quo examine præmisso, gratia DEI assistente judicium quale opportet de rebus omnibus faciunt, ac distinguunt id, quod est verè Christus, ab eo quod est phantasma, & mera apprehensio, tam in rebus propriis, quam alienis, quas examinant, soletque DEUS ad id conferre donum illud, quod Apostolus* 1. Cor. 12. 10. spirituum discretionem *appellat, quod præcipuè Magistris Ecclesiæ communicat, quos propterea Examinatores, & spirituum malorum* Probatores *appellat.* Hier. 6. 27. *Ad quos propterea par est eos recurrere, qui sunt minus experti, ne decepti aut falsum aurum pro vero recipiāt, aut verum tanquam falsum reiiciant. Debemusq; omnes hanc cælestem lucem à Christo Domino nostro ne aberremus, petere dicentes: O cælestis Magister, & verè* Spirituum Ponderator: Prou. 16. 2. *ne quæso me patiaris eam*

tibi

tibi iniuriam inferre, ut phantasma appellem quod verè DEUS est, aut DEUM, quod est verum phantasma. illustra me potius divina luce, ut alterum horum ab altero discernere valeam: adjuva me etiam, quò boni Spiritus impetum sequar; fugiam verò mali. Amen.

Et postea tom.2.Meditat.par.4.Meditat.6.expēdens quod narrat S. Lucas cap.22. & Marcus cap.16. quomodo piæ mulieres regressæ à monumento, narraverunt Apostolis lugentibus,& flentibus *quæ audierunt ab Angelis* de Christi resurrectione;*sed illi audientes, quia Jesus viveret; non credederunt illis:& visa sunt ante illos sicut deliramenta verba ista.* Hæc, inquam, expendens, hoc insigne tradit documentum.*Ex his discam,*(inquit) *duo mihi extrema esse vitanda;* alterum *eorum: qui levissimè adhibent fidem quibusvis mulierculārum revelationibus, & visionibus, non sine periculo credendi multa, quæ sunt planè deliria, somnia, aut imaginationis meræ apprehensiones;* altetum *est duriorum, & valde ad credendum difficilium, qui omnia æstimant deliramenta, qui maximus est etiam error: nam licet sint fæminæ, & homines planè ignari, solent interdum ob suam devotionem, & fervorem fieri d:gni, quibus veræ fiant apparitiones Angelorum, & ipsorum Domini, sicut in præsenti casu cernere licet: ac propterea merito est illis fides adhibenda; præcipuè cum eædem visiones, cedunt in confirmationem veritatum Sanctæ nostræ fidei. Nec minor est error, delirium imaginationis, revelationem Dei appellare; quàm contrà, revelationem Dei, appellare delirium imaginationis.*

O IN-

INDEX

Eorum, quæ in hoc Opere continentur.

Errata			*ſic corrige.*
Pag. 3.	lin. 2.	hominibus illis	quæ hominibus illis ;
8.	10.	præſentia	præſentiæ
	12.	ſpiritualij	ſpiritualis
9.	2.	effectus	affectus
10.	7.	illa	illam
	20.	adiatricem	adiutricem
11.	29.	alia magis copioſa,& exacta facta ſunt.	alii magis copioſi , & exacti facti ſunt.
15.	23.	voluntate	voluptate
18.	22.	De Chriſtiana nominis	De Chriſtiani hominis
	34.	Poſt obitem	poſt obitum
20.	12.	curatum	iuratum
	33.	Et te expendere	ac expendere
21.	20.	averſam	verſam
24.	22.	intricatus	intricatas
26.	18.	ſcriviſſent	ſciviſſent
29.	16.	aliorum	aliarum
49.	15.	perſuado	perſuadeo
59.	11.	in mirabilis Vita Venerabili	in mirabili Vita Venerabilis
65.	8.	Epiſcopum Conchenſem	Cordubenſem
80.	29.	ſuſpiciant	ſuſcipiant
	31.	ex kalendario	& kalendaria
88.	3.	ita eam exemplum	ita eum in exemplum
94.	21.	nuquaquam	nequaquam

